

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VILLAINS

BEAST'S WIFE

HE HAS NEVER RUN AWAY
FROM A FIGHT,
AND HE IS NOT GOING TO
START NOW.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAM CRESCENT



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

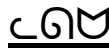
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!





EVERNIGHT YAYINCILIK ®

www.evernightpublishing.com

Telif Hakkı© 2024 Sam Crescent

ISBN: 978-0-3695-1097-6

Kapak Tasarımcısı: Jay

Aheer Editör: Lisa

Petrocelli

TÜM HAKLARI SAKLIDIR

UYARI: Bu telif hakkı ile korunan eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, yazılı izin olmadan elektronik veya basılı olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler ve yerler kurgusal olup, gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

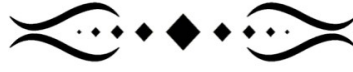
CANAVARIN KARISI

Kötü Adamlar, 2

Sam Crescent

Telif Hakkı ©

2024



Birinci Bölüm

Morgan Rose, geniş çimleri hayranlıkla seyrettiği yerden görkemli eve baktı. Buranın artık onun evi olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Bu olayın üzerinden iki hafta geçmişti. Paraya ihtiyacı olan ailesi, tanıdıkları tek kişi olan Canavar olarak bilinen adama gitmişti. Uzun zamandır herkesin korktuğu bu Canavar hakkında hikâyeler duymuştu. Bazıları onun adını söylemeye bile korkuyordu. Çocuklar, özellikle de ebeveynleri onları durdurmak için kafalarının arkasına sert bir tokat attıktan sonra, bu ismi söylemekten çekiniyorlardı.

Bu isim, en azından onun tanıdığı insanlarda, kelimenin tam anlamıyla korku uyandırıyor. Daha da kötüsü neydi? Tanıdığı insanlar kötüydü. İyi insanların aile toplantıları yaptığı ve herkesin mutlu olduğu filmlerdeki gibi değil, onun gördüğü toplantıların çoğu birinin ölümüyle sonuçlanıyordu.

Hayat kolay olmamıştı.

Bir üyenin yaptığı bir yanlış yüzünden ailelerin yok edildiğine tanık olmuştu. Bazen, herkesin bedelini ödemesi gerektiği kararı veriliyordu. Bu, herkesi hizada tutmak, nihai kontrol sağlamak için tasarlanmıştı.

Yıllar boyunca, filmlerde gördüğü veya kitaplarda okuduğu aileler gibi olmanın ne anlama geldiğini merak ederek çok zaman harcamıştı. Normal olan türden aileler. Toplantıların kan dökülmesiyle sonuçlanmadığı veya birinin yerini öğrenmek zorunda kalmadığı türden aileler. Ailesinin, başlarına ölüm damgası vuracak bir şey yapmasından endişelenmek zorunda kalmayacağı bir zaman. Bir aileye veya tarikata değil, sadece Romone olarak tanıdığı bir adama bağlıydılar. Herkes onun kurallarına uymak zorundaydı ve kendilerini ondan üstün görenler hayatta kalamadı.

Ailesi, naklettikleri bazı kadınları kontrol ediyordu. Hayatları için yalvaran, serbest bırakılmak için yalvaran kadınların sayısını saymayı bırakmıştı. Romone'un yönetimi altındaki herkesin bir rolü vardı. Uyuşturucu ve silahları kontrol eden aileler olduğunu biliyordu; hatta organ bağıışı

duymuřtu. Bunun yasadıřı karaborsa olduđunu dűřűndű. Tűm bu sűreç boyunca tek bir tutarlılık vardı. Bir adam herkese korku salıyor gibiydi ve Romone bile onu kontrol edemiyordu.

O adam Canavar'dı.

Onun nasıl paçayı kurtardığını bilmiyordu. Pek çok insan ondan korkuyordu. řimdi, o adam onun kocasıydı. Dűđűn ve sonrasında olanlar bir tűr sis gibiydi, çünkü ailesi onu yatıřtırmaya çalıřırken, onu ona gűtűrdűklerinde ne kadar hasta olduđunu dűřűnmemiřlerdi.

Dűđűn gecesi yařamadılar. Aslında, evlendikleri iki hafta boyunca, o kendinde deđildi. Canavar ona bakmıřtı.

Onun bařka bir adı olup olmadığını bilmiyordu. Herkes ona hep Canavar derdi. Onun kendisine baktığını, iyileřtirdiğini biliyordu ve en kűtűsű geçtikten sonra, tűm ailesinin ۆldűđűnű ona sűylemiřti. Morgan ona nedenini sormadı.

Bűyűrken soru sormamayı ۆđrenmiřti. Bu, kafasında bir sűrű soru olmadıđı anlamına gelmiyordu, ama bu yabancının ailesini neden ۆldűrdűđűnű ona sorması műmkűn deđildi. Onları ۆzlemediđi için deđil. Ailesi zalim insanlardı.

Genç bir kadının evden kaçmaya çalıştığını, kardeşinin, babasının ve amcalarının onu dűvdűđűnű hatırlıyordu. Onu ibret olsun diye yaraladılar, ama hayatta kalmasını sağladılar. O kadın yıllarca onların evinde çalıştı.

Morgan ona iyi davranmaya çalıřmıř, ona yemek bırakmıř, onu rahatlatmak için elinden geleni yapmıř. Hiçbir řey iře yaramamıř ve bir gűn kadın intihar etmiř. Diđer hizmetçilerden biri onu bir ipe asılı, vűcudu sallanırken bulmuř. Morgan bunu gűrmemiř, ama diđerlerinin dedikodularını duymuř.

Beast'in műlkűnde insanları gűrműřtű. Hiçbiri iřaretli, kelepçeli veya etiketli gűrűnműyordu. Hepsi mutlu gűrűnűyordu, sanki burası onların eviymiř gibi. Bunun sahte olup olmadığını bilmiyordu.

Kapının açılma sesini duyunca, bařını kaldırıp adamın kendisi verandaya çıktığını gűrdű. Beast uzun boylu, kaslı biriydi. Siyah pantolon ve bembeyaz bir gűmlek giymiřti,

beyaz gömleğin içinden belli oluyordu. Her yönüyle bir iş adamı gibi görünüyordu, sadece ortama uymuyordu. Yüzündeki yara izleri bir hikaye anlatıyordu. Yüzünün sağ tarafında üç çizgi, boynunda da daha fazlası vardı. Kalın siyah saçları, birkaç gri tel ve mavi gözleri vardı, öfkeli, keskin, odaklanmış. Hızlı hareket ediyordu, hiçbir şeyi boşa harcamıyordu. Bu adam bir amaçla doluydu.

Onu izledi, gözlerini ondan ayıramadı, çünkü o onun kocasıydı.

Yüzünde yara izleri olsa da, onu isteyen birçok kadın olduğunu biliyordu. Onun zenginliği ve konumu nedeniyle yara izlerini umursamayacaklardı. Birçok kadının, kendi dünyalarında bile, onu en büyük rüya gibi gördüklerini duymuştu. Herkesin korktuğu adam.

Morgan artık ona aitti. Adam, ailesini öldürmüştü. Bunun, onun sonuncu olacağı anlamına gelip gelmediğini bilmiyordu.

"Öğle yemeği hazır," dedi.

Kız başını salladı ve ıslak çimlerden kalkıp ona doğru yürüdü. Beast kıpırdamadı. Onu Beast olarak düşünmek garipti. Onun adı bu değildi, bundan emindi.

Sarı saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırarak, ayaklarını yıkamak için getirdiği havluyu aldı. Evdeyken, ortalığı kirletmenin sonuçları unutulmayacak kadar ağırdı. Bunu düşünerek titrememeye çalıştı.

Ayakları iyice kuruduktan sonra ayağa kalktı ve kocasının hâlâ ona baktığını gördü, ama kocası... kızgın görünüyordu, ya da en azından daha kızgın. Ona zarar vermek için onun dağınıklık yapmasını mı ummuştu? Hayır, bu delilik olurdu.

Ailesi sürekli şikayet ediyor, kurallara uyması gerektiğini söylüyordu. Sirtında, poposunda ve hatta uyluklarında bunu kanıtlayan birçok yara izi vardı.

Bu, ona birçok kez, ailesinin bu kadar çok yara izini nasıl açıklayacağını merak ettirmişti. Bir keresinde, acı o kadar şiddetliydi ki onlara bağırıyordu. Onlar ona gülmüş, erkeklerin itaatsiz bir eş istemediklerini ve aslında bu durumun evlendiği herhangi bir kocaya doğru olanı yapma izni vereceğini söylemişlerdi.

Kendini çok çaresiz hissetmişti. Onu savunacak kimse yoktu.

Canavar topuklarını döndürdü ve kız onu yakalamak için acele etmek zorunda kaldı. Adam bir makine gibiydi ve kızın yapabileceği tek şey hızını artırmaktı.

Yemek odasına girince, evin büyüklüğü karşısında yine şaşırdı. Bu adam tam bir lüks içinde yaşıyordu. Ayrıca, herkesin onun nerede yaşadığını biliyor olması da onu şaşırttı.

Kocası masaya yürüdü, başındaki sandalyeyi çekti ve bekledi. Ellerin yumruk yapıp ona doğru yürüdü ve oturdu. Kocası sandalyesini geri itti ve o, kocasının oturmasını izleyerek bekledi. Birkaç saniye içinde öğle yemeği servis edildi.

Birkaç çeşit soğuk et, peynir, turşu, kraker ve ekmek ile kurutulmuş ve taze meyve parçaları vardı.

Morgan, kocası yemeye başlamadan önce çatalını eline almadı. Yine, kurallara uymadan önce insanın dayanabileceği kadar tokat vardı. Ailesinin evinde erkekler her zaman önce yemeye başlar, kadınlar beklemek zorundaydı. Yemek ne olursa olsun kurallar böyleydi. Açlıktan ölseniz bile fark etmezdi. Beklerdiniz. Bu kadar basitti.

Ama hayatta kalmayı öğrenmişti. Ailesi sayesinde pek çok şey öğrenmişti.

Kocasına bakarak, onun kendisi için ne planladığını bilmiyordu, ama bunun iyi bir şey olmadığına dair içini kemiren bir his vardı.

Carver Turner, ondan korkan kadınlara tahammül edemezdi. Onu korkutacak hiçbir nedenleri olmadığına buna dayanamazdı. İtibarının çoğu insanı korkutacağını biliyordu, ama Morgan'a yanlış bir şey yapmamıştı.

Aslında, sağduyusuna aykırı olarak, Morgan sadece yirmi bir yaşında olmasına rağmen onunla evlenmişti. Morgan'ın önünde koca bir hayat vardı, ama Carver, onunla evlenmezse başka bir piç kurusu evleneceğini biliyordu.

Morgan'ın ona şimdiye kadar nasıl bir hayat sürdüğünü anlatmasına gerek yoktu. Yaraları kendi hikayelerini anlatıyordu ve Turner artık dudaklardan çok vücudu dinlemeye başlamıştı.

Sözler yalan olabilir.

Sözler saklamaya çalışır.

Sözlere güvenilmezdi.

Yine de Morgan'ın kalın, güzel dudakları vardı.

Onun evine geldiklerinde, kız deli gibi, hastaydı. Ailesi, onun öfkesinden ve Romone'nin öfkesinden korunmayı umuyordu. Romone ya da onu kızdıran kişi umurunda bile değildi.

O adamı sinirlendirmekten zevk alıyordu. Bu eğlenceli bir oyundu. Herkesin onun nerede yaşadığını bilmesi gibi bir şeydi. Erkeklerin ve hatta kadınların eski hesaplarını kapatmak için gelmelerinde bir sorun görmüyordu. Bu şekilde güçlü olanları zayıf olanlardan ayırıyordu, ama aynı zamanda onu ihanet edecek olanları da.

Hayatı boyunca korkuyu ne bilmiş ne de anlamıştı. Ona göre korku anlamsız bir duyguydu.

Morgan'a bakarken, eğilmiş ayaklarını temizlerken titremesinden hoşlanmadı. Neden titriyordu? Ondan mı korkuyordu? Ona böyle hissetmesi için bir neden vermiş olsaydı, onun korkusunu anlayabilirdi, ama bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Aslında, hayatında Morgan için diğer insanlardan daha fazlasını yapmıştı. İnsanları güvende tutmakla ya da daha iyi olmalarına yardım etmekle tanınmıyordu. O, acı, yıkım, kaos ve hepsinden önemlisi ölüm getiren kişiydi.

Carver, onun bir şey yapmadan önce kendisinin bir şey yapmasını beklediğini fark etti ve bunu çekici bulmak yerine, çok sinir bozucu buluyordu.

"Benden o kadar mı korkuyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Mavi gözleri ona bakarken genişledi. Şaşkın olsa bile, çok güzeldi.

Onu birkaç kez, düzenlenen berbat partilerde görmüştü. Genellikle yalnızdı ya da ailesinin yanındaydı, ama tam olarak onlarla birlikte durmuyordu. Odanın içindeki tüm insanlardan, olan bitenden tiksinen tek kişi genellikle o olduğu için dikkatini çekmişti

diğer herkes kan dökölmesini istiyor ve erkek ya da kadınların hak ettiklerini bulmasından çok mutlu oluyordu. İronik olan ise, durum tersine dönseydi, o kadar çok ve o kadar hızlı şikayet ederlerdi ki, çığlıkları duvarların yankısı kadar yüksek olurdu.

Bazen insanlar, yanlış bir şey yaptıkları için değil, Romone'yi eğlendirdiğı için öldü. O, gücünü kullanmaktan hoşlanıyordu.

"Koridorda titriyorsun ve artık ben yapmadıkça hiçbir şey yapmıyorsun. Neden? Seni bu kadar mı korkutuyorum? Beni tanıımıyorsun ki."

"Ugh... öyle bir şey değil..."

"Bana bir iyilik yap Morgan, bana yalan söyleme," dedi. "Bana yalan söylersen, seni düşmanım olarak görürüm, anladın mı?"

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedi. "Kapıda titredim çünkü zemine ıslak veya çamurlu ayak izleri bırakırsam ne olacağını hatırladım. İnan bana, kemerle dövölmek hiç eğlenceli değil. Senin yemeğini bitirmeni bekliyorum, çünkü bana öyle öğretildi. Ve tekrar söylüyorum, yüzüme tokat atılmasından hoşlanmıyorum. Bu beni rahatsız ediyor."

Carver ona baktı. İlk başta gülmek istedi, çünkü beklediğı cevap bu değildi, ama gülmedi, gülümsemedi. Ona baktı.

"Bu yüzden öldüler," dedi. "Ne?"

Carver sorgulanmaya alışık değildi ve karısına dönüp baktı.

"Neden öldüler?" diye sordu Morgan.

Ona yalan söylemeyi düşündü. İnsanların kendisine yalan söylemesinden hoşlanmazdı, ama kendisi yalan söylemekten çekinmezdi. Bunun onu ikiyüzlü yapması da umurunda değildi. İnsanlar kendisine yalan söyleyebilirdi, ama bunun bedelini öderlerdi. Hayatta kalabilirlerse, ne mutlu onlara, aksi takdirde, her şeyi kabullenmek zorunda kalacaklardı.

"Sırtındaki yaraları gördüm. Ayrıca, doktorun bana ilaca ihtiyacın olduğunu ve en az yirmi dört saat önce muayene edilmen gerektiğini söyledikten sonra çok sinirlendim. Yaralar, ilgisizlikleri ve seni benimle evlendirmekle ilgilenmeleri bardağı taşıran son damla oldu, bu yüzden

ölüm fermanlarını hak ettiler." Romone'u da kızdırdığını biliyordu. Hâlâ diğer adamın tepki vermesini bekliyordu.

Romone ve o uzun zamandır düşmandılar. Romone güç ve açgözlülükle doluyken, o öyle değildi.

Diğer adam, başkalarının onun için kirli işlerini yapmasından oldukça memnundu, oysa o işi halletmekle daha çok ilgileniyordu. Carver'ın kirlenmekle bir sorunu yoktu. Dirseklerine kadar pislik ve kana bulaşmaktan oldukça memnundu.

"Bunu benim için yaptın," dedi kadın.

"Sen benim karımsın. Kimse sana bulaşamaz," dedi. "Sana saygı dışında davranan olursa, bana hesap verir. Hepsi bu. Bundan sonra, ayaklarını yıkamak istemiyorsan ve halının üzerinde çamur izleri bırakarak yürümek istiyorsan, öyle yap! Temizleyecek insanlarımız var. Ve acıktığında, benim yemeğe başlamamı bekleme. Hadi, ye."

"Sırf pislik yapmak için yapmam. Çocukken birkaç kez oldu. Ayrıca, bir keresinde kardeşim havlumu çalmıştı, o yüzden pislik yapmaktan başka seçeneğim yoktu."

"Kardeşin bir korkaktı," dedi Carver. Ailesinden yalvaran, yakaran ve her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyleyen tek kişi oydu. Hepsi hayatları için yalvarmışlardı, ama her şeyi yapmaya, her şey olmaya hazır olduğunu söyleyen tek kişi kardeşi olmuştu. Carver, onun en uzun süre acı çekmesini sağlamıştı.

Ailesinin her bir üyesi, ona uygun gördükleri dayaağı yemişti. Yara izleri bir hikâye anlatıyordu ve Carver, her birinin onun hissetmiş olduğu acıyı hissetmesini sağlamıştı. Hiçbiri kemerle, sopayla, hatta eliyle dayak yiyememişti.

O düşünceleri kafasından attı ve yerine genç karısına baktı. Karısı bir dilim peynir aldı, dudaklarının arasına koydu ve bir ısırık aldı.

Morgan güzel bir kadındı. Bunu birçok kez düşünmüştü ve artık ona ait olduğu için ona bakmamak için bir nedeni yoktu.

Uzun, sarı saçları dalgalar halinde etrafına dökölüyordu. Aynı anda hem yumuşak hem de kalın görünüyordu. Ayrıca onun dolgun ve kıvrımlı vücudunu da seviyordu. Büyük göğüsler, sulu uyluklar, yuvarlak bir karın. Bu durumun ailesini de rahatsız ettiğini hissediyordu, özellikle mutfağa girdiğinde tüm dolapların zincirlenmiş olduğunu gördüğünde. Hizmetçilerinden ve zorla çalıştırılan hizmetçi kızlardan biri, kızlarına yemek veremeyeceklerini söylemişti.

Romone'nin çok canını sıkan şey, sadece Rose ailesinin tümünü, teyzeleri ve amcaları da dahil olmak üzere öldürmekle kalmamış, aynı zamanda istismara uğramış, kaçırılmış ve kaçırılmış erkek ve kadınları da özgürleştirmişti. Her yerde bağlantıları vardı ve onları güvenebileceği bir adama teslim etmişti. Aldığı son bilgiye göre, çoğu ailelerine teslim edilmişti. Birkaç yanlış düzelttiğini gören adam, Romone'nin parasını alıp hayatta kalanlar arasında dağıtmıştı.

O iyi bir adam değildi. Bunu yapmak için iyi bir nedeni yoktu. Carver bunu bir adamı kızdırmak, öfkesini kışkırtmak için yaptı, çünkü onunla oynamak istiyordu. Romone onun için bir diken gibiydi, çıkarılması gereken bir diken. Bunu yapmak kolay olacaktı, ama önce kurbanıyla oynamayı seviyordu.

İkinci Bölüm

Ertesi sabah Morgan uyandı ve başının üzerindeki beyaz tavana baktı. Kocasıyla öğle yemeğini paylaştıktan ve aslında anne babasının ölümüne kendisinin neden olduğunu öğrenip şok olduktan sonra, kocası onu terk etti.

Günün geri kalanında, kendi başının çaresine bakmaktan başka seçeneği yoktu, ki bu çok da zor olmamıştı. Kocasının evi çok büyüktü ve yapılacak bir sürü şey vardı. Küçük bir kütüphanesi vardı, içinde birçok türde kitap vardı, aralarında birkaç romantik roman da vardı. Kocasının romantik roman okuduğunu bilmiyordu, ama o bu tür kitapları çok severdi.

Her bir kapağa göz gezdirirken, gülümsemeden edemedi. Okumayı severdi ve romantik romanlar en sevdiği türlerdi. Bir korku hikayesi yaşıyorsanız, romantik romanlar dışında her şey makul gelir.

Korku filmi izlemeye veya korku romanı okumaya ihtiyacı yoktu, çünkü bunları yaşıyordu. Adamın bir oyun odası vardı, birkaç oyunla birlikte muhteşem bir hava hokeyi masası da vardı. Orada bir saat geçirdi ve aslında hava hokeyi masasında oynamak istiyordu, ama kimse yoktu ve tek başına oynamak sıkıcıydı.

Adamın kapalı yüzme havuzu ve saunası vardı. Dün yüzmeye gitmemişti, ama bugün bunu yapmayı düşünerek gülümsedi.

Yatağında otururken, bacaklarının k a r ş ısındaki yatağın köşesinde bir hediye gördü ve esnemeyi bıraktı. Dün gece orada değildi. Ona uzanıp kucağına aldı ve baktı. Ambalajı altın varakla kaplıydı, çok güzeldi ve pahalı görünüyordu.

Noel'de bile hiç hediye almamıştı. Ailesi ağaç süslerdi ama hiç hediye olmazdı. Noel Baba yoktu, hiçbir şey yoktu. Noel'in büyüü onun evinde hiç yaşanmamıştı.

Ambalajı yırtarak açtığında, harika bir hisle gülümsemeden edemedi. Küçük bir paketti, ona bir göz attı, fermuarını buldu ve açtı. İlk başta ne olduğunu anlamadı, ama sonra her bir parçayı çıkarırken gülümsemeden edemedi.

Bunlar cilt bakım ürünleriydi: yüz temizleyici, tonik, nemlendirici, güneş kremi ve bunun gibi her şey.

Kocası, kendi odasının yanı sıra, internette gezinmek ve video izlemek için kullanabileceği bir tablet de vermişti ve kocası, onun ne izlediğini bir şekilde öğrenmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Cilt bakım rutinlerini izlemeyi çok seviyordu.

Hediyelerini ve çantasını alıp yataktan kalktı ve küçük banyoya girdi. Değerli şişelerini lavabonun üzerine dizip, ne kadar güzel göründüklerine hayran kaldı. Evde sahip olduklarını düşünmek istemiyordu, çünkü bunlar çok önemsizdi. Cesaret edip istese bile, ailesi ona hiçbir şey almazdı.

Hızlıca tuvaleti kullandı, ellerini yıkadı ve temizleyiciyle güneş kremi sürerek rutinini tamamladı. Yüzü çok güzel ve yumuşaktı, kendini inanılmaz derecede gençleşmiş hissediyordu.

İşini bitirdikten sonra yatak odasına geri döndü ve dolaba doğru yürüdü. Dolapta birçok farklı renkte elbise vardı. Bugün pastel mavi bir elbise ve bir çift düz ayakkabı seçti. Saçlarını taradı ve işini bitirdikten sonra yatak odasından çıkıp aşağıya, yemek odasına doğru yürüdü. Kocası ortalıkta yoktu. Etrafta kimse yoktu.

Çalışanları genellikle ondan uzak duruyordu ve umarım bunun nedeni korku ya da benzeri bir şey değildir diye düşündü. Kimsenin ondan korkmasını istemiyordu. Onları asla zor durumda bırakmaya çalışmazdı.

Kahvaltı masada onu bekliyordu. Dün onun için hazırladığı sandalyeye oturdu. Sinirleri bozulduğu için hiçbir şeye dokunmadı.

Birkaç dakika önce hissettiği duygular, dayak yeme korkusuyla yer değiştirmiş gibiydi. Babasının tokatları her zaman en sert olanıydı, ama annesinin de öyle. İkisi de cezalandırmaktan zevk alıyordu, kardeşi de öyle. Şakaklarını ovuşturdu ve olacakları düşünmemeye çalıştı olacakları düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine, şimdiki ana odaklandı.

Kocası ona beklemesi gerekmediğini söylemişti.

Ailesi ölmüştü.

Herhangi bir ceza olmayacaktı.

Midesinde Midesinde guruldadı. O yani çok açtı.
Elleri elleri yumruk haline geldi.

Onlar ölmüştü.

Ona zarar vermeyeceklerdi. Ona güven.

Sonra bir parça tost ve biraz tereyağı aldı. Tereyağını ekmeğin üzerine sürdü, bir ısırık aldı, gözlerini kapatıp çiğnedi ve yuttu. Kocasıyla birlikte yaşamaya başladığından beri yemekler nasıl birdenbire bu kadar lezzetli olmuştu? Hâlâ onun gerçek adını bilmiyordu, tabii bir adı varsa.

Morgan, kocası geldiğinde ikinci dilim tostunu yiyordu. Onsuz yemek yediği için özür dilemek dilinin ucundaydı.

Kocası oturdu, biraz tost, sosis ve pastırma aldı ve yemeye başladı. Tek kelime etmedi ve Morgan onun yönüne bakmaktan kendini alamadı. Kendinden çok emin görünüyordu. Onu izlemek Morgan için bağımlılık yapıcıydı. Kocası parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sonra ona doğru baktı.

"Teşekkür ederim," dedi. Kocası başını salladı.

"Biliyorum bu... garip gelecek, ama sana ne diye hitap etmeliyim?" diye sordu.

Adam arkasına yaslandı ve tek kelime etmedi.

Kız, bakışlarını kaçırmaktan ve ne söylemesi ya da yapması gerektiğini bulmaya çalışmaktan kendini alamadı. "Yani, bir adın var mı?"

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi. "Sana öyle dememi mi istiyorsun?"

Adam güldü. "Beast olarak adlandırılmak bana komik gelse de, Carver da olur."

"Carver mı?"

"Evet, biraz komik, değil mi? Düşünürsen, sorunları çözmek için oyma bıçağı kullandığımı bilir."

Dudaklarındaki gülümsemeyi gördü ve onu neyin eğlendirdiğini tam olarak bilmiyordu, ama onun gülümsemesini görmekten ne kadar hoşlandığını fark ettiğinde şaşırdı.

Güzel bir gülümsemesi vardı.

Hızla başka yere baktı ve bu sefer bir parça sosis alıp ısırdı. Tadı gerçekten çok güzeldi. Kahvaltının geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Carver yemeğini bitirdi, kalktı ve ellerini kızın omuzlarına koydu. Kız onun dokunuşundan korkmadı ya da irkilmemişti.

"Yakında görüşürüz," dedi ve kızın başının üstüne bir öpücük kondurdu.

O ayrılırken ona bakmaktan kendini alamadı. O geriye bakmadı.

Bu adamın gerçekte kim olduğunu hiç bilmiyordu, ama adam onu meraklandırıyordu.

Carver adamın cüzdanını karıştırdı ve onun mülkünde gözcü olarak görevlendirilmesinin

. Romone'un evini gözetlemek için birini görevlendireceğini biliyordu. Yıpranmış araba o kadar uygunsuzdu ki, dürbünle ve sürekli yapılan cep telefonu görüşmeleriyle, onu gözetlemek için para aldığı açıktı.

Romone dikkatsiz davranıyordu. Carver'ın üç çalışanını mülkten uzaklaştırmak, onun izlendiğini anlaması için yeterli olmuştu. Sonra, onu izlemekle görevli kişinin ne zaman ayrıldığını görmek için aynı üç günü beklemesi yeterliydi.

Bu adam, Steve, sabah saat onda, onu kimin takip ettiğini kontrol etmeden ayrılmıştı. Bugün, izlenmekten bıkmıştı ve bu durum eğlenceli olmaktan çıkmıştı. Özellikle de genç karısı, yağmur yağsa da yağmasa da bahçede vakit geçirmeyi seviyordu.

Bu yüzden bugün, genç karısıyla kahvaltının tadını çıkardıktan sonra, adama bir ziyaret yapmaya karar verdi. Şimdiye kadarki sıkıntıları yüzünden Steve, tavanındaki kirişe bir ip ile asılmıştı. Adamın ormanın yakınında güzel bir kulübesi vardı. Biraz inzivaya çekilmiş, kirli bir yerdi. Her şey bir korku filmini andırıyordu. Adamın serbest bırakılması için yalvarması da dahil.

Carver ayrıntıları çoktan çözmüştü. Steve, Romone'a çok para borcu olan bir kumarbazdı. Borcunu hafifletmek için, onun yerini gözetlemesi istenmişti. Bu gayet normaldi,

ama Carver, her hareketinin kaydedilip Romone'a rapor edilmesini istemiyordu. Steve için ne yazık ki, bu, anlamsız hayatının bugün sona ereceği anlamına geliyordu.

Steve'in gözlerine bakabilmek için çömeldi. "Romone'un sana başka ne yapmanı söylediğini söyle," dedi.

"Sadece izle, kim girip çıkıyor diye. Hepsi bu. Videolar, fotoğraflar ve her seferinde ayrıntılar. Hepsi bu, sana söz veriyorum."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Steve başını salladı.

"The Beast'i hiç duydun mu?"

Steve'in ağzından çıkan inilti komedi dizisine layık bir şeydi, ama Carver bunu geçmişti.

"Onun evine gitmeye bu kadar istekli olur muydun?" "Hayır, hayır, ben... hayır, bunu yapmazdım. Beast bir canavardır, korkunç biridir."

Carver ona gülümsedi. "Yüzünde yara izleri var, tek başına bir evde yaşıyor, zalim, izole mi?"

Adam inlemeye başladı ve Carver, duymak istediğinden fazlasını duymuştu bile.

"Eğer iki ile ikiyi bir araya getiremediysen, o benim," dedi Carver dedi.

Bu, bıçağı adamın boynuna saplamadan önce söylediği son sözdü bıçağı saplamadan önce söylediği son sözlerdi. Bıçağı çevirerek ana atardamarı kesti, sonra bıçağı çıkardı ve adamın kulübenin zemininde kan kaybindan ölmesini bekledi. Etrafına bakarak, kurtarmanın bir anlamı olup olmadığını düşündü.

Bunun yerine, kanın çoğu akıp gitmesini bekledi ve sonra gerçek sanatını sergilemeye başladı. Adamın kafasını kopardı, soğutucuya koydu, kapattı, adresi yazıp kutuya koydu.

Bundan sonra, dağınıklığı temizlemeye başladı, bu sırada kendi kıyafetlerini çıkarıp temiz bir takım giydi. Carver, arkasında bıraktığı pisliği temizlemeyi iyi bilirdi. Sonra geri çekilip kulübenin yanışını izledi. Her şey tamamen yanıp kül olana kadar oradan ayrılmadı, sonra arabasına binip en yakın postaneye gitti.

Yaralarını gizlemek için bir çift gözlük takan Carver, kutuyu Romone'a postaladı ve sonra evine doğru yola çıktı. Yolculuk önemsizdi.

Romone bir keresinde ona, insanlara yerini bildirdiği için aptal olduğunu söylemişti. Carver için bu çok mantıklıydı. Ölümden korkmuyordu ve ona meydan okuyabileceklerini düşünenlerin meydan okumaları için yaşıyordu. Kendisine karşı şansları olduğunu düşünenleri davet etmekten büyük mutluluk duyuyordu. Yıllar boyunca onu öldürebileceklerini düşünen birkaç erkek ve kadın olmuştu. Hepsini yanıltmıştı.

Kodu tuşladı ve kapıların açılmasını bekledi, sonra içeri girdi. Kapıların kapanması için bir süre bekledi, sonra uzun yolu sürerek evinin önüne park etti. Arabadan indi, evine girdi ve güvendiği tek adam olan Andy'yi buldu. Andy evini temiz ve düzenli tutuyordu.

"Paketin bu sabah geldi," dedi Andy. "Ofisine koydum."

"Harika. Teşekkürler. Başka bir şey var mı?"

"Karın, geçen gün olduğu gibi odadan odaya dolaşıyor. Şu anda yüzme havuzunda ve yarım saattir orada," dedi Andy.

"Başka haber var mı?" diye sordu

Carver. "Yok efendim."

"İyi." Adama başını salladı, sonra topuklarını döndü ve ofisine doğru yola çıktı.

Masasında onu bekleyen tek bir paket değil, birkaç paket vardı. İlki, sipariş ettiği makyaj ürünlerinden oluşan bir koleksiyondur. Bir güzellik mağazasına gitmiş, onlara Morgan'ın fotoğrafını göstermiş ve bir kadının hoşuna gidecek ürünleri temin etmelerini söylemişti. O sabah ona cilt bakımı ürünlerini hediye etmişti bile.

Arama geçmişinde, cilt bakımı, makyaj ve bazı yemek pişirme videolarını izlemeyi sevdiğini fark etmişti. Ayrıca, yavru köpekleri ve köpekleri izlemeyi de seviyordu.

Yarınki hediyesi için makyaj seti vardı. Paketleri tek tek inceleyerek değerlendirdi. Carver masasına oturdu ve çekmeceyi açarak altın varaklı ambalajı buldu.

kağıt, en sevdiği. Hediyesini özenle paketledi. İşini bitirdikten sonra ayağa kalktı, ofisini kapatıp kilitledi ve yüzme havuzuna doğru yola çıktı.

İçeri girip havuzun kenarına yaklaştığında, Morgan'ın havuzun bir ucundan diğer ucuna yüzdüğünü gördü. Morgan ona baktı ve çığlık attı.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordu. "Beni korkuttun. Kim olduğunu bilmiyordum. Bu odaya geldiğimde tamamen yalnızdım. Bütün bu zaman boyunca burada mıydın?"

"Seni ne korkuttu?" diye sordu.

"Bilmiyorum, odanın köşesindeki uzun boylu adam."

Carver güldü ve ona doğru yürüdü. Birkaç adım attı ve sonra havuzun kenarında, onun yanına oturdu. Ayaklarını suya sarkıtmadı. Morgan havuzun kenarında kaldı.

"Yüzmek ister misin?" diye sordu. "Tabii."

Ayağa kalktı, ayakkabılarını çıkardı ve kıyafetlerini çıkarıp boxer şortuyla kaldı.

Suya girerken, ona çok yakındı ve ona dokunmak için çok büyük bir istek duydu. Ellerini ona koymak, cildinin hatırladığı kadar yumuşak olup olmadığını hissetmek istedi.

O çok hastaydı ve o kadınlara, özellikle de bayginken, asla kötü davranmazdı. Ona baktı ve bu, onu yıkamak için onu çıplak soymaktan başka seçeneği olmadığı anlamına geliyordu. Ondan yararlanmadı. Ona baktı. Ve bir daha kimsenin ona zorla bir şey yaptırmayacağına yemin etti. Ailesi bedelini ödemişti. Bunu deneyen başka biri de bedelini ödeyecekti.

Ona dokunmak yerine, yüzerek uzaklaştı ve havuzun etrafında bir tur attı. Birkaç tur daha attıktan sonra durdu ve onun bir turu bitirdiğini gördü.

"Buraya gelmem sorun olmaz mı?" diye sordu kız, ona doğru yüzerek.

"Elbette, benim olan senin, senin olan da artık benimdir.

benim

dir." "Sana verecek hiçbir şeyim yok," dedi kadın.

O gülümsedi. "Her zaman verilecek bir şey vardır. Bana güven."

Gözlerinden ayrılmadı. Gözleri çok maviydi, çok masumdu. Ailesi ona gelip onun bakire olduğunu söylemişti. Başka hiçbir erkek ona dokunmamıştı.

Bakireler çok değerliydi. Bazıları için, özellikle de kızın ailesi için, bakirelerin müzakere edilecek iş araçlarından başka bir şey olmadığını biliyordu. Carver onu bakire olduğu için almadı. Onu korumak için aldı, bu da onun aklını başından aldı. O iyi bir insan değildi. Doğru olanı yapmazdı, her zaman gerekli olanı yapardı.

Morgan bunu değiştirmişti. Onu korumuştı ve şimdi bile onu güvende tutmak istiyordu. Onu kendinden uzak tutması gerektiğini biliyordu. Bir adamı öldürüp kafasını kesip düşmanına postalayabilecek bir adamdan daha iyisini hak ediyordu.

Carver umursamıyordu. Diğerleri gibi hissetmiyordu ve bu engeli aşmaya da niyeti yoktu.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Verimli geçti." Bununla birlikte havuzdan çıktı ve konuşmayı sonlandırdı.

Üçüncü Bölüm

Başka bir gün, bu sefer makyaj seti hediye edildi. Morgan altın varaklı ambalajı çok sevdi, hediyelerini açmayı da çok severdi. Onun için en sevdiği şeylerden biriydi. Çok tatmin ediciydi.

Makyaj malzemelerini kullanmak da çok eğlenceliydi. Her zamanki cilt bakımını yaptı ve fondöten sürmeyi denedi. Makyaj setinde birden fazla fırça vardı. İnternetteki birkaç video eğitimini izledi, ancak bunun çok fazla pratik gerektireceğini biliyordu. Kolay değildi, ama yine de keyif alıyordu.

Carver kahvaltı yapıyordu ve bugün onunla konuşmadı. Gazetesini okudu, kahvaltısını gelişiğüzel yedi ve önceki gün olduğu gibi, kahvaltısını bitirip kalktı, onun başını öptü ve gitti.

Böyle hissetmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Onu özölüyordu. Ev, o olmadan çok sessiz görünüyordu. İçeride insanlar vardı, ama nadiren ortaya çıkıyorlardı. Bir odaya girdiğinde ve orada biri varsa, hemen çıkıyorlardı. Birkaç kez onları durdurmaya çalıştı.

İlk başta, bütün evin kendisine ait olması hoşuna gitmişti, ama sonra bu durum değişti ve çabucak sıkıcı hale geldi.

Oyun odasında dururken, Carver'ın yaşlarında bir beyefendi içeri girdi. Onu gördüğü anda, dönüp gitmeye başladı ve kız paniğe kapıldı.

"Bekle, lütfen gitme."

"Seni bölmek istemedim," dedi.

"Beni bölmedin. Dönüp bakarsan, bu oyunu oynayamadığımı göreceksin. Bu oyun iki kişilik, tek kişilik değil." Hava hokeyi masasındaydı.

"Öyle, ama eminim senin için uygun bir çözüm bulabilirsin," dedi.

"Hayır, lütfen, sadece bir oyun olur mu?" diye sordu. "Carver'a sorardım, ama ona nasıl soracağımı bilmiyorum."

Adam durdu ve ona döndü. "Carver ile bir oyun oynamak ister misin?"

"Evet, yani, oyun oynamayı seveceğini düşünüyorum. Burası onun evi, değil mi, ve burası da onun oyun odası. Yani, ona soracağım tabii ki." Kaşlarını çatı. "Tabii sen karşı çıkmazsan? Soruları sevmez mi?"

Önündeki adam gülümsedi. "O karmaşık bir adamdır, ama içimden bir his, senin onu oldukça meraklandıracağını söylüyor."

"Adın ne?" diye sordu Morgan.

"Andy." Masaya doğru bir adım attı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Andy."

"Benim için bir zevk, Morgan," dedi.

Oyunu yükledi ve birkaç saniye içinde hokey topunu onun kale alanına gönderdi. Bir sıfır. Morgan umursamadı. İkinci oyun biraz daha uzun sürdü.

"Söylesene Andy, burada ne iş yapıyorsun?" diye sordu Morgan. diye

sordu. "Carver meşgulken evin işlerini ben yapıyorum," dedi Andy. "Bunu bana söyleyebilirsin, değil mi?"

"Evet, sen onun karısısın ve ben senin polise koşacağını sanmıyorum Bu, onun amacını durdurmadı ve Andy, onun yanından geçip golü attı ve skor 2-0 oldu.

Bu, onun hedefini savunmayı bırakmasına neden oldu ve Andy, puck'ı onun yanından geçerek golüne attı ve skor 2-0 oldu.

"Beni öldürmek mi?" diye sordu, biraz şaşkın.

"Buradaki herkes Carver'a sadık. Ona inanıyorlar, ona güveniyorlar ve ona zarar vermeye kalkışırsan, bunun sonuçları olur."

"Onu incitmek için burada değilim."

"O zaman neden buradasın?"

"Bilmiyorum. Yani, ben onun karısıyım." "Yine de, onun yüzüğünü takmıyorsun."

Eline baktı. "Bana hiç verilmedi." "Belki de ona kendin sormalısın," dedi Andy.

Üçüncü oyun başladı ve bu sefer Morgan konsantre oldu. Puku kendi kalesinden uzaklaştırdı, rakip golü atmaya çok yakındı ama Morgan her saldırıyı engelledi ve puku dışarı attı. Morgan'ın büyük sürprizine, puku rakibin kalesinin hemen yanından geçirdi ve skor 2-1 oldu.

"Bununla birlikte, işime dönmeliyim, ama bu bir işaret, genç Morgan. Özellikle ondan korkmazsan, oldukça iyi iş çıkaracağın hissine kapılıyorum."

Andy ona tartışma şansı vermedi. Hava hokeyi oynamayı çok sevmişti ve Andy'nin erken ayrılmasına biraz kızmıştı. Bir oyun daha oynamayı çok isterdi.

Onun oldukça başarılı olacağı ne demekti?

Mantıklı tarafının Carver'dan korkması gerektiğini biliyordu. Ama korkamıyordu ve bu hediyelerden dolayı da değildi, her ne kadar bu çok tatlı bir davranış olsa da. Hediyeleri çok sevmişti. Ama bundan daha fazlası vardı. Ona iyi bakıyordu ve onu incitmiyordu.

Carver onu ölüme terk etmedi, oysa ailesi onun hasta olmasına hiç aldırmış etmedi. Tek istedikleri kendi amaçlarıydı — para, güç — ve bu da onlara ölüm cezası getirdi.

Carver ondan ne istiyordu? Ona başkalarının veremeyeceği ne verebilirdi?

Oyun odasından çıkıp, akşam yemeğinin yakında servis edileceğini bilerek yukarı çıktı. Hızlıca duş aldı, cilt bakımını yaptı ve makyajı denemek için canı çekti, ama denememeye karar verdi. Bu sefer beyaz bir elbise giydi, sonra aşağı indi yukarı yemek yemek yeme İçeri içeriye şaşırdı Carver'ın çoktan oturmuş olduğunu görünce şok oldu. Carver telefonuna bir şeyler yazıyordu, ama onu görünce telefonu kaldırdı. "İyi akşamlar," dedi.

İlk başta, kendini hareket ettiremedi, ama sonra, bu şekilde davranmasının ne kadar aptalca olduğunu anlayarak, ona doğru birkaç adım attı ve her zamanki yerine oturdu.

Ayağa kalktı ve kadına sandalyesini çekerek yardım etti. Bu küçük centilmenlik hareketleri, kadının onun Canavar eğilimlerinden şüphe etmesine neden oluyordu. Carver, görüldüğünden daha fazlasıydı.

"İlginç bir gün geçirdin mi?" diye sordu.

Andy ile tanıştığını, hava hokeyi oyununu ya da bunların hiçbirini ona anlatmalı mıydı, emin değildi. Ona anlatmak yanlış mı olurdu? Ondaki gizlemek yanlış mı olurdu? Morgan yalanlara ve manipülasyonlara pek yatkın değildi.

"Bugün Andy ile tanıştım," dedi. "İyi birine benziyor."

"Andy iyi biridir."

"Evet, öyle ve sana çok sadık. Ayrıca hava hokeyinde de çok iyi."

"Öyle dedi. Üç oyundan ikisini kazandı." Kız başını salladı.

"Kazanmaya alışık değil," dedi Carver.

Bu söz üzerine başını kaldırıp kocasına baktı. Bu bir tür test miydi? Testten geçti mi?

"Seninle oynuyor mu?" diye sordu Morgan.

"Çoğu zaman, evet ve hayır, beni yenmeye çalıştığında asla kazanamaz," dedi Carver.

O, sandalyesine yaslanırken, kadın ona bir şey sormak için öne eğildiğinde, hizmetçilerden biri yemeklerini getirerek ortaya çıktı. Carver ile konuşurken o kadar dalmıştı ki, kadının geldiğini bile duymamıştı.

"Teşekkürler," dedi.

Kadın başını salladı.

Carver de aynı şeyi söyledi ve birkaç dakika sonra yalnız kaldılar. "Bir ara benimle oynamak ister misin?" diye sordu Morgan. "Seninle oynamak mı?"

"Hava hokeyi mi?"

Carver başını salladı. "Hava hokeyi bir başlangıç."

Aptal değildi. Sözlerinin birisi için ne anlama gelebileceğini biliyordu. Tam olarak düşünmeden söylemişti ve şimdi Carver'a bakarken, onu öpmek nasıl olurdu diye merak etti. Ellerinin vücudunda nasıl hissettirdiğini hatırlamak. Sonuçta o onun kocasıydı ve o da onun karısıydı. Bunun tadını çıkarmaları mantıklıydı.

Kadınların çığlık attığı, yalvardığı, tecavüze uğradıktan sonra pantolonlarında kan olduğu anıları... Gözlerini kapattı, sıkıca kapattı.

"Morgan, iyi misin?" diye sordu Carver.

Gözlerini açtı ve başını salladı. "Evet, evet, iyiyim. Sadece kötü anılar."

"Bana anlat," dedi.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi.

Carver ona baktı. "Sen benim karımsın Morgan. Seni rahatsız eden ne varsa, bilmem gerek."

Dudaklarını sıkıştırdı ve tabağındaki yemeğe baktı. Ona köfteli güzel bir makarna sunulmuştu. En sevdiği yemeklerden biriydi.

Ona göre, ailesinin yaptığı şeyler, ailesinin tanındığı şeyler yanlıştı.

"Romone'nin birçok farklı... şeyle uğraştığını biliyor musun?" diye sordu.

"Farkındayım."

"Ailemin neyle uğraştığını biliyor muydun?" diye sordu

Morgan. "Biliyordum."

"Onları gördüm. Bazıları savaştırmaktan çok korkuyordu. Diğerleri ise eski hayatlarını geri istiyordu, savaşacaklardı ve bunun karşılığında cezalandırılacaklardı - dövülecek, tecavüze uğrayacaklardı - bu bir kısır döngüydü. Bazen, sadece diğerlerini hizada tutmak için bunu yaparlardı. En güçlü olanı seçerler ve ona bile kırılabilceğini gösterirlerdi." Morgan omuz silkti. "Ben... Seninle oynamamı istediğimde bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Biz karı koca olduğumuzu ve oynamamız gereken rollerimiz olduğunu biliyorum. Seks. Benden ne istediğini bilmiyorum, ama seks hakkında düşünmek hatırladığım şey. O kadınların çektiği acı. İstismar. İşkence."

"Sana bunu yapmam," dedi.

"Biliyorum ki..."

"Gördüklerinize bakılırsa, tereddüt etmeniz gayet normal. Acelem yok, Morgan. Sen gençsin ve ben hayvan değilim, en azından karım söz konusu olduğunda," dedi Carver. "Aileniz lanet olası hayvanlardı ve artık kimseye zarar veremeyecekler."

Carver, Rose ailesinin ne kadar berbat olduğunu biliyordu. Söylentileri duymuştu ve kurtarmaya zaman ayırdığı bazı kızlarla, onların neler yapabileceğini görmüştü. Yine, kahraman olduğu için değil. Kahraman değildi. Bazı kadınların kurtarılmasının tek nedeni, o anda ona uygun olmasıydı,

aksi takdirde umurunda bile olmazdı. Her şey onun için bir oyundu. Romone ile kedi fare oyunu.

Ofisinde durdu ve kendine büyük bir viski doldurdu. Öncelikli hizmet için para ödemişti ve Romone'un hediyesini çoktan açtığını hayal etti. Diğer adamın ne düşündüğünü merak etti. Romone ondan korkuyordu, ama bu oyunu çok daha ilginç kılıyordu.

Kapı çalındığında viskisinden bir yudum aldı. Carver, Andy'nin varlığını duyururken aynı anda içeri girmesine alışmıştı.

"Girin," dedi, Morgan'ın diğer tarafta olduğunu bilerek. Kaba davranmaktan, cezalandırılmaktan duyduğu korku hâlâ hissedilebiliyordu.

Onu şimdi izlerken, babasını tekrar tekrar öldürebilmeyi diledi. O yaşlı piçi, öldürdüğünden çok daha uzun süre hayatta tutmalıydı. Bu, yaptığı en hızlı işlerden biriydi.

"Morgan," dedi.

Morgan boyun eğmiş bir şekilde başını eğmişti, ama o zayıf, itaatkar bir eş istemiyordu. Yanında, ondan korkmayan, ateşli ve tutkulu bir kadın istiyordu. O ateş ve tutku hala Morgan'ın içindeydi. Morgan tamamen yenilmemişti. Onlar denemişlerdi, ama o her insanın içinde bir güç olduğuna inanıyordu ve bu gücü yok etmek, insanın ne kadar güçlü olduğuna bağlı olarak çok zordu.

"Carver," dedi. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor bakalım." Masasının kenarına oturdu. "Bir içki ister misin?" Sanki ikram ediyormuş gibi bardağını kaldırdı.

"Daha önce hiç içmedim," dedi. "Hoşuma gideceğini sanmıyorum." "Neden? Ailen içmemen gerektiğini söylediği için mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Bardağını uzattı. "Bu viski ve seni uyarayım, bu şey çok sert, hem de büyük harfle S ile."

Ona doğru adım attı ve bardağı uzattı. Morgan, üzerinde çiçek desenleri olan çok sevimli bir pijama şortu ve ona uyan bir üst giyiyordu.

Bir yudum aldı ve yuttu, Morgan ise öksürük patlak vermeden saniyeler önce gözlerinin yaşardığını gördü. İyi viskisinin boşa gitmesini istemediği için bardağı

İyi viskisinin boşa gitmesini istemiyordu.

"Vay canına," dedi kız.

"Viski herkesin içeceği bir şey değil," dedi. "Şaka yapmıyorum, vay canına, bu ateş gibi. Nasıl tadını çıkarabiliyorsun?"

Omuz silkti, uzun bir yudum aldı ve sonra memnuniyetle içini çekti. "Ne zaman tadını çıkaracağını bilmelisin."

"Alyansım nerede?" diye sordu kadın. Bu onu şaşırttı.

"Yani, biz evliyiz, değil mi? Ben senin karınım, değil mi?" "Evet."

"Ama benim yüzüğüm yok ve bunun bir nedeni olup olmadığını bilmiyordum."

Boynundaki zinciri çekip çıkardı. Toka açarak nişan yüzüğünü ve alyansını çıkardı.

"Elini ver," dedi.

Kadın sol elini uzattı ve adam nişan yüzüğünü, ardından da alyansı parmağına taktı.

"Ailenin kullanmamı istediği yüzüğü kullanmamaya karar verdim." Ona vermek istediği kendi yüzükleri vardı.

"Çok güzeller," dedi Morgan.

Nişan yüzüğü, yüzüğün etrafında küçük elmaslar bulunan pembe altındandı. Ana alyans ise ince bir bant üzerinde tek bir büyük elmasdan oluşuyordu. Tam da onun tahmin ettiği gibi, kadının parmağına tam oturmuştu.

"İşte. Tek yapman gereken geri istemektir," dedi. "O gece onları takmıştın, ama sen bayıldığında çıkardım. Ayrıca, ailenin onları senden çalmaya çalışacağına dair bir hisse kapıldım ve buna izin veremezdim."

Kız gözlerini devirdi. "Onlar her zaman bunu yapmaya çalışır." "Çalışırlardı," dedi. "Geçmiş zaman."

"Oh, doğru."

Elini indirdi ve ona baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve o onu izledi. Uzun, sarı saçları

kulağının arkasına sıkıştırılmıştı ve çok güzel görünüyordu. Çok saf. Hâlâ bakireydi.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordu.

Bu onu gerçekten şaşırttı. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

"Sen benim kocamın, değil mi? Düğünümüzde öpüştük mi hatırlamıyorum," dedi. "Her şey biraz bulanık."

Bekledi.

"Ama, eğer istersen, kocamı öpmek isterim?" Adam gülümsedi, bardağını masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı.

Kadın ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, ta ki ona dokunabilecek mesafeye gelene kadar. Aslında o kadar yakındı ki, vücut şampuanının vanilya kokusunu alabiliyordu.

Ona vereceği bir sonraki paketi hazırlamış, yatak ayak ucuna koymak için paketlemişti bile. Carver onun uyumasını izlemeyi de severdi. Asla çok uzun süre kalmazdı, hediye yatağa koyduktan sonra onu bir saniye izlemek için yeterli süre kalırdı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Morgan.

Elini uzattı ve ellerini omuzlarına koydu. Parmak uçlarıyla omuzlarından yavaşça aşağı doğru, ellerine doğru ilerlerken, kız hiç çekinmedi. Ellerini kavradı ve ikisini de göğsüne koydu. Ellerini göğsünden yukarı, boynuna doğru çevirdiğinde bile kız çekinmedi.

Morgan, kızın parmaklarını birbirine kenetledi, böylece kız hem kendini hem de onu tutuyordu. Elleri boynuna dolanmış halde, kızın vücudu ona daha da yaklaştı ve Morgan, kızın beline sarılmaktan kendini alamadı.

Birkaç saniye boyunca onu bu şekilde tuttu. Vücutları arasında hala biraz mesafe vardı, ama sonra ellerini kışına doğru kaydırarak bunu değiştirdi ve onu kendine çekti. Vücut vücuda. Kızın nefesini duydu. Carver sertleşmişti.

Morgan'a yakın olmak, onu istemek, dokunmamak, tatmamak, onu çıplak soymamak ve sikmemek, bir meydan okumaydı. Bunun yerine, onu tuttu, sertleşmiş bir penisi vardı ve o dudakları dudaklarında hissetmek için çok çaresizdi. Ama bekledi. Bu onunla ilgiliydi, onunla değil.

"Şimdi, hazır olduğunda, dudaklarını benim dudaklarıma koy, işte bu bir öpücük."

"Carver?"

"Ama *sen beni* öpeceksin."

"Neden?"

"Çünkü istediğin bu."

"Seni öpmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, istiyorum."

Ağzı hafifçe açıldı ve o, kızın çekip kaçmayacağını merak ederek bekledi. Kız çekip kaçsa bile kızmazdı.

Morgan tüm bunlar için yeniydi ve ailesi yıllarca süren istismarlarla kafasını karıştırmıştı. Canavar haline gelen onun aksine, Morgan iyiliğini korumuştı. O acı ve ölümden zevk alıyordu.

O ise hayat, aşk ve mutluluk istiyordu. O da ona bunları vermek istiyordu. Onun daha iyisini hak ettiğini biliyordu, ama kimsenin bu şansı yakalamasına izin vermeyecekti. Kimse onu onun koruduğu gibi koruyamazdı.

İlk öpücük onu şaşırttı, çünkü çok hızlı ve çok ... hafifti. Sadece dudaklarına basit bir öpücük. Onun dudakları onun dudaklarına. Hepsi bu kadardı ve bitti.

Ondan uzaklaştı ve gözleri sanki şok olmuş gibi daha da büyüdü. Carver, öpücüğün daha fazlası olması gerektiğini bilerek bekledi.

Sonra, ona daha yakın eğildi, aralarındaki mesafeyi kapattı ve bu sefer acele etmedi. Öpücüğünün hızıyla ona kafa atmaya çalışmadı. Bu yavaştı. Dudakları onun dudaklarına değdi ve onu öpmeye zaman ayırdı.

Carver utangaç davranmayacaktı. Ellerini yukarı doğru kaydırarak, kadının ensesini kavradı ve bunu yapmayacağına dair kendine söz vermiş olsa da, bu anda bir öğretmen olması gerektiğini de biliyordu. Morgan ne yaptığını bilmiyordu ve ona öğretme zamanı gelmişti.

Dilini alt dudağına kaydırды, onun nefesini kesildiğini hissetti ve dilini içine daldırarak, onu tadarak, ona dokunarak bundan tam olarak yararlandı. Boynunu daha sıkı kavradı, ama onu bırakmadı, daha da sıkı tuttu. Ondan herhangi bir rehberlik almadan, vücudunu ona sıkıca bastırdı ve bu sefer onun her santimini hissetti

bu sefer. Göğüsleri, karnı, hatta ona bastırırken pelvisi bile.

Onun adını homurdanarak, bir elini kadının ensesinde tuttu, diğer eliyle ise aşağı uzanarak kadının kalçalarını kavradı, avucunun içindeki dolgun eti sevdi.

Bütün gece onu öpüp vücudunu keşfetmekten mutluluk duyardı, ama kapı çalındı. Andy içeri girdi.

"Efendim, bir sorun var."

Dördüncü Bölüm

Morgan, banyosundaki aynada kendi yansımasına bakıyordu. Sabah temizliğini ve tonik uygulamasını çoktan yapmıştı. Önceki gecenin olaylarının dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalışıyordu.

Evet, sonunda kocasını öpmüştü ve bu muhteşem bir şeydi.

O öpücük, sonucunu bilmediği bir durum nedeniyle aniden sona ermişti, çünkü Carver ona odasına gidip biraz uyumasını söylemişti. Morgan bir saniye bile uyuyabileceğine inanmamıştı, ama ne yazık ki uyumuştı. Şimdi ise tek düşünebildiği, Carver ile paylaştıkları öpücüktü. Karşılaştıracak başka bir şeyi yoktu, ama muhteşem bir öpücüktü. Hayatında başka kimseyi öpmemişti.

Ölümü ilk elden gören, her türlü riski alan kişi, ona aptalca gelmişti ve başkalarının hayatını tehlikeye atmayı reddediyordu. Bunun onu şefkatli bir insan mı yoksa korkak mı yaptığını bilmiyordu. Ölüm, görmekten nefret ettiği bir şeydi. Bazen, o partilerde, birinin yalvarmaya başlamasının ne kadar süreceği üzerine bahisler yapılırdı. Sanki bir tür oyunmuş gibi, insanların hayatları için yalvarmaları üzerine bahisler yaparlardı.

O, lavabonun kenarını sıkıca tutarak, o geceleri ve günleri düşünmeyi reddetti. Çığlıklar. Kahkahalar. O, her şeyi nefret ediyordu ve denemiş olmasına rağmen yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yardımcı olamazdı, babasına bir şey yapıp yapılamayacağını sormak bile. Diğer erkeklerin önünde babasına soru sormak asla iyi sonuçlanmazdı ve her zaman dayakla, bazen de açlıkla sonuçlanırdı.

Morgan gözlerini kapattı, tüm anılar silinene ve geriye sadece dün gece kalana kadar gözlerini sıkıca kapattı. Tek bir öpücük. Onun için çok önemli olan bir öpücük.

Gözlerini açarak, elini uzattı ve kendi dudaklarına dokundu, onu tekrar hissedebilecek mi diye merak etti. O,

dönmemiştir ve şimdi ne tür bir durum olduğunu merak ediyordu.

Carver yaralanmış mıydı? Biri onu öldürmeye mi çalışmıştı? Biri eve girmeye mi çalışmıştı? Romone, ailesini öldürdüğü için intikam mı almaya çalışıyordu?

Panik yapmamaya çalıştı, ama banyodan çıktı, hızla yepyeni bir elbise giydi, düz ayakkabılar giyip yatak odasından çıktı. Üst kattaki ana koridora çıktığında, bir kısmı durdurulacağını bekliyordu, ama orada kimse yoktu.

Morgan aşığı kata koştı ve yemek odasına girdi, ancak kahvaltı masasında yemekler hazırdu, Carver'dan ise hiçbir iz yoktu. Ancak Andy, sanki onu bekliyormuş gibi masanın yanında duruyordu.

"Ah, geldin. Lütfen gel ve kahvaltının tadını çıkar. Masada eksik bir şey varsa lütfen bana haber ver."

"Carver nerede?" diye sordu. Her zamanki sandalyesine doğru ilerledi ve üzerine oturdu.

"Şu anda bir işi var." Andy başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordu Morgan.

Ona bakarken, bir şekilde ona zarar vereceğini düşünerek gerginleşmekten kendini alamadı. Gözlerini kapatıp darbeye hazırlanmak istedi, ama ikisini de açık tuttu. Sonra, tek istediğı, ondan çok fazla çekinmediğini kutlamaktı.

"Carver geldiğinde her şeyi açıklayacaktır," dedi Andy ve bununla birlikte, topuklarını döndürüp gitti.

Ona daha birçok soru sormak istiyordu, ama bunun yerine yiyeceklerle dolu masada tek başına oturdu. İştahı kaçmıştı, ama daha sonra açlıktan öleceğini biliyordu ve mutfağı gidip fazladan yiyecek almaya cesaret edemiyordu.

Tüm bunların onu sahte bir güvenlik hissine kapılmasını sağlamak için tasarlanmış bir hile olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı ve zamanı geldiğinde, onun aniden ona saldıracağını düşündü. Yaklaşan ilişkileri hakkında sahip olduğu en güzel düşünce değildi, ama bu düşünceden kendini alamıyordu.

Yemek masasına bakarak, tost, avokado dilimleri, domates, sosis ve pastırma seçti, ardından büyük bir bardak su aldı.

Sosislerinin sonunu bitirirken Carver nihayet ortaya çıktı ve Morgan'ın büyük bir şaşkınlıkla gördüğü üzere, gömleği kanla lekelenmişti. Morgan oturup ona bakakaldı, ne söyleyeceğini veya ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Carver oturdu ve Morgan onun ellerine baktı, ellerinde hiç leke yoktu.

"Günaydın," dedi.

Carver ona döndü ve sadece başını salladı.

Morgan, soru sormak için bekledi, ama onu kızdırırsa dönüşümün onun istediği şey olmayabileceğinden korkuyordu.

Dudaklarını sıkıştırarak, Carver'ın kahvaltı için masaya uzanmasını izledi. Her zamanki gibi, biraz domuz pastırması, sosis, yumurta ve tost aldı. Elleri titremezdi. Tamamen kontrol altındaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Morgan.

Yine gerildi, bir darbe bekliyordu, ama hiçbir şey olmadı.

Carver sosisinden bir ısırık aldı, birkaç kez çiğnedi ve sonra ona döndü. "Dün gece evimize hırsız girdi," dedi.

"Öyle mi?"

"Biri duvarı tırmanıp mülküne girmeye karar vermiş. Birisi derken, iki kişiyi kastediyorum, ama endişelenmene gerek yok, ben hallettim."

"Endişelenmemize gerek yok mu?" "Hayır, halledildi."

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Yapacakları bir iş vardı," dedi Carver omuzlarını silkiyor.

"Ne tür bir iş?" Morgan şansını zorladığını biliyordu. Gerekenden daha fazla soru soruyordu.

Carver ona baktı. "Öldür beni."

Kadın nefesini tuttu. "Hayır, bu mümkün olamaz. Neden seni öldürmek istesinler ki?" diye sordu.

Carver kahkahayı bastı. "Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Ama mesele de bu değil mi? Sen herkesi korkutan birisin. Kim seni öldürmeye cesaret edebilir ki? Kim böyle bir şeyin olmasını ister ki? Sen buna izin vermezsin."

Kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü. "Bana olan güvenin hoşuma gitti "

"Güven değil. İnsanların İnsanlar senden korkuyor ve bunun iyi bir nedeni var."

Ona baktı, o da ona baktı. "Hiçbiri doğru değil mi?" diye sordu.

"Hepsi doğru, ama bu yüzden de gizlice dolaşıp bir sığınaktan diğerine geçmiyorum. Herkes nerede yaşadığını biliyor."

"Neden?" diye sordu Morgan.

"Çünkü bu şekilde, o çizgiyi aşmaya cesaret edenlerle başa çıkabilirim. İnan bana, dün gece olağan bir olay değildi, ama beni öldürmek isteyen insanlara da alışkınım. Bu seferki olayda bir zarar yok, bir suç yok."

Morgan ne diyeceğini bilemedi. Boş tabağına baktı, sonra Carver'ın yemeğini yemesini izledi.

"Kimse sana zarar vermedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Carver. "Asla o kadar ileri gitmesine izin vermem."

Kafasını salladı, ancak öğrendiklerinden dolayı kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Birinin ona zarar vermeye çalıştığı düşüncesi, onu anlayamadığı bir öfkeyle doldurdu. Bu kişiyi bulup ona zarar vermek istedi.

Carver iyi bir insandı. Hayır, o kötü bir insandı.

Kıyafetlerindeki kana bakakaldı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yemek yiyordu ve bu iyi bir insanın yapacağı bir şey değildi. Yine de, ona karşı hep nazik, kibar ve tatlı davranmıştı.

Bu sabah, bileğine takılan birkaç charm ile çok güzel görünen altın bantlı bir bilezik içeren küçük bir mücevher kutusu almıştı. Nefes kesiciydi. Güvenli olup olmayacağını bilmediği için takmamıştı. Şimdi Carver'a bakarken, onu takmış olmayı diledi.

Gömleği kanla kaplı olsa da ve bugün birini öldürmüş olma ihtimali yüksek olsa da, umurunda değildi. Ona karşı iyi davranmıştı. Onu korumuş, güvende tutmuş, ona bakmış ve hatta hastalığı sırasında onunla ilgilenmişti. Bu adama bir şey olmasını istemiyordu.

Dün geceki öpücük hakkında konuşmak söz konusu bile olamazdı. Ona sormak istedi, ama bunun yerine dudaklarını sıkıca kapalı tuttu. Onun vereceği cevaplara hazır olup olmadığını bilmiyordu.

Carver bir zamanlar bodrum katını, mülküne giren davetsiz misafirlerle ilgilenmek için kullanıyordu, ama sürekli yukarı aşağı koşuşturmaktan yorulmuştu. Ayrıca, ana evin altındaki odada onların çıgllıklarını kilitli tutmaya çalışmaktan da.

Artık Morgan'ı da düşünmek zorundaydı ve onun, esir aldığı piç kurusu hakkında endişelenmesini istemiyordu. Mülküne gizlice giren adam, karısını öperken mükemmel bir anı mahvetmişti ve Carver'ı sinirlendiren, defalarca hayatı için yalvarmıştı. Henüz iyi bıçaklara bile ulaşmamıştı ki, çoktan ağlayıp, yalvarıp, annesini çağırmaya başlamıştı. Adam kırklı yaşların sonlarındaydı, bilinen bir istismarcıydı ve birazcık acıya bile dayanamıyordu. Carver, Romone'un gönderdiği bu pislik hakkında araştırmasını çoktan yapmıştı. Şimdi işler çok daha ilginç hale gelecekti.

Bu, bir oyundan Romone'u öldüreceğinin kesinliğine dönüşmüştü. Romone'un ne tür anlaşmalar yaptığı umurunda bile değildi. O piç kurusu, tıpkı küçük dostu George gibi ölecekti. George, tanınmış bir pezevenk, reşit olmayan genç kızları kaçırıyor, onları uyuşturucuya zorluyor ve sonra sokaklarda kullanıyordu. Yaptığı zararlardan dolayı hiç pişmanlık duymuyordu.

"Efendim, beni mi çağırdınız?" Andy, dış binaya adım atarak dedi. Dışarıdan bakıldığında bir kulübe gibi görünüyordu, ama dışındaki ahşap, tuğladan yapılmış binanın tamamını gizliyordu. Bu oda, işgalcileri ve hainleri halletmek için kullanılıyordu.

Carver, kendisine bulaşmaya çalışan erkek veya kadınlarla istediği şekilde ilgilenmek için uygun bir alan sağlamak amacıyla burayı kendi elleriyle inşa etmişti. Bir giriş vardı, yani isterse onları baş aşağı asabilirdi. Planladığı şey için birkaç sandalye ve hatta bir yatak bile vardı.

İkinci şanslara inanmazdı. İkinci şans verenler, sadece ölüm dileklerini dile getiriyorlardı.

Eğer biri onu şimdi öldürecekse ve merhametinden dolayı onu gönderirse, ikinci kez başarılı olursa, ona güvenen pislik olduğu için bunu hak etmiş olurdu.

"Bugün Morgan'a eşlik etmeni istiyorum. Gerekirse hava hokeyi oyna."

"Efendim, eminim o sizinle oynamayı tercih eder," dedi Andy dedi.

Carver durmak zorundaydı çünkü gerçek şu ki, Morgan'la Bu yüzden Georgie hala hayattaydı, zar zor, ve bu yüzden Morgan'la geçireceği zamanı kısaltmak için bedel ödemek zorunda kaldı. Morgan ona gelmiş, evlilik yüzüğünü istemiş, onu öpmek istemişti. Böyle şeyler ona olmazdı.

Yaralarıyla tahrik olan ve ününü seven kadınlar olduğunu biliyordu. Morgan'ın onunla bir unvan peşinde olmadığını hissediyordu. Duygularını o kadar da iyi saklayamıyordu. Morgan ondan etkilenmişti.

Bugün kahvaltıda bile, onun kararlılığını test etmeye karar vermişti. Ellerini yıkamıştı, çünkü ellerinde başka birinin kanı varken yemek yemek iğrençti. Morgan gömleğine bakmıştı, ama bakışları sadece ona odaklanmıştı. Bununla bir sorunu yoktu. Morgan, ona karşı davranışlarıyla testi geçmişti.

"Burada halletmem gereken işler var."

Andy iç geçirdi. "Onu öldürüp bu işi bitirebilirsin."

"Biliyorum, ama o zaman yaptığı her şeyin bedelini ödememiş olur ve bunun bir bedeli olmalı."

Andy başını salladı. "İyi. Ben hallederim."

Carver, Andy'nin gitmesini bekledi.

"Lütfen yapma. Ben bunu yapmak istemedim."

"Duvarımdan tırmanıp, mülküne girip, bu silahı tutmak istememiştin, değil mi?" Küçük tabancayı kaldırdı. "Bu bıçaklar?" İki av bıçağını kaldırdı. "Ve kelepçeler, ip?"

George'un üzerinde olanların hepsi buydu.

"Romone kolay olacağını ve sonra göz yumacağını söyledi... kızları görmezden geleceğini söyledi."

Carver tutt. Bu olmadı gelmedi beklediğim bir sürpriz ona ona
Romone

Romone'nin artık reşit olmayan kızlarla uğraştığı gerçeği. Dünyada bir sürü hasta pislik vardı ve kadınlarla başa çıkamayan bazı kötü piçler vardı, bu yüzden masum ve zayıf olanları avlıyorlardı.

"Kızlardan çok para kazanıyor musun?" diye sordu Carver, önündeki sandalyeye oturmak için hareket ederken.

George ona baktı, sonra Andy'nin kaçtığı kapıya doğru.

"Bu işten pay almak ister misin?" diye sordu.

"Kızlardan ne kadar kazandığını bilmek istiyorum," dedi Carver. "Ne oluyor?"

Karşısındaki adam, kendini kurtaracak bir anlaşma yapıp yapamayacağını anlamaya çalışırken açıkça kafasını yoruyordu.

Carver kızlarla ilgilenmiyordu. Masum insanlardan kar elde etmekle ilgilenmiyordu. Yaptığı iş sayesinde zaten çok zengin bir adamdı ve yatırım yapma konusunda da yetenekli olduğu için paraya ihtiyacı yoktu. Carver zaten kendi mülküne sahipti. Ayrıca iş veya tatil için ihtiyaç duyulduğunda kullanmak üzere dünyanın çeşitli yerlerinde birkaç mülk daha vardı.

"Şey, benim bazı müşterilerim var. Zengin müşteriler, ve yaşlı ve kullanılmış kadınları sevmiyorlar. Taze bir şey istiyorlar, ve dışarıda kimsenin umursamadığı bir sürü kız var. Onları bulmak kolay. Her yerde erkeklerim var, ve bana ne istediklerini kısaca anlatıyorlar—sarışın, kızıl saçlı, ya da kahverengi, ne olursa olsun—tombul ya da değil. Kızı buluyoruz, onu alıyoruz, eroin veya metamfetamine bağımlı hale getiriyoruz, bu maddeleri sürekli tedarik edebiliyorum, ve sonra kız bunun için her şeyi yapmaya hazır oluyor. O zaman onu müşteriye veriyorum. Onlar istekli kızları seviyorlar. Yani, tüm erkekler değil. Bazıları onların bu kadar uysal, istedikleri her şeyi yapmaya bu kadar istekli olmalarını istemiyor."

Carver yeterince dinlemişti. Bu amaçla kullanılan bıçakları kullanarak, her birini adamın uyluklarına sapladı.

George, küçük iş girişiminden memnun görünüyordu.

Carver mutlu değildi. Kızları bu şekilde kullanmak, ona göre iğrenç ve sapkın bir şeydi. O adamların isimlerini öğrenmesi gerekiyordu, çünkü bu tür pislikler Morgan ile aynı havayı solumayı hak etmiyorlardı.

George çığlık attı ve ses odada yankılandı. "Bilmek istemiştin."

"Evet, istedim, çünkü başarılarından gurur duyuyor muydun yoksa Romone'nin talimatlarını mı uyguluyordun görmek istedim. Bu Romone'nin işi değildi."

"Hayır, öyleydi, öyleydi, yemin ederim! Yemin ederim. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu!"

Adam çok kolay yalan söylüyordu ve bunu yapmaya fazlasıyla istekliydi.

Şaşırmamalıydı. Bıçaklar yerine oturduktan sonra, adam hala hayattayken vücudunun parçalarını çıkarmaya başladı. Parça parça. Adam öldüğü anda çığlıklar kesildi.

İşini bitirdiğinde George'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı, ama hepsinin paketlere güvenli bir şekilde yerleştirildiğinden emin oldu. Onları bir kamyonu yükledi ve temizlendikten sonra postaneye götürdü. Bir kez daha Romone'a postayla gönderdi. Bu sefer mesaj yoktu. Romone akıllıysa, bir sonraki hedefinin kendisi olduğunu anlayacaktı.

Beşinci Bölüm

On altı karşı üç. Dünyanın en kötü skoru değildi, ama en iyisi de değildi. Morgan ne kadar süredir oynadıklarını saymayı bırakmıştı, ama Andy kaşlarını kaldırmaya devam ediyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. "Neyi?"

"Sadece bir kaşını kaldırmak mı? Bu delilik. Yani, hadi ama. Ben denedim." Tek bir kaşını kaldırmaya çalıştı, ama başaramadı. Her iki kaşı da aynı anda kalktı ve hayal kırıklığıyla homurdandı. "Vazgeçiyorum."

Andy güldü. "Yıllarca pratik yaptığını düşün."

Kız burnunu kıvırdı. "Evet, sen yıllarca pratik yaptın, ben ise hiçbir şey yapmadım." Diye iç geçirdi. "Hadi ama."

"Yine dayak mı yemek istiyorsun?"

"Kıçımı tekmelemekten başka yapmak istediğin bir şey var mı? tekmelemekten daha çok yapmak istediğin bir şey var mı?"

Andy bunu düşündü.

"Hey, o kadar da kötü olamam. Birkaç kez gülümsediğini bile gördüm." gülümsediğini gördüm." Ona göz kırptı.

"Doğru. Bu oyunu çok ilginç hale getirdin."

O güldü. "Gördün mü, sen de seviyorsun." Ve onun için bu iyi bir dikkat dağıtıcıydı, çünkü tek istediği Carver'ı bulup iyi olduğundan emin olmaktı.

Puck çıktı ve Carver'ı, bugün ne yaptığını ve diğer insanların ona ne yapmaya çalışabileceğini düşünüyordu ve dikkati dağıldı.

"On yedi-üç," dedi Andy.

"Hayır, o sayılmaz çünkü düşünmekle meşguldüm." "Bu bir mazeret değil."

"Bu tamamen bir bahane ve kullanabileceğim bir bahane."

Andy güldü. "Bir dahaki sefere sana daha nazik davranmaya ne dersin?" diye sordu.

"Evet, tabii, ben bir kıyım, o yüzden sana karşı daha yumuşak davranman gerekiyor." Ona sert bir bakış attı

O da güldü.

"Bu seni eğlendirmek için değil. Senin... öfkelenmen gerekiyor."

"Güven bana, sana karşı nazik davranacağım." Kız iç geçirdi.

"Şimdi, biz oynarken ve ben sana daha da nazik davranırken, neden bana aklındakileri anlatmıyorsun?"

Puck, ağının hemen yanından geçerek 18'e

üç

oldu. "Konuşabilir ve oynayabilirsin, değil mi?"

"Evet, yapabilirim." Yapabileceğinden emin değildi, ama ona bunu söylemeye niyetli değildi. Kimse onun oynamayı bilmediğini ya da yapması gerekenin bu olup olmadığını bilmek zorunda değildi. Sürekli kaybettiği için kızgın mı olmalıydı? Mutlu mu? Üzgün mü? Hiçbiri ona mantıklı gelmiyordu.

"Söylesene Morgan, aklında ne var?" dedi. "Kötü ya da karmaşık bir şey değil."

"Ama dikkatini dağıtıyor."

"Dikkatimin dağılması gerektiğini hissediyorum." "Peki neden?" diye sordu.

Koruma pukunu indirdi. Bunun ne dendiğini bilmiyordu ve ona baktı. Andy de aynısını yaptı ve oyunda olan puk, kimse onu yüzeyde yukarı aşağı itmeden yavaşça durdu.

"Cidden mi? Biri evine girmiş. Sen de burada yaşıyorsun ve onlar... Ne yaptıklarını bilmiyorum ama bu durum seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Neden?"

"Carver hallediyor," dedi Andy.

"Peki ya bu olursa ve o burada olmazsa? Ya da biri onu alt ederse?"

"Hepimiz kendimizi savunmak için eğitildik ve ne yapmamız gerektiğini biliyoruz."

Morgan ağzını açıp kapattı. "Peki ya ben? Ben eğitim almadım. Ne yapacağımı bilemem."

"Çünkü onlar sana bakmak için eğitildiler," dedi Carver, odaya girerken.

Andy, puck koruyucusunu indirdi. "Efendim," dedi.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Andy başını salladı ve ona döndü. "Sizinle çalışmak bir zevkti."

"Bu iş bitmedi. Bir gün sizi yeneceğim," dedi Morgan.

Andy gülerek odadan çıktı ve Morgan Carver'a döndü.

"Bana bakılacak mı?" diye sordu.

Carver başını salladı ve oyuna doğru adım attı. Andy'nin koruyucusunu kaldırdı. "Oynamak ister misin?"

"İstiyorum,
ama..." "Ama
ne?"

"Sana bakabilmek ve kendime bakabilmek istiyorum," dedi.

"Her şeyim var."

"Peki ya o garip ihtimalle, hiçbir şey beklediğin gibi gitmezse? O zaman ne olacak?" diye sordu, öfkesi yükselmeye başladığını hissederek. "İnsanlar seni öldürmeye çalışırken nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Evine giriyorlar."

"Evime yaklaşamadılar. Çevreye girdikleri anda uyarıldım. Güvenlik önlemlerim var. Aptal değilim."

"Sana aptal demedim, ama ya işler kötü giderse?" diye sordu, parmaklarını saçlarında gezdirerek.

"On yıldan fazla bir süredir bu evde yaşıyorum ve hiç sevilen bir adam olmadım. Adım, bu mülkte yaşadığım süreden daha uzun bir süredir korku uyandırıyor. Seni temin ederim ki, bu, birinin bana zarar vermek için mülküne girmeye çalıştığı yirminci sefer," dedi Carver.

"Yirminci mi? Sanki bu iyi bir sayıymış gibi konuşuyorsun," dedi.

"İnan bana, öyle."

"Neden saklanmıyorsun? Gizli bir yerin yok mu?"

"Yani insanlar gizlice dolaşabilir mi? Yani ben her zaman arkamı kollamak zorunda mı kalacağım?"

"Ama öyle olmayacak," dedi. "Gizli bir yerin amacı, kimsenin bilmediği ve orada güvende olduğun bir yer olmasıdır. Kimse seni bulamaz."

Carver gülmeye başladı ve bu ses ona biraz sinir bozucu geldi.

"Bu komik değil," dedi, hiç de eğlenmiyordu.

"Komik olmadığını biliyorum ve gülmek istemiyorum. Çok düşmanın olduğunda Morgan, nerede olduğun önemli değil, insanlar seni bulmaya çalışır. Bu şekilde, onlara meydan okuyorum ve bu da onları korkutuyor."

"Bu onları nasıl korkutuyor?" diye sordu.

Carver pakını bıraktı ve ona doğru adım attı. O da ona döndü ve şimdi poposu hava hokeyi masasının kenarına sürtünüyordu. Ona o kadar odaklanmıştı ki.

"nk, herkesin nerede yaşadığımı bilmesine izin veren ne tür bir deli herif olmalıyım? Saklanmayı reddediyorum ve isterlerse kapımın önüne kadar gelebilirler."

Kaşlarını çattı. "şimdi öyle deyince, gerçekten biraz delice geliyor."

"Bunda çılgınca bir şey yok. İstersen sana silah ateşleme dersi verebilirim. Ayakta durup savaşmaya odaklanmanı istemiyorum. Koşmaya ve ateş etmeye odaklanmanı istiyorum. Kimse sana zarar vermeyecek Morgan, ama endişeleniyorsan, kendini koruyabileceğinden emin olacağım," dedi.

şimdi kendini
kötü
hissediordu. "Bu
değil..."

O, elini beline koyduğunda durdu. İlk başta ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemedi. Dokunuşu çok hoştu.

Gözlerini kaldırıp onun koyu mavi gözlerine baktı. İki de mavi gözlüydü, sadece onunki onunkinden biraz daha koyuydu. Gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Durmamı istediğini söyle," dedi.

Ona baktı. Durmasını mı istiyordu? Yoksa devam etmesini mi? Beline dokunan elinin hissini çok seviyordu.

Dudaklarını birbirine bastırarak bekledi ve onun ağzına bakmaktan kendini alamadı. Onu pecek miydi? Bugün onların pşmesini düşünerek zaman geçirmiş miydi? Onların pşmesini umursuyor muydu? Dudaklarını ısırđı ve o inledi. Diğer eliyle yanağını avuçladı ve başparmağıyla çenesini çekti.

"Dudaklarını ısırma," dedi.

"zr dilerim."

"Bana ne yaptığının farkında mısın?"

Kafasını salladı ve ona ne yaptığını bile bilmediği için olgunlaşmamış gibi görüldüğünü düşündü. Cevap olarak, pelvisini ona doğru itti ve o da onun sert penisini hissetti ve ona ne yaptığını tam olarak anladı. Nefesini tutamadı.

"Beni deli ediyorsun, bebeğim," dedi. Bir elini kızın başının arkasına koydu, sonra boynunu kavradı ve başını geriye doğru eğdi.

Ellerini göğsüne koyarak, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve Morgan düşünmek için bile zorlandı. Onun adını inleyerek, ona aç bir şekilde, aniden kaldırıldı ve hava hokeyi masasının üzerine yerleştirildi. O, dudaklarını boynuna bastırıp sonra dudaklarına doğru geri dönmeye başladığında, Morgan bir çığlık attı. Bu sefer, dudaklarını izledikten sonra dilini ağzının içine kaydırıldı. Morgan ona karşı koymadı. Çok iyi geliyordu. Onun durmasını istemiyordu.

Adam tekrar öpüşmeyi bıraktı ve dudakları tekrar boynuna doğru kayd, sonra nabzının hemen üzerindeki eti emdi. Morgan gözlerini kapattı, vücudunun alevlendiğini hissetti. Uyluklarının arasında bir nabız vardı ve çok tahrik olmuştu. Adamın elini üzerinde hissetmek istedi.

Oraya koy.

Morgan ne yaptığını bilmiyordu, ama filmlerde buna benzer bir şey görmüştü ve bu dürtüyle mücadele etmek yerine, ona uydu. Elini kavrayarak, avucunu bacaklarının arasına bastırdı. Elbisenin kumaşı ve külotu engel oluyordu, ama niyeti belliydi.

Carver tek kelime etmedi. O da etmedi.

Onu öpmeyi bırakıp gözlerine baktı, sonra elini dizine doğru kaydırırken elbisesini kenara çekti. Bu sefer yukarı doğru hareket etti, uyluk iç kısmına doğru ilerledi. Kızın amına dokunduğunda, kız nefesini tuttu. Külotu hala engel teşkil ediyordu. Carver'ın onu çabucak halledeceğini bilmeliydi. Carver külotu kızın vücudundan yırttı ve kız bu sırada küçük bir çığlık attı, ama artık Carver'ın çıplak avuç içi kızın amına değiyordu ve kız onun durmasını istemiyordu.

Carver, Andy'nin karısıyla vakit geçirmesinden kıskançlık duymayı reddetti, özellikle de bunu yapmasını söyleyenin kendisi olduğu ve Andy'nin sadece emirleri uyguladığı için. Onun emirlerini.

Ama şimdi, Morgan'la baş başa, çıplak amına dokunurken, o anda müdahale ettiği için memnun oldu.

O, Morgan çok yorulana kadar oynamasına izin vermeyi düşünmüştü. Bir an daha boşa harcamak istememişti ve onunla oynamaya niyetliydi. Morgan'ın endişelenmesi için bir neden yoktu.

Evinde çalışan erkekler ve kadınlar eğitimliydi. Hepsi kendilerini idare edebiliyordu. Buraya gelmeyi kendileri seçmişlerdi. Hiçbiri dünyaya geri dönmek istemiyordu; onun evinde yaşamaktan ve onun için çalışmaktan çok mutluydular. Hepsi kendi hayatlarına sahipti ve kendilerini birden fazla kez kanıtlamışlardı.

"Lütfen," dedi.

Morgan'ın ne için yalvardığını bile bilmediğini biliyordu. Ama ona ne vereceğini biliyordu ve bu lanet oyun odasında olmayacaktı. Elini çekerek, onu omzuna kaldırırken ona itiraz etme şansı vermedi.

"Carver, ne yapıyorsun? Yürüye bilirim."

Yürümesi için izin vermeyecekti. Onu omzuna kaldırdı ve oyun odasından çıkıp uzun koridordan merdivenlere doğru yürürken ağzından çıkan küçük çığlığı çok sevdi. Onu yatak odasına götürmeyecekti, kendi odasına götürüyordu.

Kapıyı tekmeledi ve onu yere indirdi. Kız bir çığlık attı ve ona öfkeyle baktı, ama etrafına bakınca bu öfke hemen kayboldu. Yukarı taşınmaktan duyduğu rahatsızlık, merakına yenik düştü.

Onun sinirlenmesini, hatta kızgınlığını bile seviyordu. Onları izlemek çok güzeldi.

"Yürüye bilirim," dedi.

"Biliyorum, ama buraya çabuk gelmek istedim ve hangi odada olduğumuz konusunda tartışmak istemedim."

"Kendi istediğini yapmaya alışkın mısın?"

"Her zaman," dedi.

Kız başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

Adam güldü. "Tabii odana gitmek istemiyorsan, bu gece bu konuyu kapatalım mı?"

Kız ona sert bir bakış attı ve başını salladı. "Hayır, hayır, sorun yok." Dudaklarını sıkıştırdı.

"Güzel, elbiseni çıkar," dedi ve ondan uzaklaştı.

"Ne?"

"Elbiseyi çıkarmak istiyorum. Külotu zaten çıkardım. Şimdi elbisenin tamamen çıkmasını istiyorum."

Vücuduna baktı, bir saniye kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Çıkarmak istiyorsun, değil mi? Tabii ki."

Elbisenin kenarını tuttu ve Carver onun elbiseden çıkmaya çalışmasını izledi. Elbiseyi yere attığında, hala sütyen giyiyordu ve ona sütyeni çıkarmasını söylemek yerine, elini uzattı ve kopçayı açtı. Kopça açıldığında, onu vücudundan çıkardı ve bunu yaparken kasıtlı olarak ona dokundu. Parmaklarının arkasını omuzlarından ve kollarından aşağı doğru okşadıktan sonra sütyenin yere düşmesine izin verdi.

Artık, bakire karısı onun önünde duruyordu. Elleri karnının önünde birleşmiş, başı eğikti. Carver ona uzandı, çenesini kavradı ve başını geriye doğru eğerek ona bakmasını sağladı. Gözlerinin içine baktı.

"Benimle birlikteyken asla başını eğme. Bana boyun eğmene gerek yok."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman sana öğretirim," dedi.

Gözleri biraz büyüdü, ama sonra başını salladı. Etrafında dolaşarak vücuduna baktı. O kadar seksi ki.

Onun kalçalarının ellerinde verdiği hissi sevdiğini zaten biliyordu ve kalçalarının yuvarlak şeklini de seviyordu. Ona dokunmaya direnmesi imkansızdı ve o lezzetli kalçaları avuçladığında, penisinin sertleştiğini hissetti. Tek bir parmağıyla

parmağını vücudunda yukarı doğru kaydırđı, kalçasına doğru ilerledi ve sonra etrafında dolaşarak gözlerine baktı.

"Gergin misin?"

"Evet ve hayır," dedi. O bekledi.

"Konuşmaya devam etmemi ister misin?" Adam başını salladı.

"Ne yaptığımı bilmediğim için gerginim ve bunu mahvetmek istemiyorum. Hayır, gergin değilim, çünkü burada olmak istiyorum." Kaşlarını çatı. "Bu bana hiç mantıklı gelmedi."

Carver, dudaklarını ele geçirip onu sertçe öperek onu bu ızdıraptan kurtardı. Dudaklarından çıkan yumuşak, hafif bir inilti duydu, sonra birkaç saniye sonra bu inilti bir iniltiye dönüştü ve o da bunu yuttu.

Onu yatağa doğru çekerek, yere bıraktı ama öpmeyi bırakmadı. Dudakları hala dudaklarında iken, onu yatağın başına doğru çekti ve ancak o yerleştğinde öpüşmeyi bıraktı. Dudaklarını boynuna doğru kaydırarak, boynunun yanındaki o özel nabız noktasına gitti ve dilini tenine sürttü, sonra göğsüne doğru kaydđ. Kız onun adını fısıldadı.

"Güven bana," dedi.

"Güveniyorum."

Göğüslerine ulaştığı anda, hangisini emeyeğine karar vermek için bir saniye durdu. Her iki göğsü de çok lezzetliydi. İkisini de almak istiyordu. Onları birbirine bastırdı ve birinden diğerine doğru yaladı. Her bir meme ucunu ağzına aldı ve bir sonraki meme ucuna geçmeden önce yumuşak meme ucunu ısırdı.

Sonra, daha fazla bekleyemedi ve sabrı azalmaya başladı, çünkü onu tatmak istiyordu. Onun adını haykırmasını istiyordu.

Vücudunu öperek, kızın açılmış bacaklarının arasına yerleşti. Ellerini kızın kışının kıvrımlarının altına kaydırđı ve sonunda kızın güzel, mükemmel amına ulaştı. Kızın amının dudaklarını ayırmasına gerek yoktu. Dudaklar hafifçe açılmıştı. Amının dudaklarını kaplayan ince tüyler onu rahatsız etmiyordu. O bir kadının peşindeydi. Kızın kokusu onu çıldırtıyordu ve kızın ağzını sulandırđyordu.

Carver kendini tutamadı, dilini klitorisine doğru hareket ettirdi ve kadının ilk inlemesini duydu. Kalçalarını sıkıca tuttu, klitorisini okşarken hareket etmesini engelledi, dilini ileri geri kaydırđı, sonra girişine doğru indi, tekrar yukarı çıktı. Dilini kadının amının derinliklerine daldırma isteği çok güçlüydü, ama kendini tuttu.

Sonunda onun bekaretini alacağı zaman, bunu diliyle değil, penisiyle yapacaktı. Klitorisine odaklanarak, daireler çizdi, onu tahrik etti ve oynadı, onu zirveye doğru gittikçe daha da yükseltti. Onu tam o sınırdı dengede tuttu ve hazır olana kadar onu zirveye itmedi. Bunu yaptığı anda, kadının içindeki değişimi hissetti. Adam onu zirveye ulaştırırken, kadın onun adını haykırdı ve adamın tahminine göre ilk orgazmını yaşadı. Bunun son olmayacağını biliyordu.

Morgan hiçbir şeyi saklamadı. O verdi ve aldı, ve onun kendini bırakışını izlemek, onun şimdiye kadar yaşadığı en güzel şeylerden biriydi.

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah Carver ortalarda yoktu.

Morgan bütün gece onun yatağında uyumuştı, ki nedense bu yatak kendi yatağından biraz daha rahattı. Muhtemelen bu sadece onun kafasındaydı ve ikisi de aynı derecede rahattı. Tek fark, bu yatakta Carver vardı.

Gece boyunca, ya da Carver ayrılana kadar, çoğunlukla onun yanında uyudu. Morgan, Carver'ın ne zaman ayrıldığını bilmiyordu. Carver ayrılırken yatağın hareket ettiğini hissetmediğini hatırlıyordu. Adam tamamen gizli kalmıştı. Oturarak, Carver'ın tarafına baktı ve onun yatağın kendi tarafını yaptığına emin olduğu için kaşlarını çatı.

Dün geceki orgazm muhteşemdi ve ona üç kez orgazm yaşatmıştı. Hep dilini kullanarak. Ama onun vücuduyla oynamasından ne kadar zevk alsa da, onun orgazm olamadığını da biliyordu. Evliliklerini tamamlamamışlardı.

Ellerine bakarken, yüzüklerden birini parmağıyla okşamadan edemedi. Şu anda bu evlilik sadece kağıt üzerindeydi. Bunun kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Derin bir nefes aldı ve bunun delilik olduğunu bilerek yavaşça nefesini verdi. Tanıdığı evlenecek kadınların çoğu kocalarına karşı korku ve nefretle doluydu. Seks onlara zorla yaptırılan bir şeydi. Çoğu evli kadın metres olmayı umuyordu.

Ellerini yüzüne bastırdı, çünkü başka bir kadının Carver'a dokunması düşüncesi onu rahatlatmıyordu. Hayır, onu öfkeyle dolduruyordu.

Üzerindeki battaniyeyi atarak, Carver'ın odasında birkaç kapı gördü ve dolabının yanındaki kapıya gitmeye karar verdi. Kapının hala açık olması nedeniyle bunun bir dolap olduğunu biliyordu. En-suite banyoyu buldu, tuvaleti kullandı, ellerini yıkadı ve aynadaki yansımasına bakmamaya çalıştı. Hala çıplaktı, ama bundan kaçınmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden aynadaki yansımasına bir göz attı. Morgan, dün gecenin izlerini görecekti mi diye merak etti, ama hiçbir iz yoktu. Dudakları biraz pürüzlüydü

ve bir günlük sakal uzamıştı. Kırmızı izler yoktu, ona dokunduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Yine derin bir nefes aldı ve bu odadan kendi odasına gitmesinin imkânı yoktu. Dolap kapısı açıktı, içeri girip bir gömlek ve bir eşofman altı buldu ve giydi. Bunu yaptığı anda, Carver'ın kokusunu aldı. Kendini güvende hissetmekten alıkoyamadı ve bu koku ona onu hatırlattı. Bu onu deli mi ediyordu? Carver'ı istemek? Onu bağımlılık yapıcı bulmak? Onunla evlenmek istemek?

Ondan hoşlanıyordu. Belki bu delilikti, ama bunu yaşadığı çılgın çocukluğa bağlayacaktı. Aklı başında hiç kimse The Beast'ten rahatlık duymazdı, değil mi?

Düşüncelerini silkeledi, yatak odasından çıktı ve üstünü değiştirmek yerine doğrudan yemek odasına gitmeye karar verdi. Açtı. Ayrıca Carver'ın kıyafetlerini çıkarmak istemiyordu. Rahattılar ve tabii ki onun kokusunu taşıyorlardı. Yemek odasına girdiğinde, odanın boş olduğunu gördü ve şimdi biraz daha hayal kırıklığına uğramıştı.

Yemekler artık çekici görünmüyordu, ama a kalmayacaktı. Carver'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti. Umarım güvendeydi. Birkaç dilim tost ve avokado aldı ve bir ısırık aldı. Bugün domuz pastırması, sosis ve hatta yumurta bile ilgisini çekmiyordu.

"Günaydın. Kahve ister misin?" Andy, yemek odasına girerek dedi.

"Kahve? Carver nerede?" diye sordu.

"Bir işi vardı. şimdi, kahve ister misin?"

Tabağına baktı ve sonra başını salladı. "Evet, teşekkür ederim." Her zamanki gibi başını salladı ve sonra ayrıldı.

Kadın tostundan bir ısırık daha aldı. Carver gitmek zorunda kalmıştı. İşleri olması onu rahatsız etmiyordu, ama neden onu uyandırmamıştı ki? En azından gitmeden önce onu pebilirdi.

Kendine gel. O senin... aşkın değil.

Çiğnemeyi bıraktı. Carver'ı seviyor muydu? Bunu bilmenin bir yolu yoktu. Bunu düşünmek bile delilikti.

Andy bir fincan kahveyle geri geldi. Kokusu inanılmazdı. Fincanı onun önüne koydu ve yüzünde bir gülümseme vardı.

"Ne oldu?" diye sordu, cevabı duymak isteyip istemediğini bilmeden.

"Carver bu sabah çok iyi bir ruh halindeydi." Ve şimdi, onun ruh hali iyi değildi.

"Seni rahatsız eden şeyi bana anlatmak ister misin?" diye sordu Andy, yanına oturmak için hareket ederken.

Carver'ın koltuğuna oturmadığını fark etti ve bundan memnun oldu. Orası kocasının koltuğuydu.

"Önemli değil."

"Seni rahatsız ediyor, o zaman önemsiz bir şey olamaz." Şimdi kendini aptal hissediyordu.

"Ben... Carver neden benimle evlendi?" diye sordu, başka bir konu bulmaya çalışarak.

"Bence bunu Carver'la konuşman gerekecek."

Kafasını salladı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu adam.

"Ben... neden beni uyandırmıyor, ya da onu uğurlamama izin vermiyor, ya da bunun gibi şeyler?" diye sordu, sağduyusuna aykırı davranarak.

Bu aptalca bir soruydu. Bunu biliyordu. Carver'ın olgunlaşmamış bir eşten daha önemli işleri vardı.

"Neden Carver'a kendin sormuyorsun?" dedi Andy ve ayağa kalktı.

O koltuğa geri oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini şımarık bir çocuk gibi hissetti. İsteddiği bu değildi. Bunlar cevap değildi. Dudaklarını büzdü ve hiçbir şeyden memnun değildi.

Kahve önündeydi, yüzeyinden buhar yükseliyordu. Elini uzattı, üstüne üfledi, sonra eğilip bir yudum aldı. Gözlerini kapattı ve yumuşak, hafif bir inilti çıkardı. Tadı çok güzeldi.

Sabah kahvesini bitirdi, birkaç parça sosis ve domuz pastırması daha yedi. Bu sefer oyun odasına gitmedi. Morgan bahçede yürüyüşe çıkmaya karar verdi ve ayaklarını temizlemek için havlu almadan bahçeye çıktı. Ayakkabılarını çıkardı, önceki gece yağmur yağmıştı. Bütün zemin ıslaktı ve biraz çamurlu görünüyordu. Çimlere bastı ve ayak parmaklarının arasında kayduğunu hissetti. Bu onu üzmedi ya da rahatsız etmedi, aksine gülümsemesine neden oldu. Evde, anne babası hayattayken, paniğe kapılırdı, ama Carver ona böyle davranmamasını söyledi.

Adım atmak iyi geliyordu. İlk başta sadece adım atıyordu, ama sonra koşmaya çalışmaktan kendini alamadı ve koşarken kışının üstüne kayarak çamurda kaydı. Bu onu kahkahalara boğdu. Ellerini altındaki ıslak toprağa sokarak kendini kaldırdı ve biraz daha koştu, özgürlük hissini çok sevdi. Bunun bitmesini istemiyordu. Birkaç kez kışının üstüne kaydı ve beşincisinde çamurun içinde yatarken, banyo yapması gerekeceğini biliyordu.

"Eğleniyor musun?"

Morgan gözlerini açtığında Carver'ın eğildiğini gördü. "Evet."

"Kirlenmişsin."

Gülümsemeden edemedi. "Bunun için endişelenmeme gerek olmadığını söylemiştin."

"Bu, senin çamurda oynamayı sevdiğini fark etmeden önceydi."

"Çamurda oynamayı sevmiyorum, ama bugün eğlendim, sorduğun için teşekkürler."

Elini uzattı, ama o elini tutmadı. "Kızgın mısın?"

"Gittin," dedi. "Ve?"

Hayal kırıklığıyla homurdandı. "Neden hep gidiyorsun?" diye diye

sordu. "Benim işim saatlere bağlı değil."

Hayal kırıklığıyla homurdandı. Ona uzattığı eli , ama ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. "Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

"Ne? İşim mi?"

"Hayır, uh, bana veda etme şansı vermeden gitmen." Kendi kulağına bile çok çılgınca geliyordu.

"Bana veda etmek mi istiyorsun?"

"Evet, böylece gittiğini ve... bilmiyorum... geri döneceğini bilirim."

Carver ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. "Geri dnmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Birçok insan senin Ölmeni istiyor."

"Ve uzun zamandır böyle."

"Ama bu doğru bir şey değil ve ben istemiyorum..."

"Neyi istemiyorsun?" diye sordu.

"Seni kaybetmek," dedi. "Senden hoşlanıyorum, Carver."

Sonunda aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdığında kız bir çığlık attı.

"Sen pisliksin," dedi.

Başka bir şey söylemedi. Bunu değiştireceğini ima etmedi. Carver onu eve taşıdı ve doğrudan banyosuna götürdü. Ama onu duşa sokmadı. Bunun yerine, onu küvete indirdi ve küvete takılı duş başlığını kullanarak onu yıkamaya başladı.

O, giydiği kıyafetleri de çıkarırken, kız bir çığlık attı. Her yer amurluydu. Beklediğinden biraz daha fazla amurlanmış olabilirdi.

Carver onu bırakıp ikisine sıcak çikolata veya kahve almaya gitmek istedi. Onu tamamen çıplak soyup kirleri temizledikten sonra, küveti temizlemesi gerekiyordu, sonra da sıcak, sabunlu köpüklerle doldurması.

Morgan şimdi kvetteydi, biraz temizlenmişti. Yanakları hoş bir pembe renkteydi ve vücudundaki kızarıklık çok çekiciydi.

İçkileri bırakmaya karar verdi. Daha sonra iebilirlerdi. Giysilerini çıkardı ve ona katılmak için karşı taraftaki suya girdi. Kız itiraz etmedi. Başını

ve ona baktı. Daha çok bir bakış gibiydi, ama kızın kızgınlığını sevimli bulduğu için bununla başa çıkabilirdi.

"Biliyorsun, bana cevap vermedin," dedi.

Onun kendisine meydan okumaktan korkmamasını seviyordu. Başka biri olsaydı, ölüm arzusu olduğunu düşünürdü. Morgan'ın ise kendini tutamadığı için böyle davrandığını biliyordu. Karısının kendisinden korkmasını istemiyordu. Onun kendisinden korkması hiç eğlenceli değildi.

"Ne cevap bekliyorsun?" diye sordu.

"Gitmek zorunda olduğunda bana haber verecek misin?" diye sordu. "Bana veda etmene gerek yok."

"Ama ben istiyorum," dedi. "Bak, biliyorum bu çok banal ama normal eşler kocaları için bunu yapar ve ben de senin için bunu yapmak istiyorum." Diye iç geçirdi. "Boş ver."

O, merakla ona baktı. "Normal bir eş mi olmak istiyorsun?"

"Bunun olmayacağını biliyorum. Bu konuda normal olan hiçbir şey yok. Damat, düğünden sonra gelinin ailesini öldürmez."

"Damadın da düğünden hemen sonra çok hasta ve hayal dünyasında yaşayan karısına bakmak zorunda kalacağını sanmıyorum," dedi.

Kadın başını salladı.

"Bu, normal bir hayat yaşayamayacağımız anlamına gelmez. Bunun zor olduğunu biliyorum." Kadın iç geçirdi. "Söylediklerimi unut."

Carver onu seviyordu. Ailesi, gözlerindeki o ateşi söndürmemişti.

"Buraya gel," dedi.

O na bir bakış attı ve o, onun içindeki mücadeleyi gördü.

Ona hayır demek istiyordu, ama aynı zamanda ona yaklaşmak da istiyordu. O bu içsel mücadeleyi gördü ve bekledi.

Kız sudan çıktı ve adam ona beline oturması için yardım etti. Adamın penisi kaya gibi sertti. Dün gece, kendini tutmak için gerçekten zorlanmıştı, çünkü tek istediği onu en yakın yüzeye yatırıp sert ve hızlı bir şekilde becermekti.

İlk sefer kolay olmayacaktı ve o tatlı kirazı tamamen kendine saklamayı planlıyordu.

Yanağını avuçlayarak onu kendine doğru çekti ve dudaklarını öptü. Onun yumuşak, ince inlemesini duydu ve sesini yuttu.

sesini yuttu.

"İstediyini yapacağım," dedi.

Onun bunu nasıl kaldırabileceğini bilmiyordu, ama denemeleri gerekiyordu.

Kız ellerini onun yanağına koydu. Yara izine dokundu ve geri çekilmedi. "Teşekkür ederim," dedi.

Bu onun için yeni bir şeydi. Hiçbir kadın ondan, ondan alabileceğinden daha uzun süre arkadaşlığını istememişti. Morgan'ın gözlerine bakarken, onu neyin harekete geçirdiğini merak etmeden edemedi.

"Neden korkmuyorsun?" diye sordu.

"Korkuyorum," dedi, onu şaşırtarak.

Bu, ona daha mantıklı geldi.

"Senden korkmanı sağlayacak ne yaptım?" Kız kaşlarını çatı. "Senden korktuğumu mu düşünüyorsun?"

"Başka neden korkacaksın ki?"

"Bütün dünyadan. Dünyanın gidişatını değiştirecek hiçbir şey yapamazsın ya da söyleyemezsin. Burası korkunç bir yer, ailemin yaptıkları, Romone'nin yaptıkları dışında bile. Hâlâ kötü insanlar, zorbalılar ile dolu, bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, öyle değil. Şu anda benim için anlamlı olan tek şey sensin ve senin itibarın yüzünden bunun delice olduğunu biliyorum, ama sen beni korkutmuyorsun. Seninle birlikteyken kendimi güvende hissediyorum."

Onun büyük şaşkınlığına, kız ona yaklaşıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. Çok yumuşak bir dokunuştı. İlk başta tepki vermedi çünkü gerçekte nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. İnsanların ondan korkmasına alışmıştı ve bunu seviyordu. Uzun süre düşünmesine gerek kalmadan, insanların yolundan çekilmesinden hoşlanıyordu. Yüzündeki yara izleri oluşmadan önce bile.

"Bunlar nasıl oldu?" diye sordu, yüzündeki yara izlerini okşayarak.

"Seninkilerle aynı şekilde," dedi, ona bakarken sırtında keşfettiği izleri okşayarak.

Onları gördüğü anda, bunların bir kemerden, babasının kemerinden ya da metal bir şeyden kaynaklandığını anlamıştı. Kontrol edemediği öfke. Birinin ona zarar verdiği ve eğlendiği düşüncesi

ve bundan zevk alması düşüncesi, onu hiç bilmediği bir öfkeyle doldurmuştu.

Carver öfke duymuştu. Öyle hissettiğinde nadiren öldürürdü, çünkü ona göre bu, işini özensiz yapmaktı ve o işiyle gurur duyuyordu.

Bu yüzden, sakinleşmek için beklemekten başka seçeneği yoktu ve beklerken Morgan'a baktı. Hasta olmasına rağmen, tam bir hanımefendiydi. Çok tatlı, sevimli ve nazikti. Başkaları ona ne yaptığını düşünmek onu öfkelendiriyordu. Hissetmiş olduğu korku.

"Onlar, ben doğrudan emirleri yerine getirmediğim için yakalandılar. Koridor halısını kirletmiştim. Bazen kardeşim, başımı belaya sokmak için havlumu çaldığını biliyor muydun?"

"Bana kötü bir herif gibi geliyor," dedi Carver.

Kadın güldü. "İnan bana, öyleydi. Kadınları dövmeyi severdi. Babama, yeni gelenlerin uyum sağlamasına yardım edip edemeyeceğini sordu. Onun yanından gülümseyerek ayrılan bir kadın görmedim. Hep ağlıyorlardı, topallıyorlardı, gözyaşları içindeydiler. Gözlerindeki korku hissedilebiliyordu."

"O kimseye zarar vermez." Kardeşini halletmişti. Hepsini halletmişti. O geldiğinde hiçbirisi gülmüyordu.

Sessizlik oldu ve o, korku, öfke ya da pişmanlık görmek umuduyla kadına baktı. Hiçbirini göremedi ve kaşlarını çatarak, kadının ondan nefret ettiğini, ailesine bunu yapmaması gerektiğini söylemesini bekledi.

Hiçbir şey.

"Seninkini nasıl aldın?" diye sordu

kız. "Kötü biten bir kavga," dedi

Carver. "Sen nasıl Canavar oldun?"

Elini uzattı ve kızın omzundan saçlarını itti. "Sert savaştım. Çok insan öldürdüm Morgan ve bu sayı giderek artacak."

"Yaptığın işi seviyor musun?"

"Evet. Romone ve senin ailen gibi insanları kontrol altında tutuyor." Kaşlarını çatı. "Bu, onların yaptıklarını yapmalarını engellemiyor." "Doğru, ama onlar yapmasa, başkaları yapardı. Senin de dediğin gibi,

dünya kötü bir yer ve kötü insanlarla dolu."

Kız başını salladı.

"Ama inan, her kötü insanın karşısına, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için var olan biri çıkar," dedi.

"Buna inanıyor musun?"

"Evet, ben varım, bir de sen varsın," dedi. "Ben dünyayı daha iyi bir yer haline getirmiyorum."

"İnan bana Morgan, sen bu dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsun." O olmasaydı, ailesi hala dışarıda insanlara zarar veriyor olacaktı. Onları öldürmesinin sebebi oydu. Romone'un kaçırılan kadınları başka birine emanet etmesi çok uzun sürmeyecekti. Bu işten çok fazla para kazanıyordu, bu işi kolayca bırakması mümkün değildi.

Romone'yi düşündükçe, onunla başa çıkmak için bir plan yapması gerektiğini biliyordu. İşlerine saldırmayı düşünmüştü, ama bu onun tarzı değildi ve ayrıca bunda eğlenceli bir yan yoktu. Bu yüzden şimdilik beklemeyi tercih etti.

Romone misilleme bekliyordu ve Carver, onunla nasıl başa çıkacağına dair mükemmel bir çözüm bulana kadar bekleyecekti. Gerçek şu ki, Romone kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Bir adamı onun mülküne göndermişti.

Morgan artık karısı olduğu için, koruması gereken değerli bir şeyi vardı. Ona bir şey olursa, tüm dünya onu yarattığına pişman olacaktı.

Yaraları, dikkatsiz davrandığı, uykuya daldığı ve bir düşmanı onu kesmeye karar verdiği zamandan kalmıştı. Düşmanı ölene kadar asla uyumaması gerektiğini hatırlatan izlerdi.

Düşmanların farklı seviyeleri vardı. Romone ile oynamaktan zevk alacaktı. Doğru zaman geldiğinde, onun hayatını sonlandırmaktan zevk alacaktı.

Yedinci Bölüm

Morgan uyandı ve ilk başta nerede olduğunu bilmiyordu, beline dolanan kol onu korkuttu. İlk içgüdüğü onu itmektir, ama sonra kocası Carver'ı hatırladı.

Dün geceki uzun banyolarından sonra, kocası onu küvetten çıkarmış ve havluyla vücudunu kurulayarak kurutmuştu. O kuruduktan sonra, kocası da kendini kurutup yiyecek aramaya çıkmıştı. Kısa sürede, çeşitli peynirler, jambonlar, biraz ekmek ve turşularla dolu bir tabakla geri dönmüştü.

Odasında yemek yemesine hiç izin verilmediğinden, yatakta yemek yemeyi hiç deneyimlemedi ve bu yepyeni bir zevk duygusuydu. Ailesinden kopup kendi hayatını yaşamamanın başka bir yolu.

Carver ona peynir ve jambon yedirdi, her biri çok lezzetliydi. Yiyemediği tek şey mavi peynirdi. Onun için biraz fazla güçlüydü ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, ama tek tadı küf gibiydi. Carver onu çok sevdi, bu yüzden birkaç dilim yedi.

Yemeği bitirdikten sonra tabağı kaldırdı ve Morgan yatağa uzanarak onun geri dönmesini bekledi. Çok uykuluydular. Bir ara uykuya dalmış olmalıydılar, çünkü uyandığında Carver yanına kaymış, kolunu beline dolamış ve onu kendine çekmişti. İtiraz etmek istedi ama nedenini bilmiyordu. Carver'ın kolları onu sarmış, bu harika bir duyguydu.

Şimdi, kolunun ağırlığıyla uyandığında, onun durmasını istemiyordu. Burası eviydi. Burası güvenliydi. Carver'ın ona dokunmasından hoşlanıyordu. Carver elini vücudunun kıvrımlarında gezdirdi ve Morgan, Carver vücudunu keşfederken her bir dokunuşun tadını çıkararak hafif bir inilti çıkardı.

"Uyandın," dedi.

"Tabii ki uyanığım. Yanımda güzel bir kadın var." Omzunu öptü ve sonunda başını çevirip ona baktı ve gülümsemeden edemedi.

Kalçasındaki el hareket etti ve Carver karnına dokundu. Morgan, özellikle Carver yavaşça amına doğru okşarken, bir şekilde nefesini tutmayı başardı. Morgan bacaklarını açmak, onu içine davet etmek istedi, ama Carver'ın bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını da bilmiyordu. Onu çok ileri gittiğini düşünür müydü?

"Ayaklarını aç," dedi.

Ona emir vermesini çok seviyordu. Tartışmadan bacaklarını onun için genişçe açtı. Avucunu vajinasına bastırdı ve elinin sıcaklığı onu nefes nefese bıraktı.

"Benim için ısladın mı?" diye sordu. "Evet."

Tek parmağını onun yarıklarından geçirdi ve klitorisine dokunduğunda kız çığlık attı. "Çok hassassın."

"Lütfen," dedi kız.

"Merak etme bebeğim, seninle ilgileneceğim."

Parmaklarıyla klitorisini daireler çizdi ve çarşafı vücudundan çekti. Vücudunu örtmek için güçlü bir istek duydu, ama bir şey onu engelledi.

"Aferin kızım," dedi Carver ve kız, bunun vücudunu saklamaya çalışmadığı için olduğunu varsayabilirdi.

Omzunu öptü, ama sonra dudaklarını aşağıya doğru kaydırarak göğüslerine doğru ilerledi. Tüm vücudu uyanmış, canlı ve aynı zamanda çok hassas hissediyordu.

Carver klitorisini okşamayı bıraktı ve sanki parmaklarını içine sokacakmış gibi aşağı doğru indi, ama kendini durdurdu, sadece girişini okşadıktan sonra klitorisine geri döndü. Klitorisini ileri geri okşadı ve kız, onun durmasını istemediği için, hislerin çok güçlü, keskin ve anlık olması nedeniyle onun adını haykırdı. Vücudu ona uyum sağlamış gibiydi.

"İşte böyle bebeğim, benim için boşalmanı istiyorum," dedi.

Vücudu ona aitti ve o ne derse desin, o onun için bir araçtan başka bir şey değildi.

Kadın şiddetle boşaldı, dudaklarından onun adı döküldü ve sesi havaya yayıldı. Orgazmı onu tamamen dağıttı, düşünemiyordu, odaklanamıyordu, tek yapabildiği şey var olmaktı.

"İşte bu, Morgan," dedi.

Onu orgazmından çok ustaca indirdi. Onun vücudunu kendisinden daha iyi tanıdığından emindi. O otururken ona baktı ve hızla bacaklarının arasında bulunan bileğini tuttu.

"Benimle seviş," dedi. "Beni karın yap." Artık beklemek istemiyordu. Bu onu çıldırtıyordu, çünkü sonunda gerçekten onun karısı olmak istiyordu. Ayrıca, kocasıyla seks yapmak istiyordu.

"Morgan!"

"Seni istiyorum. Sen beni istemiyor musun? Benim karın olmamı istemiyor musun?" diye sordu.

O bunun bir neden olabileceğini hiç düşünmemişti. Onu ve ailesini reddetme fırsatı varken, istemediği bir şeyi yapması onu şaşırtmıştı.

"Evet, istiyorum," dedi.

"O zaman benimle seviş."

"Benden ne istediğinin farkında mısın?"

"Evet!"

"Acıtacak."

"Umurumda değil. Beklese bile yine de acıtacak. Ne kadar beklersek bekleyelim, acıtacak. Kadınlar için her zaman öyledir. En azından kadınlar için öyle olduğunu varsayıyorum."

Dudaklarını ele geçirdi. "Diğer kadınlar için nasıl olduğu umurumda değil."

"O zaman şunu bil ki, seni istiyorum Carver. Başka bir zamanı beklemek istemiyorum. Acı vereceğini biliyorum, ama senin karın olmak istiyorum. Seninle sevişmeyi, seks yapmayı deneyimlemek istiyorum ve bana verdiğin zevki sana da vermek istiyorum."

Onunla bu konuşmayı yaptığına bile inanamıyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Seks, tüm erkeklerin istediği bir şeydi.

Ve Carver'ın reddini bekledi.

Ancak Carver ona yaklaştı ve onu öptü.

"Tamam."

Onun biraz daha tartışmasını bekliyordu, ama mantıklı davrandığı için çok mutluydu.

"Sen benim ölümüm olacaksın kadın," dedi.

"Ölmeni istemiyorum, ama sana yaşamak için bir neden vermek istiyorum." Ona bir gülümseme sundu, o da kıkırdadı.

Onu yatağın ortasına taşıdı. Morgan aşağıya bakmaktan kendini alamadı ve onun sertleşmiş ve gururlu penisinin uzunluğunu gördü. Evet, büyük olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu. Onu birkaç kez üzerinde hissetmişti.

Eşler ve metresler arasında erkeklerin penislerinin büyüklüğü hakkında rastgele konuşmalar duymuştu. İki grup kadının konuşmalarının ne kadar farklı olduğu onu her zaman büyülemişti. Metreslerin deneyimleri eşlerinininkinden her zaman farklıydı. Ama çoğu evlilik aşk veya şehvet üzerine kurulmamıştı. Zenginlik ve güç üzerine kurulmuştu. Aşk için evlenmemişlerdi.

İlişkilerinde kesinlikle çok fazla şehvet yoktu. Anne babasının evliliğinin yürüdüğü tek neden, ikisinin de acıya susamış olmasıydı. Annesi diğer kadınların acı çekmesini görmekten hoşlanıyordu. Kardeşi bile kadınların acı çekmesini görmekten zevk alıyordu. O ise hayır. O her anından nefret ediyordu.

Kötü anıları zihninden silip attı ve Carver'a odaklandı. Carver, açılmış bacaklarının arasına girdi ve o, bunun son olacağını biliyordu. Sonunda onun karısı olacaktı.

Carver'ın eğilip penisini tutup pozisyonunu aldığını izledi. Penisinin ucu klitorisine dokunduğunda, sırtını kavisleyerek çığlık attı. Orada o kadar büyük bir zevk vardı ki, hissetmek üzere olduğu paniği unutturdu. Her anlamda onun karısı olmak istemesine rağmen, acıdan da biraz korkuyordu.

Yine de yalan söylememişti. Şu anda hissettiği acı, hissedeceği şeyi değiştirmeyecekti. Bunu uzatmanın bir anlamı yoktu.

Kızın klitorisine birkaç kez daha dokunduktan sonra aşağı kaydı ve girişinde durakladı.

Koyu mavi gözlerine baktı. Bu gözler ona güven, emniyet ve rahatlık veriyordu. Yine de, aynı gözler başkalarını korku ve dehşetle dolduruyordu. Herkes ne kadar da farklıydı.

Kocası söz konusu olduğunda asla korku hissetmezdi. Ancak diğerleri onun gerçekte ne tür bir canavar olduğunu görecekti.

Bu adam asla onun canavarı olamazdı. O, onun erkeği y d i , kocasıydı.

O ileri doğru savruldu ve kadın, bunun onun kendisine acı çektirdiği tek an olacağını biliyordu.

Carver karısına baktı. Onun bekaretini çoktan almıştı, onu yıkamış, yatağı değiştirmişti ve ona bu kadar acı çektirdiği için kendinden nefret ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu kadın.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Kahretsin, o kadar güzeldi ki, onu sonsuza kadar izleyebileceğini biliyordu. Nasıl bu kadar şanslı olabildiğini bilmiyordu.

"Sana acı çektiren herkesin bedelini ödeyeceğine söz verdim. Kendimi öldürmek zorunda kalacağım," dedi.

"Kes şunu." Kalkıp elini göğsüne bastırarak onu yatağa geri itti. "Evet, acıdı ve aksini iddia etmeyeceğim, ama acı uzun sürmedi. Ve! Ve! Sen bekledin. Devam edip bir an önce bitirmeye çalışmadın. Ben hazır olana kadar bekledin ve çok tatlı ve naziktin."

"Ben tatlı ve nazik bir adam değilim."

"Biliyorum. Herkese karşı öyle değilsin, ama içimden bir his, benim senin için bir istisna olacağımı söylüyor." Bunun üzerine, eğilip onu öptü.

Onunla konuşmaktan, onunla birlikte olmaktan korkmaması hoşuna gidiyordu. Elini sırtında gezdirerek belinden tuttu ve kız çığlık attı ama ona karşı koymadı, onu üzerine oturtmak için hareket ettirdi. Penisini yine taş gibi sertleşmişti. Morgan'la bir kez yaptıktan sonra ikinci tura, hatta üçüncü tura bile hazırды. Kızın gözlerini kapatıp başını geriye eğdiğini izledi,

sanki bedenini ona sunuyormuş gibi.

Carver onu kalçalarından tuttu ve sonra yavaşça vücudunu okşayarak dolgun, olgun göğüslerini avuçladı. Onları

avuçlarında tuttu. Kız gözlerini açtı ve sonra kapattı, yüzü iniltiye dönüştü, aynı anda bir inilti çıkardı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet."

Kadın inledi ve Carver dişlerini sıkarak kendini kontrol etmeye çalıştı, ama bunu zor buluyordu. Onu yatağa bastırmak, bacaklarını açmak ve sertçe sikmek istiyordu. Sıkı amının sikini sardığını hissetmek istiyordu. İlk seferinde kadının çığlığını duyunca, neredeyse ereksiyonunu kaybetmişti. Acı çeken Morgan onu tahrik etmiyordu. Tek istediği ona bakmaktı.

Onun acı çekmesini istemiyordu. Kısa hayatında zaten çok fazla acı çekmişti.

Başparmaklarını meme uçlarında ileri geri sürterek, gözlerinin kapanmasını izledi ve sonra kız hafifçe inledi.

"Sikimi istiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Kadının, ona müstehcen sözler söylediğinde veya talimat verdiğinde hoşlandığını fark etmişti. Göğüslerini bırakıp aralarına uzandı ve kadını sikinin üzerine yönlendirdi. Sikin ucunu kadının girişine dayadı ve sonra kadına devralmasını söyledi.

Morgan kaşlarını çattı, ama onun penisinin üzerine oturmasına izin vermedi.

Kız, aralarına uzanarak parmaklarını onun penisinin etrafına doladı. Kızın penisini tutmasından aldığı zevk o kadar yoğun ki, dişlerini sıkmaktan başka çaresi yoktu.

"Böyle mi?" diye sordu.

"Beni içine al," dedi.

Adam kadının kalçasını kavradı ve onu penisinin üzerine, santim santim, yavaşça indirdi. Kadın bunu yaparken hafif bir inilti çıkardı. Ses çok seksi geliyordu. O, onun sıkı vajinasını hissetti. Bir an için, gözlerini kapatmaktan başka seçeneği yoktu, çünkü hisler o kadar yoğun ki, hemen orada boşalmak istedi. Ama vücudunu kontrol eden oydu. Morgan henüz boşalmasına hazır değildi, ama zamanı gelecekti.

Ellerini yumruk yapıp bekledi.

Yavaşça, onu amının derinliklerine aldı, sonra kalçalarını tuttu ve son birkaç santimi de üzerine çekti. O

elini çoktan çekmişti. İkiyi birlikte inlediler.

"İşte böyle, bebeğim. Lanet olsun, çok ıslaksın. Benim sikimde olmayı seviyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel. şimdi beni sik."

Gözlerini açtı ve bir çığlık attı.

Morgan ellerini göğsüne koydu ve sonra onun uzunluğuna göre kendini yukarı aşağı indirmeye başladı. Carver bunu iyice düşünmediğini biliyordu. Sıkı amcığı, gğslerinin sallanışını izlemek ve sadece Morgan'la birlikte olmak, gerçek hayatta bir seks rüyası gibiydi.

Bu kadın her şeyi mahvediyordu. Sanki biri onun hayallerine ve isteklerine kulak vermiş ve sonunda ona özel bir kadın vermişti. Kontrolü ele geçirmek istiyordu, ama aynı zamanda Morgan'ın sıkı amını onun sikinde sallamasını izlemeyi de seviyordu.

Carver çoktan patlamak üzereydi, ama bir şekilde kendini tutmayı başardı. Dişlerini sıkarak onu izledi, üzerinde hareket ederken vücudunu hissetti. Yavaşça başladı, amını onun uzunluğuna göre çalıştırarak, sikinin üzerinde yukarı aşağı kaydı.

Aşağıya baktı ve sikinin ne kadar ıslak olduğunu, kadının kendi uyarılmasından parıldadığını gördü. Onu bir kez dlyle doldurmuştu ve bunu tekrar yapacaktı. Yine dişlerini sıkı ve daha fazla dayanamayacağını anladığında, onu yakaladı, yatağa çevirdi ve onu siktiği sırada yerinde tuttu. Gözlerine bakarak, ona acı ektirmediğinden emin oldu. Morgan'ın zevkten aklını kaçırmasını istiyordu.

Sert ve derinden girerken, bu kadının kendisine ait olduğunu bilerek onu izledi. Onu asla bırakmayacaktı. O sonsuza kadar kendisine ait olacaktı. Morgan onun karısıydı.

Morgan gözlerini açtığında, o son bir kez daha içine girdi ve boşaldı, her damlasını onun içine döktü.

Sekizinci Bölüm

Birkaç Gün Sonra

"İstemiyorum," dedi Morgan. Kendi kulağına bile çocuk gibi geliyordu.

"Cidden, sana yepyeni bir gardırop almayı teklif ediyorum ve ilgilenmiyor musun?" diye sordu.

Morgan, sokakta yanlarından geçen insanlara bakındı. Son birkaç gün bulanık geçmişti. Carver evden çıkmamıştı ve onlar da onun odasından çıkmamışlardı. Carver yemek almaya gitmişti ve onlar banyo yapmanın keyfini çıkarmışlardı, ama geri kalan zamanlarını birbirlerini keşfederek geçirmişlerdi.

Bu sabah Carver oradaydı ve ona alışverişe çıkacaklarına söz verdi. Hiçbir şey beklemiyordu, ama yine de alışverişe çıkacaktı. Bu delilikti.

Üç farklı mağazaya gitmişlerdi, ama Morgan Carver ile kıyafet alışverişi yapmak istemiyordu. Soyunma odasında durup, onun seçtiği kıyafetleri görmek için beklemek. Bu diğer kadınlara eğlenceli gelebilir, ama o sadece onunla vakit geçirmek istiyordu.

"İlgilenmiyorum. Bana ihtiyacım olduğunu düşündüğün kıyafetleri alacaksın," dedi. Elini onun göğsüne koydu, çünkü onun nankör olduğunu düşünmesini istemiyordu, ki muhtemelen öyle anlaşılabilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seninle vakit geçirmek." Parka doğru baktı.

Orada zaten çok insan vardı ama o umursamadı. "Hadi."

Giysileri internetten sipariş edebilirdi. Bu zamanı kocasıyla geçirmek istiyordu, rastgele giysileri denemek zorunda kalmayacağı ve birlikte eğlenebilecekleri bir zaman.

"Morgan," dedi.

Mutlu olmadığını belirten o baskın ses tonunu kullandı.

Parkın girişinde durdu ve ona döndü. Bir çiftin önünden çekilmek zorunda kaldılar. Morgan onlara gülümsedi, ama çift etraflarındaki herkesten çok birbirlerine odaklanmıştı.

"Evet, Carver," dedi.

"Kalbinin arzuladığı her şeye sahip olmanı istiyorum," dedi.

Kadın ona doğru bir adım attı. "O zaman bir köpek istiyorum." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ama benim istediğim şey bu. Seninle zaman geçirmek. Senin paranı harcamak değil."

"Bu *bizim* paramız."

"Hayır, senin paran. Sen kazanıyorsun. Ben hiçbir şey yapmıyorum," dedi.

Elini tutup onu parka doğru yürüttü. Zaten bunu bir başarı olarak görüyordu ve bir nefes alıp gülümsedi.

Carver sırttı.

Dışarıda elde edebileceği en fazla şey buydu. Evdeyken gülümser ve kendini tutmazdı. Şimdi ise gerçek dünyadaydılar. "Beni neden buraya getirdin?" diye sordu, elini tutarak Elini tuttu. Bunun riskli olduğunu biliyordu.

"Seninle biraz zaman geçirmek istedim, her zaman benim evimde kapalı kalmak zorunda değiliz."

"Ama burası güvenli," dedi.

"Burası güvenli."

"Çok fazla insan var."

"Evet, ama hepsi bizi öldürmek niyetinde değil." Onu kendine çekti. "Ayrıca, benimle başa çıkmak için gerçekten amatör ve aptal olmak gerekir."

"Hiç açık alanda saldırıya uğradın mı?" diye sordu. "Evet."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Seni koruyamam."

"Beni korumana gerek yok. *Seni* koruması gereken benim."

"Bu işler böyle yürümüyor. Karın olarak seni korumam gerek."

Elini daha sıkı tuttu. "Senden tek istediğim, olabildiğince uzağa ve hızlıca kaçman."

Morgan bundan hoşlanmadı. "Yapma." Bundan hoşlanmamıştı.

"Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Çünkü sana öyle yapmanı söyledim."

Bu durumdan hoşlanmadı ve yürümeyi bıraktı. O, onun peşinden gelmediğini açıkça fark edene kadar birkaç adım attı.

"Morgan, bu konuda seninle tartışmayacağım."

"Tartışmana gerek yok, ama şunu anlamam gerekiyor ki, bu durumdan hiç memnun değilim. Benden kaçmamı bekliyorsun. Seni dışarıdaki insanlarla baş başa bırakmamı bekliyorsun." Parktaki insanları fark etmişti. "Bunu yapamam. Sen benim kocamsın."

"Ve seni korumak benim görevim," dedi.

"O zaman benim de seni korumak benim görevim, Carver. Ben senin karınım ve sana bir şey olursa ve ben yardım edebilirdim diye vicdan azabı çekerek yaşayamam."

Ona bağırarak, onu anlamasını sağlamak istedi.

Carver onu kendine çekti ve başının üstüne öptü.

"Sana bilmemini istediğim her şeyi öğreteceğim. Sana silah kullanmayı öğreteceğim, ama bu senin kaçman için olacak, anlıyor musun?"

Morgan onunla tartışmak istedi, ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Carver bu noktada kararını vermişti ve bu konuda inatçı davranıyordu.

"Peki, bana ateş etmeyi ve kaçmayı öğretebilirsin." Ama bu, onun bunu yapmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Yapma," dedi Carver, kollarını beline dolayarak onu kendine doğru çekti.

O, boynuna dudaklarını bastırırken, gülümsemeden edemedi. O, onun oraya öpmesini çok seviyordu. Gözlerini kapatıp, onun yakınlığını hissederek keyifle nefesini tuttu. Hava serin ve soğuktu. Gece boyunca don olmuştu ve öğle vakti geçmesine rağmen, havada hala buz gibi bir soğukluk vardı ve yerin bazı kısımları donmuştu.

"Ne yapmayacağım?" diye sordu, masum ve utangaç görünmeye çalışarak. "Sana başka bir şey öğretmeyeceğim."

"Tamam." Ama biraz daha ikna edici olabileceğini hissediyordu.

Carver, ana binaya girerken Morgan'a tutundu. "Sence burada ev.

olmamız doğru mu?" diye sordu Morgan.

Rigel, Romone'un en önemli adamlarından biriydi. Dışarı çıkıp işi getiren oydu.

Rigel'in onun cezalandırılmasını istediğinin farkındaydı. Bu yüzden bu partiye davet edilmemişti. Küçük bir akşam partisiydi, birkaç yatırımcı ve birçok iş adamı vardı, hepsi de paralarını yasal yollardan kazanmamışlardı.

Carver aslanın inine giriyordu. Tek sorun, bu adamların çoğunun yavru aslanlardan farksız olmasıydı. Romone de bu partide olacaktı.

Eğilip karısının kulağına fısıldadı. "Ben istediğim yere giderim ve kimse beni durduramaz." Yanağına bir öpücük kondurdu.

Karısı güzel bir kırmızı elbise giymişti. Askıları inceydi ve korse vücudunun her kıvrımına uyum sağlayarak dolgun göğüslerini vurguluyordu. Elbise kalçalarına kadar bu şekilde devam ediyor, sonra aşağıya doğru inerek ayak bileklerinin etrafına düşüyordu. Elbisenin yan tarafında dizinin hemen üstüne kadar uzanan bir yırtmaç vardı. Elbise aynı anda hem şık, hem seksi hem de baştan çıkarıcıydı.

Uzun sarı saçları kıvrılmıştı ve çok az makyaj yapmıştı. Ayrıca onun ne kadar gergin olduğunu da hissediyordu.

"Sen benim karımsın."

"Buna alışkın değilim," dedi. "Ailem her zaman bu tür partilere davet edilirdi."

"Biliyorum."

"Ve senin davetiyen yok," dedi. "İhtiyacım yok."

Kapıdaki güvenlik kontrolünden çoktan geçtiler. Ana güvenlik görevlisi konuk listesine baktı ve onun kim olduğunu zaten biliyordu. Carver, ona listede olmadığını söyleyecek cesareti olup olmadığını görmek için bekledi. Son güvenlik görevlisinin onu etkinlikten uzak tutmaya çalıştığı için cezalandırılmak üzere kendi penisini kaybetmiş olması muhtemelen yardımcı olmadı.

Carver dışlanmayı pek hoş karşılamıyordu. Bunu bir hakaret olarak görüyordu.

Ev çok güzeldi. Kaliteli mobilyalar, saf ahşap parçalar, pahalı görünümlü halılar, duvarlarda sanat eserleri. Para

para, prestij haykırıyordu ve Carver, isterse hepsini seve seve yok edebileceğini biliyordu.

Birkaç adam onu çoktan fark etmişti. Onu gördükleri anda, bazıları kaçmaya başladı. Diğerleri ise küçümsemeyle baktılar, ama Carver onların mesafelerini koruduklarını da fark etti.

İşler ters giderse diye üzerinde birkaç silah vardı.

Eşleri ve metreslerinin yanı sıra, az giyinmiş kadınlar da vardı. Garsonlar üstsüzdü ve silikon göğüsleri tamamen ortada duruyordu. Erkek garsonlar ise tamamen giyinikti. Ayrıca, kadınların etekleri çıplak olduklarını tam olarak gizlemiyordu.

Kadınlar muhtemelen Rigel'in onlara verdiği bir tür uyuşturucuya bağımlıydılar. Onlar onun malıydılar. Rigel, kadınları satın alıp, onları elinde tutup, kullandıktan sonra ya sokağa atmasıyla ya da genelevlerde çalıştırmasıyla tanınıyordu. Rigel doyduktan sonra kadınları yanında tutmayı sevmezdi. Çirkin şeyleri sevmezdi. Bu yüzden Carver'ı birkaç kez öldürmek istemişti, ama piç kurusu bunu kendisi yapamayacak kadar korkaktı.

Ana yemek odasına giren Carver, birkaç kişinin nefesini tuttuğunu ve fısıldadığını duydu. Böyle büyük evlerin tek sorunu, seslerin yankılanıp kalmasıydı. Rigel'in yanına gelmesi uzun sürmedi.

"Sen davetli değilsin," dedi Rigel, dudaklarında sahte bir gülümsemeyle.

"En son baktığımda, davete ihtiyacım yoktu ve burada olduğuma göre, şimdi de ihtiyacım yok." Rigel'e baktı.

Diğer adam onun bakışını karşılamaya çalıştı, ama başaramadı. Bir dakikadan az bir süre geçmeden, başka yöne bakmaya başladı. Carver ona hiç saygı duymuyordu.

"Hiçbirimiz Rose ailesine yaptıklarına katılmıyoruz. Tüm örgütü kaosa sürükledin," dedi Rigel. "Romone senin kelleni istemediği için şükretmelisin."

"Ah, birkaç kez yaptığın gibi mi demek istiyorsun? O zaman adamlarına hemen geri çekilmelerini söylemeni öneririm. Bu gece karım da burada ve eğer güzel elbisesini mahvedecek bir şey olursa, bunun cezasını çekerler. Kimsenin karıma zarar vermesini istemem."

Rigel Morgan'a baktı. "Demek söylentiler doğruymuş. Evlenmişsin."

"Ve bu yüzden Rose ailesi ölmek zorunda kaldı," dedi Carver. "Neyse, Romone bu gece nerede?"

Rigel'in yüzü kıpkırmızı oldu ve odanın içindekilere bakındı. Carver, Rigel'in ellerini açarak adamlarına geri çekilmelerini söylediğini izledi.

Rigel'e doğru bir adım attı. Karısı yanındaydı, çünkü onu bırakmamıştı. Ortamdaki sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Bu gece gelemedi," dedi Rigel. "Onu sorduğunu mutlaka ona ileteneğim."

Carver alaycı bir gülümsemeyle, "İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Bana karşı çıkamayacak kadar korkak," dedi. "Ne zaman bu korkakları savunmayı bırakacaksın?"

"Romone korkak değil."

"Senin sapık olmadığın gibi, ama kadınların arkasına saklanıyorsun. İkimiz de onların senin için biraz yaşlı olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Rigel'in yüzündeki öfke çok belirgindi. Yanaklarının kızarıklığı, gözlerindeki öfke.

Carver gülümsedi. "Sohbet etmeliyiz." Ve bununla birlikte, topuklarını döndü ve partiden ayrıldı. Morgan ona yetişebilsin diye yürüdü ve her yönüyle asil görünüyordu.

"Kalmayacak mıyız?" diye sordu

Morgan. "Sen istersen kalırız," dedi.

"Hayır, tabii ki hayır. O partilere dayanamıyorum. Sen kalmak istersen başka tabii?"

"Hayır, hayır ve hayır. Gençken onlardan nefret ediyordum ve şimdi de hala nefret ediyorum."

Rigel kendine bir bardak viski doldurdu. Genç kadını gönderdi. Kadın onu hiçbir şekilde baştan çıkaramamıştı. Romone'yi çoktan aramış ve onu ikna etmeye çalışmıştı. Carver, The Beast ve Turner'ı hemen ortadan kaldırmaları gerekiyordu. Bu adamın etkisi yeterince uzun sürmüştü. Onun içeri girmesine izin veren güvenlik görevlisiyle çoktan ilgilenilmişti.

Koltuğuna oturup arkasına yaslandı ve sahip olduğu en pahalı viskiden büyük bir yudum aldı. Bu geceki partide sadece ucuz içkiler içilmesine izin verilmişti, özellikle de Romone, Carver'ın partiye girdiğini duyunca kaçmıştı. İmkani olsaydı, Romone'u yıllar önce ortadan kaldırır ve geminin yönetimini ele geçirirdi. Ama imkanı yoktu. Keşke Carver ile bağlarını koparmamış olsaydı.

Carver'ı ortadan kaldırmaya, onu defalarca dize getirmeye çalışmıştı, ama her seferinde Carver savaşmaya devam ediyordu. O adam pişmanlık duymadan öldüren bir makine gibiydi. Evinin çevresinde adamları olmasaydı, Carver'ın kendisine gelmesinden korkardı.

Carver'ın Rose ailesine yaptıkları, Romone'un bağlantıları arasında bir korku dalgası yaratmıştı. Kimse kadınlarla uğraşmak istemiyordu ve haftada bir sevkiyat geliyordu. İlgilenilmesi gereken çok sayıda erkek ve kadın vardı. İnsanlar Carver'ın ne yapacağından korktuğu için bu durum Romone'un başını ağrıtıyordu. Kimse Rose ailesini neden öldürdüğünü bilmiyordu. Tek bildikleri, bir gün anlaşmalar yaparken, ertesi gün hepsinin öldüğüydü. Ev yanmış, cesetler tanınmaz hale gelmişti.

Herkes bunun Carver'ın işi olduğunu biliyordu. O istediğini yapıyordu ve onu durdurabilecek kimse yoktu.

"Yemeğin ardından güzel bir içki mi içiyorsun?"

Rigel o kadar irkildi ki beyaz gömleğine viski döktü. Odaya bakındı ve ancak o zaman, gölgelere baktığında, insanların korktuğu adamı gördü. Carver gölgelerin içinde duruyordu.

"Carver, burada ne işin var?" diye sordu.

"Adamların sana cesaret vermedikleri bir anda seni ziyaret etmenin en iyisi olacağını düşündüm."

Rigel, Carver'ın nasıl fark edilmeden evine girebildiğini anlamadı. Masasının altına uzandı ve panik düğmesine bastı.

Carver dilini şaklattı. "Bu işe yaramayacak. Üzgünüm, ama alarmına cevap verecek adamlar, biraz kestiriyorlar. Uyanamayacağın türden bir kestirme."

Korkusunu göstermeye çalıştı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve midesi bulandı. Sırtında ter damlaları oluşmaya başladı ve çığlık atmak üzereydi. Bu hiç iyi değildi.

"Bugün seni düşünüyordum Carver, işlerin nasıl gittiğini biliyorsun. Ortak olmaya ne dersin diye merak ediyordum. Romone'nin bugün nasıl tepki verdiğini gördün, bu hiçbir iş için iyi bir şey değil. Bence sen ve ben aynı fikirdeyiz."

Carver masanın yanında duruyordu ve Rigel ona odaklanarak, her zaman orada sakladığı silaha uzandı.

Carver'ı ortadan kaldırabilirse, bu bir güç gösterisi olurdu. The Beast ile yüzleşip kazanan tek kişi. Romone'nin günleri sona erer, insanlar onu takip eder ve bu tüm sorunlarına cevap olurdu.

"Bunu mu arıyorsun?" diye sordu Carver, silahı kaldırarak. O kısa saniyede sahip olduğu tüm umutlar sona erdi.

"Bakalım çalışıyor mu."

Carver silahı ateşledi ve ilk kurşun Rigel'in göğsüne isabet etti. Vücudunun her yerinde acı hissedince, ellerini yaraya bastırdı.

"Kim olduğunu biliyorum Rigel, ne olduğunu da biliyorum. Romone ile senin sonunuzun geldiğini anlamalısın." Carver onun üzerinde durdu ve silahı tekrar ateşledi.

Acı hayal edilemezdi. Hayatında hiç bu kadar acı çekmemişti.

Silahını ateşledi. Bu silahla birçok insanı öldürmüştü ve onların çektiği acıyı umursamamıştı. Carver'ın yerinde olmuştu, onların yalvarmasını bekliyordu, pes etmeyeceğini biliyordu.

Rigel namluya bakarak, vücudundan sızan acıyı ve kanı hissetti. Ölmek istemiyordu. Cennet ya da cehennem varsa, yaptığı her şey ve neden olduğu acıdan sonra kesinlikle cehenneme gidecekti.

"Lütfen."

Silah tekrar ateşlendi.

Dokuzuncu Bölüm

"Şimdi, tenekeye bak," dedi Carver.

Ateş etmek umduğu kadar kolay değildi. Çok daha zor olduğu ortaya çıkıyordu ve o silahın namlusuna baktı. Silah ateşlendiğinde gözlerini kapatması da yardımcı olmuyordu.

"Nişan al, odaklan ve hazır olduğunda ateş et."

Silahın güvenlik önlemlerini çoktan almışlardı. Güvenliği kontrol etmek, silahı doldurmak, güvenliği tekrar takmak, tüm bunları yapmıştı. Bunların hiçbirinde sorun yaşamamıştı.

Ama nişan almak ve ateş etmek. Silahı ateşledi ve dişlerini sıktı. Nişan çok yanılttı, teneke kutu hala ayaktaydı. Dudaklarını büzdü.

"Teneke kutuları tahtaya yapıştırmışsın," dedi.

Carver silahı ondan aldı, nişan aldı ve ateş etti. Nişan almasıyla ateş etmesi arasında bir saniye bile geçmemiş gibi hissedildi ve teneke kutunun yapıştırılmadığı kanıtlandı.

"Şimdi gösteriş yapıyorsun." Silahı ondan aldı ve onun talimatına uyarak nişan aldı ve ateş etti. Yine ıskaladı.

"Bu adil değil." Hayal kırıklığıyla homurdandı. "Nasıl öğrendin?"

"Pratik yaparak."

Gözlerini devirdi. "Evet, eminim anne karnından çıktığın anda dövüşmeyi, ateş etmeyi ve her şeyi mükemmel yapmayı biliyordun."

"Bilemem. Bebekken terk edildim." "Öyle mi?"

"Evet."

"Nasıl büyüdün?" diye sordu.

"Bir yerden bir yere dolaştım. Sorunlu bir çocuktum ve sonra ergenlik çağına geldiğimde, diyelim ki kaderim beni buldu."

"Şu anki halin mi?" diye sordu Morgan.

"Evet, O'Neil adında bir adam beni sokaklardan kurtardı. İş girişimlerinde kendisine yardım etmesi için çocukları kullanmak istiyordu.

Yankesicilik, hırsızlık, bu tür şeyler. Benim farklı olduğumu gördü ve beni eğitmeye başladı. Beni kavgalarda kullanırdı. Sonra büyüdükçe onun koruması oldum, ama o benim aptal olduğumu düşünüyordu. O zamanlar konuşmuyordum. Konuşmanın bir anlamı yoktu, sözler sana karşı kullanılıyordu, bu yüzden sessiz kaldım. O bunun beni aptal yaptığını düşünüyordu. Öyle değildi. O, bu hayattan kurtulmak isteyen çocukları öldürüyordu. Her zaman, kalıp geçimini sağlayabileceğini ve hazır olduğunda gidebileceğini söylerdi.

"Sözünü tutmadı."

"Hayır. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamam için birkaç ceset gerekti."

"Peki fark ettiğinde ne yaptın?"

"O'Neil sözünü tutmadığı için pişman oldu ve ben onu mahvettim. O ilkiydi, sonra işleri almak daha kolay hale geldi. Ben kaslıydım ve eğitimliydim. O zamandan beri hep böyle oldu."

Morgan ona bir bakış attı. "Sahip olduğun şöhretten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Bunu daha önce de sormuştun ve cevabım aynı. Evet." Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. "Benim itibarım olan bir adamla evli olmaktan hoşlanıyor musun?"

Gülümsedi. "Evet, seviyorum."

Morgan kıkırdadı. "Seni şaşırttım." "Evet."

"Neden?"

"Sen çok tatlısın," dedi. "Senin, tehlikesiz, dokuzdan beşe kadar çalışan bir koca istediğini tahmin edebiliyorum. Kesinlikle atış talimi yapmak zorunda olmayan birini."

Omuz silkti. "Belki başka bir ailede büyümüş olsaydım, ama dediğim gibi, zaten çok kötü şeyler gördüm. Dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu, insanların neler yapabileceğini biliyorum." Omuz silkti. "Dokuzdan beşe kadar bir iş... bana uymuyor. Seninle evli olmayı seviyorum. Seninle birlikte olmayı seviyorum. Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır."

"Eğer bu seni korkutmuyorsa, benim kötü nişancılığımla korkutacaktır," dedi. "Seni korumamın imkanı yok."

O güldü. "Kaçarken silahı genel olarak o yöne doğru ateşlemen yeter. Hiçbir şey değişmeyecek."

"Peki ya evdeki diğerleri? Andy, hepinizin birbirinizi koruyabileceğinizi söyledi. Zayıf halka olmak istemiyorum ve bir şey olursa kendimi affedemem."

"Panik yapmayı keser misin?" dedi Carver.

"Evlere zorla girilebiliyor. Erkekler var, kadınlar hakkında bilgim yok ama yine de gelip sana zarar vermeye çalışıyorlar. Böyle bir şey olduğunda ben de buradaydım."

"Ve benim de protokollerim var. Güven bana."

O içini çekti. "Sana güveniyorum, ama zamanı geldiğinde yardım edebilmek istiyorum." Ayağını yere vurmak istedi, ama bu onu çocuk gibi hissettirecekti. Bunun yerine, dudaklarını bükerek somurtmaya başladı, ama bu da onu daha iyi hissettirmedi.

Carver silahı ondan aldı ve bir araya getirdiği küçük masanın üzerine koydu. Bahçesinin derinliklerindeydiler. Kollarını beline doladı ve onu kendine çekti. O da ona yaslandı, onu kucaklamasını seviyordu. Onun dünyasında bundan daha güzel bir şey yoktu. Gözlerini kapattı, silah kullanmada ne kadar kötü olduğunu düşünmek istemiyordu. Evdeki rolü sessiz olmak ve yoluna çıkmamaktı. Annesi ona ilgi göstermeye karar verdiğinde, onu güzelleştirmeye çalışıyordu.

Onu Carver'ı görmeye götürdükleri gece, ona uslu durması, iyi davranması ve ona gülümsemesi söylenmişti. O kadar kendinden geçmişti ki, neler olup bittiğini bile anlamamıştı.

"Seni korumak istiyorum," dedi.

Ailesi ona çirkin piç, yaralı serseri demişti. Onun yüzüne asla söylemeyecekleri şekilde hakaret etmişlerdi. Onan nefret ediyordu ve o anda hepsinin ölmüş olmasına çok sevindi.

"Seni korumak benim görevim," dedi ve kızın başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Kollarında dönerek boynuna sarıldı ve sonra ona bakıp gülümsedi.

"Sana bir şey olmasını istemiyorum." Dudaklarını ele geçirdi ve Carver ellerini aşağıya, kışına doğru kaydırđı. Penisinin sert çıkıntısını hissetti.

Morgan dışarısının ne kadar soğuk olduğu umrunda değildi. Ona ihtiyacı vardı ve bir homurtu çıkardı, Carver de buna karşılık verdi ve aniden öne eğilip onu omzuna attı.

"Carver, yapma. Yürüyebilirim."

"Biliyorum, ama seni nerede istediğimi biliyorum." Bunun üzerine, küçük bir kulübeye çarptı. Onu duvara bastırdı ve ışığı yakarak onu daha da şaşırttı. Bu tipik bir bahçe kulübesi değildi. Aletler ya da örümcek ağları yoktu. Birkaç sandalye, bir masa ve perdeli birkaç pencere vardı.

Carver onu döndürdü, ellerini başının üzerine bastırarak duvara tutunmasını sağladı. Elbisesinin eteğini kaldırdı ve giydiğı taytı yırttı.

Hâlâ gardırobunu değıştirmediler. O, onun için seçtiğı elbiseleri giymeyi oldukça seviyordu. Taytlar onu sıcak ve rahat tutmaya yardımcı oluyordu.

Taytları çıkardığı anda elini bacaklarının arasına bastırdı. İki parmağını içine soktuğunda çığlık attı, onun için çoktan ıslanmıştı. Gözlerini kapatarak, parmaklarını içinde ileri geri hareket ettirdiğini hissetti, aynı zamanda başparmağıyla klitorisini okşadı.

Kız onun adını fısıldadı ve Carver de kızın adını homurdandı.

"Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum." Parmaklarını amından çekti ve fermuarını indirirken o belirgin sesi duydu. Sonra sikinin sert çıkıntısının amına bastırdığını hissetti.

O onu doldurmaya başladığında artık gergin değildi. Acı çoktan geçmişti ve birkaç santim zaten içindeyken, ona doğru bastırdı ve o aniden kalçalarını kavradı. Son birkaç santimi içine sertçe soktu ve o çığlık attı. O çok sertti, çok derindi.

"Amını okşa, Morgan. Benim sikimin üzerinde boşaldığını hissetmeme izin ver

."

Parmaklarını klitorisine bastırđı ve okşamaya başladığında, Carver onu sikmeye başladı, tamamen dışarı çekip sonra tekrar içeri kaydıldı.

Gözlerini kapatıp, alt dudağına dişlerini geçirdi ve inlemelerini bastırmaya çalıştı. O çok büyüktü. İçine üç kez sertçe girdi ve kız çığlık attı. Orgazmı çok yakındı.

"İşte böyle bebeğim, benim için boşal. Sikimin üzerine boşal. Hissetmeme izin ver. Seni hissetmeme izin ver."

Kız amını okşadı, parmaklarını ileri geri kaydıldı, orgazmını artırdı ve kendini tutmadı.

Morgan sert bir şekilde boşaldı ve bu, onun sikinin sıkı amının derinliklerine gömülü olmasıyla farklı bir his verdi.

"Siktir, evet, işte böyle." Carver hareketsiz kalmadı.

Artık dayanamayana kadar amını okşadı ve sonra durdu, ama onun keskin darbelerinden gelen zevk onu ele geçirdi. Derinlere girdi.

Acı ve zevk birbirine karıştı ve Morgan hangisinin daha güçlü olduğunu bilemedi. Çok iyi hissettiriyordu.

Sonra, onun homurtusunu duydu, ardından son itişini. Onu doldururken, amının derinliklerine boşalırken, onun sikinin her nabzını hissetti. Onu dolduruyordu.

İkisi de birkaç saniye boyunca kıpırdamadı.

Hayatının geri kalanını tam olarak bunu yaparak geçirebileceğini biliyordu.

Onuncu Bölüm

Morgan, bir tür hediyeyle uyandığı sabahların sayısını kaybetmişti. Son birkaç gündür, uyandığında Carver'ın hala yatağında olduğunu görüyordu ve bunu çok seviyordu.

Bu sabah, onunla seviştikten ve ona iki orgazm yaşattıktan sonra, Carver ona hazırlanınca yemek odasında buluşmasını söyledi. Bu yüzden, şu anki kıyafeti bir elbise, bir kazak, bir çift tayt ve düz ayakkabılardı.

Yataktaki küçük, düz kutu gözüne çarptı. Bu sabah orada değildi, yani Carver onu bulması için bırakmış olmalıydı. Kutuyu açtı ve içinde çok küçük bir tasma buldu. O kadar küçüktü ki, bunun bir şaka mı olduğunu, bileğine takması gereken bir şey mi olduğunu, yoksa bir kedi ya da küçük bir köpek için mi olduğunu bilemedi. Carver'ın onun için ne hazırladığını görmek için olabildiğince çabuk hazırlanmayı bitirdi. Yaka kolyesini odada bırakmak yerine, elinde tutarak aşağı indi.

Andy yemek odasından çıktı ve ona başını salladı. O da ona günaydın dedi ve bir saniye bekledi. Neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Carver'dan korkmuyordu ve onun için yaptığı her şey hayatını daha iyi hale getirmek içindi. Hediyeler tatlı ve sevimliydi ve hepsini çok sevmişti, ama onlara ihtiyacı yoktu. Onun gerçek hediyesi Carver'dı. Diğer herkes için bu adam bir canavar, bir canavar, kötüydü, ama onun için her şeydi.

Yemek odasına girerken, birden durdu, çünkü çok tatlı bir şey gördü: Carver, çok solgun bir Chihuahua tutuyordu. Minik köpek yavrusu, onun kollarında çok mutlu görünüyordu. Carver'ın bir şeyi bu kadar nazikçe tuttuğunu görmek neredeyse gerçek dışı gibiydi.

Nefesini tuttu, bu da onun dikkatini çekti ve ağzını kapattı. "Çok özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi. "Gel de köpeğinle tanış."

"Benim mi?"

"Evet, tamamen senin. Yakında tasmaşını takmanın iyi olacağını duydum, böylece tasmaya alışabilir."

Morgan öne çıktı ve küçük yavruya uzandı. "Erkek mi, kız mı?"

"Kız."

"Aman Tanrım," dedi Morgan, Carver küçük kızı kucağına koyarken. Çok küçüktü, ama küçük köpek yavrusu Carver'ın kucağında olduğu gibi onun kucağında da rahatladı. "O benim mi?"

"Evet."

Kollarındaki küçük yavruya değil, ona bu en değerli hediye veren adama da karşı çok güçlü bir sevgi hissetti.

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hediyenizi beğendiniz mi?" diye sordu adam.

"Onu seviyorum. Onu çok seviyorum." "Tek ihtiyacım olan bu."

Carver kadının başının üstüne bir öpücük kondurdu ve sonra kadının elinden tasmayı aldı. Yavru köpek, Carver küçük tasmayı boynuna geçirirken kıvranmadı ya da direnmedi. Carver tasmanın çok sıkı olmadığından emin olmak için kontrol etti.

"Mükemmel," dedi.

"Ona ne isim koyalım?" diye sordu Morgan.

"Ona ne isim vermek istersin?"

"Benim kıymetlim," dedi.

Carver gülümsedi. "Ona Precious diyebilirsin."

Küçük yavru köpek, pençelerini uzatarak sevimli bir köpek esnemesi yaptı ve küçük gözlerini açtı.

"Sana ne isim koyalım?" diye sordu ve küçük yavru köpeğin başını öptü. Minik köpeğin gözlerine baktı ve sonra aklına geldi.

"Roxy," dedi. "Onun adı bu."

"Roxy mi?" diye sordu

Carver. "Evet."

"Sence bu isim biraz... sert değil mi? Bence bu isim bir Rottweiler'a yakışır."

Morgan güldü. "Bu isim mükemmel çünkü zayıf görünen dış görünüşünün altında bir Roxy var. Gizli bir Rottweiler." Roxy'nin başını öptü ve bu ismin mükemmel olduğunu anladı.

"O zaman Roxy olsun. Merhaba, Roxy," dedi Carver.

Ona karşı çok tatlıydı. Elini uzatıp onun patisini okşadı ve ona karşı çok nazikti. Morgan bu canavara biraz daha aşık oldu.

"Hadi, kahvaltı zamanı," dedi.

Ellerini omuzlarına koydu ve onu kahvaltı masasına doğru yürüttü. Morgan, Carver'ın her zamanki yerine oturacağını düşünerek oturdu, ama Carver birkaç adım uzaklaştı. Geri döndüğünde, nedenini anladı. Elinde küçük bir köpek yatağı, birkaç oyuncak ve bazı battaniyeler vardı.

"Bu, başlangıç için," dedi.

Morgan, Roxy'yi yere indirmek istemiyordu, ama hayatının geri kalanını onu kucağında tutarak geçiremeyeceğini de biliyordu. İstiyordu, ama bunun bir faydası olmazdı. Küçük yavruyu yatağa koydu ve Roxy ilk başta çok utangaçtı, sonra sakinleşti. Küçük yavru biraz titriyor gibi görüldüğü için üzerine küçük battaniyeyi koydu, çünkü onun üşümesini istemiyordu.

Kalkarak Carver'a baktı ve ona gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi.

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin," dedi Carver. "Tek yapman gereken istemek."

Ona sevgisini isteyebilir miyim diye sormak istedi, ama paylaştıkları anı bozmak istemedi. Bu inanılmaz bir sabahtı. Aslında, Carver'ın karısı olarak, onun dünyasında uyanmak her sabah harikaydı.

Ailesinin onu buraya getirmesi, onun için verdikleri en iyi karardı. Carver onları öldürmeden önce, ona iyi bir hayat sunduklarını biliyorlar mıydı, ya da umursuyorlar mıydı, merak etti.

Artık önemi yoktu. Onlar yoktu ve o mutluydu. Carver'ın yanı sıra Roxy de vardı.

Carver, Morgan ve Roxy'nin oynadığı oyun odasına baktı. Küçük köpek çok hızlı bir şekilde onların dünyasının bir parçası olmuştu, ama bununla bir sorunu yoktu. O, geceleri odalarının köşesinde kalıyordu

ve ilk gece biraz zor geçmişti, ama Morgan ona ne yapması gerektiğini söylemişti.

Onun dikkat çekmek için ağlamalarını görmezden gelmeleri gerekiyordu. Bunu söylemekten nefret ediyordu, ama bunu zor buluyordu. Hayatının büyük bir bölümünü insanlara işkence ederek geçirmişti — onları zincirleyerek, dövme r e k , inciterek — mümkün olan her yolla onlardan bilgi almaya çalışarak. Birçok insanın ona milyonlar, milyarlar vaat ettiğini, istediği her şeyi yapmaya hazır olduğunu dinlemişti. Hiçbiri onun için önemli değildi. Yine de, dikkat çekmek için ağlayan minik Roxy ile başa çıkamamıştı.

Elbette, ona cevap vermişti. Morgan, küçük Roxy'yi kucağına alıp onu dışarı çıkarmak için aşağıya indirirken gülmüştü.

Morgan yatakta kalmamıştı, bu yüzden ilk gece bir saat boyunca, battaniyelere sarınarak dondurucu soğukta durup Roxy'nin işini bitirmesini beklediler. Roxy ne yaptı? Karda oynadı. Üzerinde minik bir kazak vardı ve Morgan ona küçük ayakkabılarını giymesini ısrar etmişti. Yine şikayet etmedi, çünkü gerçek şu ki, o kadar sevimliydi ki.

İkinci gece de aynı şeyi yaptılar. Üçüncü gece, Roxy sıkılmış olmalıydı, çünkü bütün gece uyudu. Morgan karısıyla sevişirken bile.

Şimdi onu izliyordu, ne kadar tatlı ve şefkatli olduğunu. Ailesi onu mahvetmemişti ve bunun için minnettardı.

"Beni çağırdınız efendim," dedi Andy odaya girerken.

"Herkes, mülkteki şüpheli hareketlere dikkat etmeleri konusunda uyarıda bulunmanı istiyorum. Artık kapıya teslimat yapılmasını istemiyorum. Her şey kapıda kontrol edilmeli," dedi Carver.

"Evet, efendim."

Rigel ve birkaç diğer yatırımcının ölümünden sonra, Romone'nin durumu tersine dönmüştü. Düşmanları peşine düşmüştü ve Carver, Romone'nin kendisine gelmesinin sadece an meselesi olduğunu biliyordu. Buna bahse giriyordu.

Carver kedi fare oyunu oynamıyordu. Avlanmaya çıkmayacaktı. Romone'un gelip işi yapmasına izin verecekti.

"Eve giremez," dedi Carver.

Morgan ve Roxy'ye baktı. Yaptığı şeyden pişmanlık duymuyordu. Yapması gereken buydu. İnsanlar, Rose ailesine yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorlardı ve şimdi Romone'nin yerini alması için ona yalvarıyorlardı.

Anlamadıkları şey, en başından beri Romone'u alt etmeye kararlı olduğuydu. Her küçük hata onları bu noktaya getirmişti, çünkü her şeyi o planlamıştı.

Yıllar önce, o ve Romone yan yana savaşımlardı. Kardeş değillerdi. O'Neil'in keşfettiği iki ruhtu. Romone asla onun kadar iyi olamadı. Romone her dövüşü kazanmasına rağmen, ona karşı koyacak becerisi yoktu. Onu her zaman engelleyen bir şey vardı.

Carver bunu biliyordu. Romone'un kaybettirme korkusu vardı. Ölüm korkusu. Carver ise hiçbir şeyden korkmuyordu. Ölümden ya da sondan korkmuyordu. Buna fazlasıyla hazırdu. Ölüm hayatın bir parçasıydı. Bu bir döngüydü ve o bundan zevk alıyordu.

Bu yüzden Romone için her zaman katılmak istediği bir dövüş vardı, ama O'Neil ona aptalca davranmamasını, sadece kazanabileceğini bildiği dövüşlere katılmasını söylerdi.

Carver bunu yapmadı. Hiçbir garanti olmadan dövüşlere katıldı. Bu, onun seçtiği yoldu ve ona uyuyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için, kazanıp kazanmaması umurunda değildi. Bu sadece paraydı, sadece bir dövüştü, bir amaca ulaşmak için bir araçtı.

Romone, O'Neil'in yaptığını kabul etti. Çıkmak isteyenlerin ölmesi gerektiği gerçeğini. Tek bir yol vardı ve o da O'Neil'in yoluydu. Carver aynı fikirde değildi. Her zaman başka bir yol olacağını biliyordu ve o yolu seçti. Romone, bir gün aralarında bir kavga çıkacağına ve sadece birinin galip geleceğine yemin etmişti.

Carver gülümsedi. Onun için rekabet yoktu.

"Endişelenmeyin efendim, hepimiz Morgan'a hiçbir şey olamayacağını biliyoruz," dedi Andy.

"Sizin de." Andy'ye döndü. "Hepiniz benim korumama güveniyorsunuz ve ben sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Asla hayal kırıklığına uğratamazsınız efendim," dedi Andy. "Hepimiz sizin yanınızdayız."

Yine Morgan'a baktı. Her gün bir saat boyunca ona atış eğitimi veriyordu. Roxy'yi evde bırakmaktan nefret ediyordu, ama köpeği antrenmana götürmüyordu. Zaten evdeyken çok fazla dikkatini dağıtırdı. Ayrıca Morgan çok kötü bir nişancıydı. Silah ateş edebiliyordu ama pek çok hedefi vuramıyordu. En iyi ihtimalle on atıştan birini vurabiliyordu. Bugün beş atıştan ikisini vurarak şans eseri başarılı olmuştu. Ama bunu tekrarlayamadı.

Ona baktı ve Roxy'ye karşı ne kadar tatlı ve nazik olduğunu gördü. Morgan harika bir anne olacaktı. Henüz hamile değilse bile, hamile kalmasının sadece an meselesi olduğunu biliyordu. Gebeliği önlemek için hiçbir şey almıyordu ve o da prezervatif takmıyordu, ayrıca onun penisini sardığını hissettiğinde hızını kesmiyordu.

Morgan'la sevişmek, onunla vakit geçirmek, onun en sevdiği şeydi ve Carver en sevdiği şeyler ya da en sevdiği insanlara alışık değildi. Bunların hepsi onun için yeniydi.

"Bak, babam orada," dedi Morgan, onun dikkatini çekerek. "Babam mı?" diye sordu.

Morgan kıkırdadı. "Evet, babam. O seni her zaman sevecek ve koruyacak, değil mi baba?"

"Evet," dedi.

Ve bunu içtenlikle söylüyordu. Morgan ve Roxy'yi, ve hayatlarının geri kalanında sahip olabilecekleri çocukları sevecek ve koruyacaktı.

On Birinci Bölüm

Morgan, Roxy'yi kucaklayarak bahçelere baktı ve yağan karı izledi. Dün gece hava tahminlerini izlemiş ve kar yağacağını biliyordu. Biraz erken gelmişti.

Şükran Günü yaklaşıyordu ve o ve Carver ilk Cadılar Bayramı'nı kutlamışlardı. Andy'yi, bir sürü balkabağı organize etmesine ve ona kostüm almasına ikna etmesi gerekiyordu. Carver hiç Cadılar Bayramı için kostüm giymemişti. O da giymemişti ve birlikte yeni deneyimler yaşamaktan oldukça hoşlanıyordu.

Carver'ın tüm çalışanlarını Cadılar Bayramı partisine katılmaya ikna etti. Carver'ı şaşırtmak için evin birkaç odasını süsledi. Mutfak personeli yiyecekleri hazırladı, hepsi kendi kostümelerini aldı, hatta küçük Roxy için de bir tane aldı.

Cadılar Bayramı günü, son rötuşları yaparken Carver evde değildi. Eve geldiğinde, kapıdan içeri girer girmez ona kendisine güvenmesini söyledi. Carver tereddüt etti ama sonra gözlerine bir bağ bağlamasına ve onu yukarıya götürmesine izin verdi. Sürprizi bozmasını istemiyordu. Onu yatak odasına götürdüğü anda, Carver gözlerini açtı ve ona baktı.

Kadın, Carver'ın ona aldığı aletleri kullanarak bütün öğleden sonrasını cadı gibi görünmek için harcamıştı. Sadece Carver için çok seksi bir cadı ve Carver'ın geniş göğsünü göstermek için ona bir vampir kostümü almıştı. Morgan kostümü çok sevdi. Carver kadının kostümüne bakıp gülümsedi, ama kadın Carver'ın kostümünü işaret edince Carver ona kesin bir şekilde *hayır* dedi.

Ona yalvardı ve sonra Roxy'yi kucağına alıp ona sevimli görünüp görünmediğini sordu. Carver sevimli olduğunu kabul edince, ona ilk birlikte geçirecekleri Cadılar Bayramı'nda onunla biraz eğlenmesini rica etti.

Morgan, Carver'ın sonunda pes edip kabul etmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu, ama bunun bir sorunu yoktu çünkü gerçekten işe yaramıştı ve Carver vampir kostümünü giymişti. Harika bir gece geçirdiler.

Roxy küçük bir havai fişek gibiydi, insanların ayak bileklerine havlıyor ve havlıyordu, ama ısırmıyordu. Carver ile dans etti, hatta Andy ile de dans etti.

Andy, Carver'a bir hayat verdiği ve güvenebileceği biri olduğu için ona teşekkür etti. Bunu hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu, çünkü ona göre hiçbir şey yapmamıştı, ama Andy öyle düşünmüyordu. Onunla tartışmayacaktı. Her ne olursa olsun, bunu yaptığına memnundu.

Carver'ı seviyordu. Zengin değildi, bu yüzden ona maddi olarak verebileceği hiçbir şey yoktu. Aslında, ona kendi başına elde edemeyeceği hiçbir şey veremezdi. Ama bu, denemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Cadılar Bayramı Kasım ayına girmişti ve artık Şükran Günü'ne bir haftadan az bir süre kalmıştı. Morgan'ın Carver'a söyleyecek bazı haberleri vardı. Ona bunu nasıl söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Söylemek istediği birkaç şey vardı, ama zamanlama ve her şey yanlış görünüyordu.

Kimse bir şey söylemiyordu, ama evde yaşayan insanlarda bir değişiklik hissediyordu. Sohbet etmeyi sevmeyen hizmetçi Flora bile her zamankinden daha gergin görünüyordu.

Morgan, Carver ile birlikte yaşayan tüm insanları tanımıştı. Her birinin anlatacak kendi hikayesi vardı. Bazıları, mutfak şefi August gibi, hikayelerini anlatmaktan mutluluk duyuyordu. August'un bir gözü yoktu ve Romone için yemek pişirmek istemediği için, adam şefin gözünü çıkarmayı planlıyordu. Göremeden yemek pişirmesi imkansızdı. Carver, August'u kurtardı, gözünü kurtardı ve onu buraya geri getirdi. O günden beri August buradan ayrılmadı. Ev, hepsine yetecek kadar büyüktü.

Garip bir şekilde, aile olmadan bir aileydiler.

Carver birçok insan için bir canavar haline gelmişti, ama birkaç kişi için koruyucuları, koruyucu melekleri olmuştu. Onlara bakıyor, maaşlarını ödüyor ve onlarla ilgileniyordu. Carver gerçek bir melekti.

Roxy'nin başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Sence de gidip babamı bulmamız gerekmez mi?" diye sordu Morgan. "Gidip onu bulmamız en iyisi, sence de öyle değil mi?"

ona senin çok sevimli hindi süveterini gösterebiliriz."

Bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve sonra bunu duyunca gerildi. Ev, sadece bir el silah sesi değil, birkaç el silah sesi duyulduğunda sessizliğe büründü. Morgan dışarıya baktı ama hiçbir şey göremedi. Roxy'yi göğsüne sıkıca sarıldı, uzun zamandır silah sesi duymamıştı. Onunla birlikte talim yaptığı silahlar böyle değildi. O silahları ateş ederek onları elde ettiği için bu silah seslerini bekliyordu.

Panik yapmamaya çalışarak mutfığa koştu. Orada kimse yoktu. August'tan ya da sebzeleri hazırlamasına yardım eden Steve'den hiçbir iz yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Flora, onu yakalayıp mutfak tezgahının arkasına çekti.

"Neler oluyor?"

Flora parmağını dudaklarına koydu.

"Bir minibüs kapıya çarptı. Andy ve Carver uyarı aldı. Andy vuruldu ve Carver dışarıda bununla ilgileniyor."

"Ne? Çok fazla silah sesi var. Onlara yardım etmeliyiz," dedi Morgan.

"Hayır," dedi Flora, kolunu tutarak. "Carver bizi bu konuda uyarmıştı. Bu evden çıkamazsın. Beklemeliyim, güvenli olduğunu anladığımda seni güvenli bir yere götüreceğim, ama o zamana kadar burada kalacaksın."

Morgan başını salladı ve gözlerine yaşlar olduğunu hissetti. "Hayır, bu olamaz. Hayır."

"Bak Morgan, korktuğunu anlıyorum, ama bu gerçek ve Carver bizden seni korumamızı ve güvende tutmamızı istedi, ben de bunu mahvedecek kişi olmayacağım. Benim için yaptığı onca şeyden sonra olmaz."

"Korkmuyorum," dedi Morgan. "Andy'ye yardım etmeliyiz, Carver'a yardım etmeliyiz. Ona hiçbir şey olamaz."

"Ona hiçbir şey olmayacak," dedi Flora. "Ama onların dikkatini dağıtamayız dikkatlerini dağıtamayız."

Bir silah sesi daha duyuldu. Morgan'ın gözleri yaşlarla doldu.

"Burada kalamam," dedi Morgan. "Gidip yardım etmeliyim yardım etmeliyim." Sonra, asla yapmayacağını düşündüğü bir şey yaptı.

Roxy'yi Flora'nın kollarına verdi ve kadının silahını aldı.

"Lanet olsun Morgan, iyi bir nişancı değilsin," dedi Flora.

"Roxy'mi bırakamazsın," dedi Morgan. "Ama hayatım boyunca erkeklerin ve kadınların incinmesini ya da öldürülmesini izledim. Geride kalıp hiçbir şey yapmadan durmak zorunda kaldım ve bunu bir daha yapmayacağım. Başkaları incinirken seyirci kalmayacağım ve başka birinin benim için ölmesine izin vermeyeceğim."

Bunun üzerine, eğilerek odadan dışarı koştu. Elbisesinin eteğini kaldırmak zorunda kaldı, yoksa takılıp düşecekti.

Yemek odasının penceresine vardığında kalbi hızla atıyordu. Silah seslerinin hiçbiri evin içinden gelmiyordu, bu yüzden dışarı baktı ve Andy'yi karın üzerine kanlar içinde yatarken gördü. Onlardan birkaç metre uzakta Carver'ı, ardından Romone'u gördü. İki adam birbirlerine bakıyorlardı ve Morgan, hangisinin silahı olduğunu anlayamadı.

Carver'ın ağzından kan akıyordu, sonra iki adam da hareket etti ve birbirlerine karşı durdular. Carver'ın silahı yoktu ama Romone'nin vardı.

Morgan çığlık attı ve evden dışarı koştu. Panik içindeyken, her iki erkeğin de dikkatini üzerine çekmişti ve Carver'ın dikkatini dağıttığı için diğer erkeğe üstünlük sağlama şansı vermişti. Her şeyi mahvettiğini biliyordu.

Kara karın içine fırlayarak, havanın ne kadar soğuk olduğunu umursamadı ve Flora'dan çaldığı silahı elinde tuttu.

"Ne kadar tatlı, küçük fahişen seni korumak için ortaya çıktı. Korunmaya ihtiyacın olduğunu bilmiyordum, Beast?" Romone dedi ve ağzından çıkan her kelime alaycıydı. "Bu çok ilginç. Şuna ne dersin, eğer küçük fahişen beni öldürebilirse, o zaman senin yaşamana izin vereceğim. Ne dersin, tatlım? O silahı ateşleme şansı ister misin, kocanı korumak için?"

Morgan Carver'a baktı ve panik hissetti. Bu... korkunç. Carver'ı kurtarmasının imkanı yoktu. Bu adil değildi. Bunu yapmak istemiyordu.

Kocasına bakarken gözyaşlarının dolduğunu hissetti. "Vur onu," dedi Carver.

"İki ila beş." Bu sözleri yüksek sesle söyledi mi

"O zaman bunu iki ila beş yap," dedi Carver.

Morgan silahı kaldırdı ve bileğinin titrediğini gördü. Romone'u öldürmesi imkansızdı. Kesinlikle imkansızdı.

Romone silahı kocasının başına dayadı.

Carver'a baktı, koyu mavi gözlerine baktı. Bu adam onun hayatını kurtarmıştı. Ona yaşamak için bir neden, yaşamak istemek için bir neden vermişti. O yılları düşündü, kadınların dövülmesini izlediğini, defalarca tecavüze uğradıklarında çığlıklarını duyduğunu. Çaresizliği. Romone onları öldürürken erkeklerin ve kadınların hayatları için yalvarışlarını izlediğini. Onun kuralları kanundu.

Ve her şeyi düşünürken, Romone'ye odaklandı, derin bir nefes aldı ve bu huzur onu sardı. Bunu açıklamaya bile başlayamadı. Huzur hissetti ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

Silahın namlusuna bakarak, omzuna nişan almadı, kafasına doğrulttu, ona doğrudan baktı ve eğitiminin başlangıcından bu yana ilk kez, silah ateşlendiğinde bile irkilmedi. Ateş etti ve Romone son gülen olmadı, çünkü mermi, tüm olasılıklara rağmen, doğrudan beynini delip geçti.

Carver onu geri itti ve sonra ona doğru koştu.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," dedi, yüzünü avuçlayarak.

Elindeki silahı düşürdü ve nefes nefese kaldı. "Çok üzgünüm. Az kalsın seni öldürüyordu."

"Önemli değil."

"Nasıl oldu da silahsız buraya geldin?" diye sordu Morgan. "Seni öldürebilirdi!"

"Ama yapmadı. Hayatta her şey olabilir, Morgan, ama ben birçok kurşun yarasından kurtuldum."

"Kafandan değil," dedi kadın.

Adam güldü. "Hayır, kafadan değil." Kızın yanağını okşadı.

"Seni seviyorum," dedi kız, ona bakarak, bunu söyleyemeyeceğini bilerek.

"Seni seviyorum," dedi, ona bakarak, artık kendini tutamayacağını bilerek
"Ve sanırım hamileyim."

"Güzel," dedi Carver. "Çünkü seni seviyorum ve sen benimsin. Tüm enerjini atış antrenmanına aktarmalısın."

"Carver seni seviyor, Morgan da Carver'ı seviyor. Roxy gibi biz de bir bebeğimiz olacak, ama lütfen bana odaklanıp beni temizleyebilir misiniz?" Andy onlara doğru yürürken sordu.

"Vuruldu," dedi Morgan.

"Sadece yüzeysel bir yara. Acısı daha çok. Cesedini ortadan kaldırmak için gerekli düzenlemeleri yapacağım ve kapıyı tamir edeceğiz," dedi Andy.

Flora, August, Steve ve Carver'ın kurtardığı diğer insanlar kapıdan çıktılar.

Morgan, kendisi ıskalamış olsa bile, içlerinden birinin ıskalamayacağına dair bir hisse kapıldı.

Epilog

Bir Yıl Sonra

"Yine beş üzerinden iki," dedi Carver.

Morgan homurdandı. "Bu hiç adil değil."

"Küçük Mischa'yı doğurduğum ilk dönem hariç, bütün yıl boyunca atış yapıyordum, ama artık hiçbir şeyi vuramıyorum." Silahı yere bıraktı. "Vazgeçiyorum."

Carver geride duruyordu ve küçük Mischa, silah seslerinin kulaklarını incitmemesi için kulaklık takmıştı.

Annesi ateş etmeyi öğrenmeye kararlıydı. Bir yıl önce Romone'yi vurduğunda yaptığı gibi aynı isabetli atışı yapamaması şok ediciydi, bunu kabul etmek zorundaydı.

O becerilere bir daha ihtiyaç duymamıştı. Andy, gafil avlanmak istemediği için kapıyı daha sağlam ve kalın bir demir kapıyla değiştirmişti.

Roxy koşarak onlara doğru geldi ve annesinin ayak bileklerini ısırdı.

Artık tamamen iyileşmiş olan Andy ve Flora da onlara katıldı. Andy, buhar çıkan fincanların bulunduğu bir tepsi taşıyordu.

"August nasıl gittiğini sordu," dedi Andy.

Carver, Morgan'ın yardım ettiği insanları bir aileye dönüştürebildiğine inanamıyordu. Flora bile ona gülümsemekten mutluluk duyuyordu. Yıllardır, sadece baş sallamalar veya rastgele homurtularla karşılanmıştı. Şimdi ise gülümseme ve hatta bir merhaba ile karşılanıyordu. Başta bu onu çok şaşırtmıştı, ama artık alışmıştı.

"Aynı," dedi Carver.

Evdeki herkes, evin, hatta belki de eyaletin en kötü nişancılarından biri olan Morgan'ın o atışı nasıl başardığını merak ediyordu. Romone kolay bir hedef değildi ve Carver'in kalkan olarak kullanıldığını düşünürsek, diğer adamı vurmak daha da zordu.

Carver ona güveniyordu. Öldürmek için ateş edeceğini biliyordu, bunun için bir kurşun yemesi gerekse bile.

Carver sinirli karısına baktı ve kollarını uzattı, karısı hiç tereddüt etmeden kollarının arasına girdi. Karısı o atışı yapabildi çünkü onun için değerli bir şey söz konusuydu. Carver söz konusuydu ve karısı onun ölmesini istemiyordu.

Karısının onu sevdiğini biliyordu. Morgan ona yaşamak için bir neden vermişti

Diğer herkes için o bir canavardı ve onların korku hikayesinin başrol oyuncusuydu, ama Morgan için o bir kahramandı.

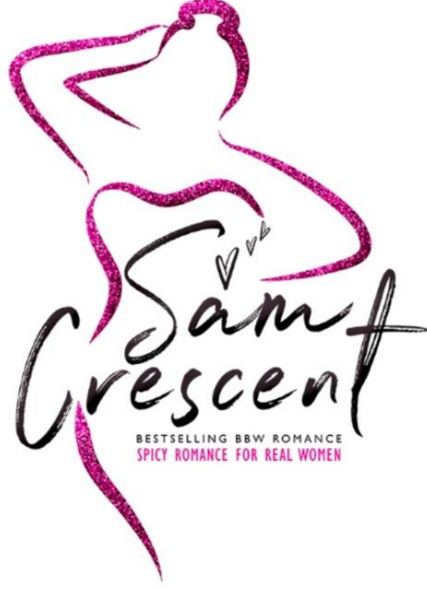
Gerçek şu ki, onu seviyordu, onu korumak ve bir daha asla zarar görmemesini sağlamak istiyordu.

O ona aitti, o da ona aitti ve bu kesin bir gerçektir.

www.samcrescent.com

Facebook Okuyucu Grupları:

www.facebook.com/groups/466389657105501 www.facebook.com/groups/295030114286077



Sam Crescent'in Diğer Kitapları:

www.evernightpublishing.com/sam-crescent

Bu kitabı beğendiyseniz, şunlar da hoşunuza gidebilir:

[Lady Death, Beth D. Carter](#)

[Daddy's Desire, Lila Fox Lost in](#)

[Me, Sasha R.C.](#)



EVERNIGHT PUBLISHING ®

www.evernightpublishing.com

BONUS ÖRNEK BÖLÜM

KIRIK BASTARD

Kralların Katili, 2

Sam Crescent & Stacey Espino Telif

Hakkı © 2017

Örnek Bölüm

"Scarlett, ciddi misin? Hayır, ciddi olmadığını biliyorum, çünkü ciddi olsaydın, deli olurdun," dedi Lisa.

"Başka seçeneğim yok. Carter'ı duydun. Sadece bu yıl yirmi serbest çalışanı işten çıkaracak." Scarlett büyük çantasını omzuna astı ve renkli dosya klasörlerinin olduğu yığına uzandı. "Bu işi kaybedemem."

"Tamam, anlıyorum, ama bu intihar."

Scarlett gözlerini devirdi. "Abartıyorsun."

Ofis asansörüne doğru yürüdü, arkadaşı da arkasında onu takip etti. Bir sonraki röportajı alışılmışın dışında ve teorik olarak biraz tehlikeli olabilirdi, ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirirdi. Bu şirkette sadece sekiz aydır çalışıyordu, resmi olarak hala deneme süresindeydi, bu yüzden patronunun ilk keseceği kişilerden biri olacaktı. Scarlett işinde çok iyiydi. Bir gün muhabir seviyesine ulaşmayı umuyordu, ama şu anda bulduğu haberleri başkasına vermek zorundaydı. Gerçek şu ki, patronu onun araştırdığı haberleri alıp başka kızlara veriyordu. Yine de, değerini ve muhabir olarak ne kadar değerli olabileceğini göstermeye kararlıydı.

Alexei Semenov ile kişisel bir görüşme ayarlamak kolay olmadı. O, büyük bir suç örgütünün lideriydi, en büyüğü değildi ama yine de manşetlere taşınacak bir haberdirdi. Patronu Wilson Carter, Semenov gibi bir isimle röportajı tamamladıktan sonra onun değerini anlamak zorundaydı. Scarlett

, statükoyu korumak için para biriktirip mücadele etmekten bıkmış ve usanmıştı. Kariyerinde bir şeyler başarmak istiyordu, gelecek ayın kirasını ödeyecek kadar parası olmadığı da cabası.

"Kamera ekibi de götürüyor musun?" diye sordu Lisa, kalçasını kullanarak asansör kapısını açık tutarken.

"Evet, sanki bu mümkünmüş gibi. Bak, ben hallederim. Söz veriyorum. Semenov medyaya olumlu bir imaj vermek istiyor, bu yüzden en iyi davranışını sergileyecek."

Lisa iç geçirdi. "Sen imkansızsın. Yarın görüşürüz o zaman? Kahveyi ben getiririm."

"Teşekkürler."

Kapılar kapanmaya başladı ve Scarlett arkadaşının gözden kaybolmasını izledi. Kalbinin bir yük treni gibi attığını ve ellerinin terlediğini itiraf etmek istemiyordu. Bu kadar zor bir durumda olmasaydı, şehirdeki en nefret edilen adamlardan biriyle buluşmaya gitmezdi. Adam Rus mafyasıydı ve onun yanında destekçisi, kamera ekibi... hiçbir şeyi yoktu.

Kırk dakika sonra, Kia Rio'sunu devasa demir kapıların önünde durdurdu. Bir kağıda karaladığı adresi iki kez kontrol etti, ama burası kesinlikle doğru yerd. Kapılar içe doğru açılmaya başladı, o da uzun yolu takip ederek ilerlemeye devam etti. Bakımlı bahçeleri, su çeşmelerini ve görünmeye başlayan malikanenin eski dünya mimarisini hayranlıkla seyretti.

Arabayı park ederken derin bir nefes aldı. *Yapabilirsin, Scarlett.*

Gökyüzü turuncu ve pembeye dönmeye başladı, bu da gün batımının yaklaştığını gösteriyordu. Gece buluşmayı sevmiyordu, ama işten erken çıkamıyordu ve Bay Semenov saat tam sekizde buluşmak konusunda ısrarcıydı.

Scarlett tüm malzemelerini yolcu koltuğundan çıkardı. Eski model bir video kamera, tripod, ses kayıt cihazları, evraklar ve dizüstü bilgisayarını getirmişti. Bu çok önemli bir işti, bu yüzden sadece en önemli durumlar için sakladığı en iyi takım elbisesini giymişti. Şarap rengi etek ve ceket, patlayıcı kıvrımlarını gizlemek için harika bir iş çıkardı. Fazla kiloları, bu işi

Wilson Carter, sadece genç ve zayıf kızları evin ön tarafında tutuyordu ve aynı şey, kablo ağının haber ve hava durumu programları için de geçerliydi.

Özel taş merdivenlerden evin giriş kapısına doğru yürürken, Alexei Semenov'un güvenlik ekibi yanına geldi. Onlar yaklaşırken nefesini tuttu.

"Saat sekizde bir görüşme randevum var," diye sorulmadan önce söyledi. Scarlett konuştuktan sonra zorlukla yutkundu. Üç adam gülümsemedi, yüzleri ciddiye ve ona, gelme kararını sorgulatacak kadar kötü niyetle bakıyorlardı. Adamlardan biri çantalarını elinden kaptı ve içlerini karıştırmaya başladı, diğeri ise onu sıradan bir suçlu gibi üstünü aradı.

"Bay Semenov sizi oturma odasında görecektir." Sonra kapıyı açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. Giriş holü, yüksek tavanlı ve parlak beyaz mermer zeminli, onun tüm dairesinden daha büyüktü. Küçük bir müzeyi dolduracak kadar çok sayıda sanat eseri ve taş heykel vardı. Tamamen hayranlık içinde ilerledi. Hiçbir muhabir bu kapılardan geçmemişti, bu yüzden Semenov malikanesinin içini görebilen birkaç ayrıcalıklı kişiden biriydi. Muhtemelen muhabir olmaması ve yer aldığı hiçbir makalede, araştırmacı olarak bile olsa, adının geçmemesi yardımcı olmuştu. O, birisi olmak için mücadele eden, önemsiz biriydi.

"Buraya oturun," dedi başka bir adam, kanepelerden birini işaret ederek. "Birazdan sizinle görüşecek."

Kafasını salladı ve çantalarını ayaklarının yanına koyarak oturdu. Birkaç dakika içinde oturma odasında yalnız kaldı. Orası bir mozole kadar sessizdi. Scarlett ayağıyla yere vurarak gerginliğini gidermeye çalıştı. Önündeki çalışma odasının kapısı kısmen açıktı, masa lambasının ışığı dikkatini çekti. Birkaç fotoğraf çekmeli miydi? Başını belaya sokacak bir şey yapmak istemiyordu, bu yüzden riske girmede. Bunun yerine, röportaj için hazırlık olarak tripodunu eski, hantal video kamerasına takmaya başladı. Bugünden sonra, belki de ona daha yeni ekipmanları emanet ederlerdi.

Saat sekize birkaç dakika kala, takım elbiseli iki adam koridorda koşarak geçtiler, ellerinde tabancalar sallıyorlardı. Nefesini tuttu ve donakaldı. Görüş alanının dışında bir kargaşa vardı, sonra bir silah sesi büyük bir kil vazoyu parçaladı, parçaları mermerin üzerine yağmur gibi yağdı. Scarlett dizlerinin üzerine çöktü ve saklanmak için kanepenin ucuna süründü. *Tanrım, neden Lisa'yı dinlemedim ki?*

Çalışma odasının kapıları açıldı ve lacivert takım elbiseli iri yarı bir adam, iki elinde otomatik silahlarla giriş kapısında duruyordu. Lanet Terminator'e benziyordu. Farklı adamların Rusça bağırıldığını duydu ama tek kelime bile anlamadı. İri yarı adam bir adım bile atmadan, başka bir silah sesi duyuldu ve ses büyük oturma odasında yankılandı. Sonra onu gördü, Alexei Semenov, ofisteki büyük meşe masanın arkasından çıkıyordu. Scarlett onu hemen tanıdı. Sert, kırıışık yüzü her zaman haberlerde görünüyordu.

Ne oluyor böyle?

Alexei kendi dilinde soğukkanlı ama kibirli bir tonla konuştu. Kiminle konuşuyordu? Sonra tamamen siyah giyinmiş başka bir adam ofise doğru büyük adımlarla yürüdü. Hayalet gibi birdenbire ortaya çıktı. Silahını tutan elinin mürekkeple kaplı olduğunu fark etti. Hatta dövmele yakasının üstünden boynuna kadar uzanıyordu. O, ölümün vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. İki adam kısa ve sakin bir konuşma yaptı, sonra dövmele adamın Alexei'nin alnına tek kurşun sıkmasını izledi. Her şey yavaş çekimde gerçekleşmiş gibiydi: silah sesi, kan fışkırması, cansız bedenin yere düşmesi.

Scarlett çığlık attı ama hemen iki eliyle ağzını kapattı. Artık çok geçti. Katil başını çevirip kanepenin ucunda çömelmiş olan kadına baktı.

Küfretti, silahını kılıfına koydu ve ona doğru geldi. Scarlett tekrar çığlık attı ve poposunun üzerine düştü.

"Kapa çeneni," dedi adam, onu ayağa kaldırarak. "Ben masumum. Lütfen bana zarar verme..."

Kanepede duran video kamera ekipmanını fark etti ve bu onu çileden çıkardı. Güçlü bir hamle ile kamerayı taş zemine çarptı ve ayaklarıyla ezerek parçaladı.

"Sen onun fahişelerinden biri misin?"

Konuşmakta zorlandı, dili tamamen tutulmuştu, bu yüzden başını salladı. Adam homurdandı, odanın tavanına bakındıktan sonra kadının ceketini yakaladı ve onu peşinden sürükledi. Duvarları baştan aşağı güvenlik kameralarıyla kaplı, penceresiz küçük bir odaya geldiler. Muhtemelen evin her odası, mülkün her köşesi dahil olmak üzere, küçük televizyonlarda görüntüleniyordu. Adam ceketinden bir şey çıkardı ve masanın üzerine attı. Adam eğildi, ama kadın onun iri cüssesinin arkasını göremiyordu. Adam tekrar ayağa kalktığı anda, kadının gözüne zamanlayıcı takılı bir patlayıcı cihaz çarptı. Kırk beş saniye ve geri sayım devam ediyordu.

Ağzı açık kalmış bir şekilde bakakaldı. Rüya mı görüyordu? Hayır, bu kesinlikle bir kabustu, uyanmak istediği bir kabus. Onun gibi kadınların başına böyle şeyler gelmezdi. Scarlett manşetleri hayal edebiliyordu: *Otuz altı yaşındaki bekar kadın korkunç bir şekilde öldü, geride kimseyi ve hiçbir şeyi bırakmadı.* Tanrım, ne kadar acınası. Hayatını boşa harcadığını düşünerek neredeyse ağlamaya başlayacaktı. En azından ofisinden biri bu karmaşadan manşet haberi çıkaracaktı, ama bu kesinlikle o olmayacaktı.

O tepki veremedi, adam onu koridordan çekip, gördüğü her erkeği boş elindeki tabancayla vurdu. Otoparka vardıklarında, gözetleme odasındaki bomba patladı ve ayaklarının altındaki zemin sallandı. O çırpındı, ama adam kolunu demir gibi sıkıca tutuyordu. Bektan arabasını görünce, kaçmak için yeterince zaman kazanıp kazanamayacağını merak etti. Sonra anahtarlarının çantasında, hala oturma odasında olduğunu hatırladı.

"Lütfen bırakın beni..."

"Konuşma lan," diye uyardı, sesi derin ve otoriterdi. Siyah bir BMW'nin bagajını açtı ve onu içeri itti. Kız çığlık attı ve tekmeledi, ama adam sadece bagajı kapatarak onu karanlığa gömdü.

Siktir! Siktir!

Bu, Bain'in Killer of Kings için yaptığı ilk resmi işti ve kendini değerli bir varlık olarak kanıtlamak istiyordu.

: tanık olmamalı ve temiz bir iş olmalıydı, diğer işlerinden farklı bir şey yoktu. Bain bagajındaki kadını doğrudan cehenneme göndermek istiyordu, ama kadın Semenov'un evine ait gibi görünmüyordu. Polisler ölü suçluları umursamıyordu, ama masum bir kurban soruşturmalara ve haberlere yol açacaktı. Patron, görevinin temiz olmadığını öğrenirse, o bir amatör gibi görünecekti.

Bu yüzden tanığı iz bırakmadan ortadan kaybolacaktı ve hiçbir şey onunla ya da Semenov'un suikastıyla bağlantılı olmayacaktı. Onunla ne yapacağına hala emin değildi, ama bunu sonra hallederdi. Öldürmek en iyi yaptığı şeydi ve daha kötü durumlarla da başa çıkmıştı. Bain birkaç kilometre yol aldı, sonra arabadan inip sahte plakaları çıkardı. Bagajı açıp plakaları içine attı, insan yükünü görmezden geldi. Kadın onu görünce nefesini tuttu, ancak bu yolun üzerinde sokak lambaları olmadığı için, o karanlık bir gölge gibi görünüyordu. Onu net olarak görüp görmemesi önemli değildi, çünkü onu yaşatmayacaktı.

"Ne istersen yaparım. Lütfen beni bırak. Hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum."

Kadın kesinlikle Semenov'un kızlarından biri değildi. Bain, geçen hafta onun etkileşimlerini ve rutinlerini incelemişti ve yaşlı piç kurusu, zayıf ve son derece işlenmiş kadınları tercih ediyordu. Tanığı, kalın kıvrımlara sahipti ve hiç makyaj yapmamıştı; kesinlikle Semenov'un tipi değildi. Kadının orada ne yaptığını bilmiyordu; belki tuvaletleri temizlemek ya da başka bir ev işi için başvurmuştu. Sonra kamera ekipmanını hatırladı.

"Alexei Semenov'un evinde ne arıyordun?"

"Sadece işimi yapıyordum, yani röportaj yapıyordum... şey, röportaj yapacaktım," diye kekeledi. "Ben bir muhabirim. Şey, muhabir olmaya çalışan bir araştırmacıyım. Yemin ederim onu da, seni de, olanları da bilmiyorum."

Ne şanssızlık ama. Gazeteci, araştırmacı, her ne demekse.

"Orada olduğunu kim biliyor?"

"Kimse."

Kadının söylediklerine hiç inanmamıştı. Bildiği kadarıyla yarın medya çılgınlığı yaşanacaktı. Her şey yoluna girene kadar kadını hayatta tutması gerekiyordu.

O, kadının ortadan kaybolmasının sorun olmayacağından emin olduktan sonra, onu öldürüp cesedini birkaç ilçe ötedeki çöplükte yakabilirdi.

"Evde kalmalıydın." Onu tekrar bagaja kilitledi.
bagaja kilitledi.

Bain'in şehir dışındaki kırsal bölgede bir evi vardı. Gürültüden, insanlardan ve dikkatinin dağılmasından hoşlanmazdı. Mahremiyetine değer verirdi.

Bernard Sutherland ile olan sözleşmesi bozulduktan sonra, Boss davetsiz bir şekilde Bain'in evine gelmişti. Adresini nasıl bulduğunu bilmiyordu. Bain, Viper yıllar önce Killer of Kings ile anlaşma imzaladığında, kimsenin kontrolü altında olmaktan hoşlanmadığı için çalışmayı reddetmişti. Ancak Boss pes etmeye niyetli değildi ve ona reddedemeyeceği kadar çok para teklif etti.

Başka kimse ziyarete gelmedi. Satıcılar av tüfeği ile karşılanıyordu ve kısa sürede kimse onun mülküne ayak basmaya cesaret edemedi. Evi lüks değildi. Terk edilmiş ve satış yetkisiyle satılmış, boktan, asırlık bir çiftlik eviydi. Uzak, açık konseptli ve geniş arazilerle çevrili olmasını seviyordu. Sıkışık bir apartman dairesinde veya sıra evlerde yaşayamazdı. Şehir hayatının kısıtlılığı ona uymuyordu.

Ön kapının kilidini açtı ve güvenlik sistemini devre dışı bıraktı. Sistem, lanet olası evden daha pahalıydı. Bain, spor çantasını mutfaktaki masanın üzerine bıraktı ve fermuarını açtı. Bugün sadece tabancalarını kullanmıştı, bu yüzden onları temizlemek fazla zaman almayacaktı. Tüm silahları bakımlı, temiz, yağlanmış ve hassasiyet testinden geçirilmişti. Bu iş, beklediğinden daha kolay olmuştu. Kolay para her zaman iyidir. Sonra bagajındaki kadını hatırladı ve keyfi kaçtı.

Bain masaya yumruğunu vurdu, çantadaki silahlar birbirine çarptı. Onu düşünmek bile onu sinirlendiriyordu. Karmaşıklıklardan nefret ediyordu.

Ceketini çıkardı, dolaptan siyah bir çöp torbası aldı ve arabaya geri döndü. Gökyüzünde birkaç yıldız vardı, karanlık sadece bagajdaki ışık yandığında kesintiye uğradı. Kadına baktı. Ter, kadının saçlarını yanağına yapıştırmıştı

ve en az ışık bile gözlerini kısmasına neden oluyordu. Savunma pozisyonunda ön kollarını yüzünün önüne tutmuştu.

Bain torbayı kadının başına geçirdi ve onu bagajdan dışarı çıkardı. "Yürü. Aptalca bir şey yapmaya kalkışırsan, seni öldürürüm."

Bain onu evine götürürken kadın sessiz kaldı. Bu, evine getirdiği ilk kadındı. Sevişmek istediğinde, başka yerlerde yapardı. Bu tür durumlar çok nadir olurdu. Cehennemde büyümüş, zengin, yaşlı kadınları baştan çıkarmak ve onlarla sevişmek zorunda kalmıştı, böylece onu esir alanlar bu kadınlara rüşvet verebilir veya kocalarının parasına daha yakın olabilirdi. Seks, onun nefret ettiği, bir ceza haline gelmişti. Yabancı yataklarda geçirdiği gecelerden, zorla aldattığı kadınları sık sık öldürmek zorunda kaldığını bilerek, acımasız dayakları tercih ediyordu.

İçeri girince kapıyı kilitledi ve kadını bodruma götürdü. Orası hiç gitmezdi, ama bu kaltağı ayak altında tutmayacaktı, bu yüzden o karar verene kadar burası onun evi olacaktı. Bain kadınlardan ne kadar nefret ettiğini düşündü, ama bu doğru değildi, o herkesten nefret ediyordu. Bütün dünya ona karşıydı ve Tanrı bile onu uzun zaman önce terk etmişti.

Bodruma inen ahşap merdivenler çürümüştü, her basamakta bir gıcırtı ya da çıtırtı duyuluyordu. Tavandan sallanan tek bir ampul vardı ve nemli alanı zar zor aydınlatıyordu. Beton zemine indiğinde, kadının kafasındaki çöp torbasını çekip attı. Kadın nefes nefese kalarak yüzündeki saçlarını çekip attı. Gözleri panikle çılgına dönmüştü, bu bakışı sayısız kez görmüştü.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı.

"Bu senin son durağın. Alınma ama lanet olsun, yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

Kız kendini kucakladı. "Bana ne yapacaksın?"

"Sakin ol. Sana tecavüz etmeyeceğim," dedi, hakarete uğramış gibi. Bain istediği kadını elde edebilirdi. Sırf seks yapmak için kadınları kaçırmasına gerek yoktu.

"Lütfen beni bırak."

"Bu mümkün değil." Karanlıktan eski bir tahta sandalyeyi çekip duvara dayadı. "Burada sessiz ol. Beni rahatsız edersen, yemek yiyemezsin."

"Ama..."

"Bunun nasıl işlediğini anlamadığını düşünüyorum. Çok basit. Dediklerimi yaparsın ya da işler senin için kötüye gider. Uslu durursan, yemek ve tuvalet ayrıcalıkları elde edersin."

Yukarı çıkmak istiyordu, nemli hava cildini kaplamıştı bile. Kadından öğrenmesi gereken birkaç şey vardı: adı, aile geçmişi, temel özellikleri. Bu bilgiler haberleri takip etmesine ve gerekirse daha derin araştırma yapmasına yardımcı olacaktı.

Bain, kadının gevşek topuzundan kaçan bir tutam saçı aldı ve parmakları arasında hissetti. Sonra kadının çenesini kaldırdı ve onu iyice inceledi: kahverengi saçlı ve yeşil gözlüydü.

"Adın ne?" "Scarlett."

"Scarlett ne?"

"Scarlett Meyers."

"Evli misin? Çocuğun var mı?" Kadın başını salladı.

"Ailen devlet için çalışıyor mu?"

Scarlett gözlerini kısarak, "Hayır, bunların ne önemi var? Ben hiç kimseyim. Ne sana ne de başkasına bir tehdit oluşturun."

Parmağını dudaklarına götürdü. "Kimin için çalışıyorlar?" "Bilmiyorum."

Bain ceketini yakaladı ve onu hızla çekti. "Hey, sana bir soru sordum lan."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bilmiyorum! Babam ben altı yaşındayken bizi terk etti ve annemle yıllardır konuşmuyorum."

İyi. Onu arayan kişi ne kadar az olursa o kadar iyi. Onu sandalyeye oturtmak için omzuna bastırdı, sonra çömelip kalçalarını okşayarak ceplerini aradı. "Üzerinde silah var mı?"

"Hayır."

Cep telefonu çaldı, bu yüzden ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı.

"İşi hallettin mi?" diye sordu Patron.

"Ben işimi her zaman hallederim."

"Duymak istediğim şey buydu. Senin için başka bir sözleşmem var. İlgilenir misin?"

Öldürmek, bildiği tek şeydi. Planlama aşamasından, gözetlemeden, tetiği çekmeye kadar, her şey heyecan vericiydi. Hatırlayabildiği kadarıyla, içinde karanlık bir şey barınıyordu ve görünüşe göre, paralı asker olarak yaptığı iş, onu tatmin eden tek şeydi.

"Tabii, neden olmasın?"

"Harika. Viper emekli olduğu için, iyi bir adam eksik. Killer of Kings ile çok ileri gidebilirsin, Bain."

Bain bir sonraki maaşını veya lüks yaşam tarzını sürdürmeyi dert etmiyordu. Hayatı gösteriştan uzaktı. Ayrıca o kadar çok parası vardı ki, ömür boyu rahat yaşayabilirdi. İşini yapmak zorundaydı.

"Yardım et!"

Bain hızla döndü. Küçük sürtük cesurcaydı. Bain ona öfkeyle baktı, çenesi yükselen öfkesiyle titriyordu.

"O kimdi?" diye sordu Patron.

"Onu kafana takma. Çalıştığım tek kişi sen değilsin," dedi küçümseyerek. "Detayları bana mesaj at. Bir süre meşgul olacağım." Telefonunu cebine koydu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Scarlett'e itaatsizliğinin bedelini ödetmek için yapabileceği pek çok kötü şey vardı. O gün her türlü işkenceyi uygulamıştı, çoğunu da kişisel deneyimlerinden öğrenmişti. Şu anda tek umursadığı şey, bir sonraki işini yaparken onun sessiz kalmasını sağlamaktı. Şansına bakılırsa, biri kapısına gelip onun çığlıklarını duyabilirdi.

"Kötü bir kız oldun, Scarlett."

Kız ona baktı, büyük yeşil gözleri onun vücudunu taradı. Adam kendine baktı. Yıllar içinde o kadar çok dövme yaptırmıştı ki, dövme yapılmamış bir yeri kalmamıştı. Bu bir zorunluluktan, geçmişini örtbas etme şekli, kendini yeni bir şeye dönüştürme çabası. Asla yeterli olmuyordu, yaralar ve anılar onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

"Bu küçük numara için sana ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" Ağzını açtı, sonra kapattı. "Öyle demek istemedim."

"Tabii ki kastettin. Kendini kurtarmaya çalışıyorsun, ama farkında değilsin ki kaçış yok. Kimse nerede olduğunu bilmiyor ve duyduğum kadarıyla kimse umursamıyor."

"Beni asla bırakmayacak mısın?"

"İşte, şimdi anlıyorsun. Ama sana güvenene kadar, bunu kullanmam gerektiğini anladığından eminim." Arka cebinden siyah bir tıkaç çıkardı, onu kızın önünde salladı ve sonra merdivenlerden yukarı çıkmasını işaret etti. Her birkaç saatte bir onu kontrol etmek için o boktan bodruma inmeye dayanamazdı. Nemli alan hatırladığından daha kötüydü, bu yüzden şimdilik onu kol mesafesinde tutacaktı.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, kız kaçmaya çalıştı.
it.

Örnek bölümün sonu

www.evernightpublishing.com/broken-bastard-by-sam-crescent-and-stacey-espino

İçindekiler

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm On](#)
[Birinci Bölüm Epilog](#)



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM